A legfurcsább ékszerrablás

Uncommon CRIMINALS

különös bűnözők

fine selection

ALLY CARTER

ALLY CARTER

Uncommon

különös bűnözők

CRIMINALS

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó,
Szeged, 2021

Írta: Ally Carter
A mű eredeti címe: Uncommon Criminals

Copyright © 2011 by Ally Carter
All rights reserved.

A művet eredetileg kiadta:
Disney · Hyperion Books, an imprint of Disney Book Group.

Fordította: Bosnyák Gabriella
A szöveget gondozta: Kozma Réka

ISSN 2060-4769
ISBN EPUB 978-963-561-704-3
ISBN MOBI 978-963-561-705-0

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2021-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Szegedi Marinka
Korrektorok: Réti Attila, Heiser Kriszta

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Vanessának

1. FEJEZET

Moszkva igen hideg és zord tud lenni télen, ám a Tverszkoj körúton álló nagy, öreg épület mintha mindig is dacolt volna e megmásíthatatlan ténnyel, ahogy sok minden mással is az évek során.

Amikor a cári időkben az emberek kenyérért álltak sorba az utcán, a nagy házban kaviárt szolgáltak fel. Amikor egész Oroszország reszketett a dermesztő szibériai szélben, ebben a házban égett a tűz, és gázláng világított minden szobában. Amikor pedig véget ért a második világháború, és Leningrádból meg Berlinből nem maradt más, csak kőtörmelék és omladozó falak, a Tverszkoj körúton álló házban fogtak egy kalapácsot, és bevertek egy szöget a falba – hogy felakaszthassanak egy festményt a lépcsőforduló tetején –, ezzel jelezve a háború végét.

A festmény kicsi volt, talán hússzor huszonöt centiméteres. Az ecsetvonások lágyak, ám aprólékosan kidolgozottak. A kép témája pedig, a provence-i vidék, nagy kedvence volt egy Cézanne nevű festőnek.

A házban sosem került szóba, hogyan került oda a festmény. A személyzet egyetlen tagja sem kérte a ház urát, a magas rangú szovjet tisztviselőt, hogy meséljen a képről, a háborúról vagy a

csatában és azon túl nyújtott szolgálatairól, amivel kiérdemelte e pazar ajándékot. A Tverszkoj körúton álló házban nem meséltek történeteket, ezt mindenki tudta. Különben is, a háborúnak vége volt. A nácik vesztettek. A győzteseknek járt a zsákmány.

Vagyis jelen esetben a festmény.

Időközben a tapéta megfakult, és hamarosan már alig volt valaki, aki emlékezett volna a férfira, aki annak idején magával hozta a festményt a frissen felszabadított Kelet-Berlinből. Egyetlen szomszéd sem merte kiejteni száján a KGB szót. A régi és új szocialisták közül, akik a szélesre tárt ajtókon özönlöttek a házba a különféle estélyekre, senki sem merte említeni az orosz maffiát.

A festmény továbbra is ott függött a falon, szólt a zene, zajlott a parti – visszhangot vetett az utcára, majd beleolvadt a hideg éjszakába.

A február első péntekén tartott estélyt adománygyűjtő céllal rendezték – bár hogy milyen célra vagy alapítványnak gyűjtöttek, tulajdonképpen senki sem tudta. Nem volt jelentősége. Ugyanazokat az embereket hívták meg. Ugyanaz a szakács készítette ugyanazokat az ételeket. A férfiak ugyanazt a szivart szívták, és ugyanazt a vodkát itták, mint máskor. És természetesen a szóban forgó festmény még mindig ott lógott a falon a lépcső tetején, mintha az alatta zajló estély résztvevőit figyelte volna.

Valójában volt egy új vendég is a szokásos résztvevők között.

Amikor az ajtóban álló férfinak mondott egy nevet a listáról, az orosz kiejtéséből kihallatszott némi akcentus. Amikor átadta a kabátját az egyik szobalánynak, senkinek sem tűnt fel, hogy ilyen vékony darabot egyetlen moszkvai telet megélt nő sem hordana. A vendég alacsony volt, fekete haja minden tekintetben túl fiatal arcot keretezett. A többi nő figyelte, ahogy bevonul; felmérték a konkurenciát. A férfiaknak viszont alig tűnt fel, miközben az ételt csipegetve és italát kortyolgatva arra várt, hogy teljen az idő, és a vendégek kellően elázzanak. Mikor végre elérkezett a pillanat, senkinek sem tűnt föl, hogy a hamvas bőrű fiatal lány felment a lépcsőn, és leakasztotta a képet a szögről, amin függött. Utána az ablakhoz ment.

Kiugrott rajta.

A Tverszkoj körúton álló ház és lakói színét se látták többé se a lánynak, se a festménynek.

2. FEJEZET

Februárban senki sem látogat Moszkvába csak úgy, kedvtelésből.

Talán ezért nézett a vámtiszt olyan különösen arra az átlagosnál alacsonyabb tizenéves lányra, aki az orosz tél elől aznap New Yorkba menekülő üzletemberek és emigránsok mögött várakozott a sorban.

– Mennyi ideig voltál távol? – kérdezte a vámtiszt.

– Három napig – válaszolta a lány.

– Van valami elvámolnivalód? – A vámtiszt lehajtotta a fejét, és félhold alakú szemüvege fölött szemügyre vette a lányt. – Hoztál magaddal valamit, kedvesem?

A lány úgy tűnt, végiggondolja a dolgot, aztán megrázta a fejét.

– Nem.

Amikor a nő megkérdezte, egyedül utazott-e, nem egy kellő gondossággal eljáró kormányzati tisztviselőnek tűnt, sokkal inkább egy anyának, aki amiatt aggódik, hogy egy ilyen fiatal lány egyedül utazgat a világban.

A lány azonban teljesen nyugodtnak tűnt, és mosolyogva válaszolt:

– Igen.

– És üzleti céllal vagy kedvtelésből utaztál? – kérdezte a nő, miközben a halványkék vámokmányokról a lány élénkebb kék szemébe nézett.

– Kedvtelésből – válaszolta a fiatal lány, és az útleveléért nyúlt. – El kellett mennem egy partira.

Szombat délután volt, és annak ellenére, hogy még csak most szállt le a gépe New Yorkban, a reptéren átsétálva Katarina Bishop gondolatai máris akörül forogtak, hova kell még utaznia.

Volt egy Klimt Kairóban, azt beszélték, hogy egy csinos kis Rembrandt rejtőzik egy barlangban valahol a svájci Alpokban, és látni véltek egy Bartolini-szobrot is valahol Buenos Aires környékén. Mindent egybevetve vagy fél tucat meló jöhetett szóba, és Kat gondolatai egyikről a másikra ugráltak. Közben pedig azok a megbízások nehezedtek rá a legnagyobb súllyal, amelyekről még csak nem is volt tudomása – a valaha eltulajdonított és még elő nem került kincsek. A náciknak egy egész hadserege volt arra, hogy ellopják őket, jegyezte meg magában, ő azonban csak egy fiatal lány – egy tolvaj. Elöntötte a kimerültség, miközben arra gondolt, hogy egy élet is kevés lesz rá, hogy visszalopja őket.

Elindult lefelé a mozgólépcsőn, és addig nem is tűnt fel neki a mögötte álló magas, széles vállú fiú, míg azt nem érezte, hogy finoman leemelik a táskát a válláról. Megfordult és felnézett, de nem mosolygott.

– Jobb, ha azt nem próbálod meg ellopni – mondta.

A fiú megvonta a vállát, és a lány lábánál lévő gurulós bőröndért nyúlt.

– Nem is merném.

– Csak mert kiválóan tudok kiabálni.

– Efelől kétségem sincs.

– És verekedni. Az unokatestvéremtől kaptam ezt a körömreszelőt… olyan, akár egy rugós kés.

A fiú lassan bólintott.

– Majd észben tartom.

Leérve a mozgólépcsőn Kat rájött, milyen bolond – és módfelett figyelmetlen – volt, hogy nem vette észre a fiút, akit mindenki leplezetlenül bámult a terminálon. Nem azért, mert jóképű volt (nem mintha nem lett volna az); nem is azért, mert tehetős (ami tagadhatatlan tény); egész egyszerűen volt valami W. W. Hale-ben, az ötödikben – egyfajta magabiztosság, amiről Kat tudta, hogy pénzért nem vehető meg (és majdnem biztos, hogy ellopni is lehetetlenség).

Kat megengedte neki, hogy vigye a csomagjait. Nem emelt kifogást az ellen, hogy Hale olyan közel jött mellette, hogy a válla a fiú vastag gyapjúkabátja ujjához ért. Ettől eltekintve nem értek egymáshoz. A fiú még csak rá sem nézett, miközben ezt mondta:

– Küldhettem volna érted repülőt.

– Tudod – pillantott fel rá a lány –, gyűjtöm a kilométereket.

– Ó, hát ha így áll a dolog… – Egy töredékmásodperc múlva Kat útlevele már Hale kezében volt, mint valami csoda folytán. – Szóval, milyen volt Moszkvában, Ms… McMurray? – sandított

a lányra. – Nem úgy nézel ki, mint egy Sue.

– Moszkvában hideg volt – válaszolta Kat.

A fiú lapozott egyet az útlevélben, és szemügyre vette a pecséteket.

– És Rióban?

– Meleg.

– És…

– Azt hittem, hogy apa és Eddie bácsi Uruguayba parancsoltak téged – állt meg hirtelen Kat.

– Paraguayba – javította ki a fiú. – És inkább meghívás volt, mint parancs. Sajnálattal visszautasítottam. Azonkívül nagyon szerettem volna részt venni egy „törj be és kapd fel” melóban egy kastélyban, ahol ott a volt KGB fele. – Hosszan sóhajtott. – Kár, hogy nem hívott senki.

Kat ránézett.

– Ez inkább egy „*fecsegj* és kapd fel” buli volt.

– Kár. – Hale mosolygott, de Kat nem sok melegséget érzett benne. – Tudod, valaki egyszer azt mondta, jól áll nekem a szmoking.

Kat tisztában volt vele. Történetesen ott volt, amikor az unokatestvére, Gabrielle ezt mondta a fiúnak. De azzal is tisztában volt, hogy valójában nem a szmokingról szól ez az egész.

– Könnyű meló volt, Hale. – Katnek eszébe jutott, ahogy a hideg szél belekapott a hajába, miközben ott állt a nyitott ablakban. Az üresen maradt szögre gondolt, ami valószínűleg másnap reggelig fel se tűnt senkinek, és felnevetett. – Totál

könnyű. Untad volna.

– Ja – vágta rá Hale –, mert a *könnyű* és az *unalmas* szavakról mindig a KGB jut az eszembe.

– Minden rendben ment, Hale – fogta meg a fiú karját. – Tényleg. Egyemberes meló volt. Ha szükségem lett volna segítségre, hívtalak volna, de…

– Gondolom, nem volt szükséged segítségre.

– A család Uruguayban van.

– Paraguayban – javította ki a fiú.

– A család *Paraguayban* van – emelte fel a hangját Kat, de aztán nyugodtabban folytatta: – Azt hittem, velük mentél.

Hale a lányhoz lépett, kinyújtotta a karját, és dzsekije zsebébe süllyesztette az útlevelet, a lány szíve fölé.

– Nem örülnék, ha ezt elhagynád.

A fiú kilépett az épületből, Kat pedig csak nézte, ahogy kinyílik a nagy üvegajtó. Átkarolta magát a fagyos szél ellen, miközben úgy tűnt, Hale-nek meg se kottyan a hideg.

– Szóval… egy Cézanne, mi? – kiáltotta a fiú megfordulva.

Kat két centit mutatott az ujjával.

– Csak egy picurka… Weatherby? – találgatott, de Hale csak nevetett, miközben egy hosszú, fekete autó kanyarodott a járdaszegély mellé. – Wendell? – kockáztatta meg Kat, és igyekezett lépést tartani Hale-lel. A fiú és az autó közé slisszant, az arcuk alig pár centire volt egymástól, és már egyáltalán nem is tűnt olyan fontosnak, mit takar a *W* a nevében. Az okokat, amiért egész télen dolgozott, mintha elfújta volna a szél.

Hale itt van.

Aztán a fiú közelebb hajolt a lányhoz – átlépve ezzel egy határt, amit nem lehetett figyelmen kívül hagyni –, és Kat érezte, hogy a szíve más ütemre kezd verni.

– Elnézést! – szólt egy mély hang. – Elnézést, kisasszony!

Beletelt egy kis időbe, míg Kat felfogta a szavak értelmét, és hátralépett, hogy a férfi elérhesse a kocsiajtót. Ősz haja és szürke szeme volt, szürke gyapjúfelöltőt viselt, és Kat szerint olyan benyomást keltett, mint aki inas, sofőr és valóságos szupermen egy személyben.

– Hiányoztam, ugye, Marcus? – kérdezte a lány, miközben a férfi elvette a csomagjait, és könnyed eleganciával a csomagtartóba helyezte őket.

– Természetesen – válaszolta a férfi erős brit akcentussal, aminek eredetét Kat már régen nem találgatta. Megérintve a sapkáját folytatta: – Isten hozta itthon, kisasszony.

– Tényleg, Kat – mondta Hale vontatottan. – Isten hozott itthon!

Az autóban biztos meleg volt. Az Eddie bácsi barna homokkőből épült otthonáig és Hale-ék vidéki házáig vezető út is hó- és jégmentes, így egy órán belül száraz és biztonságos helyen lehetnek.

Ám Marcus egy másodperccel tovább szorongatta az ajtókilincset, mint kellett volna, Kat érzékeit pedig túl élessé tette az a tény, hogy immár tizenöt éve Eddie bácsi unoka-unokahúga és Bobby Bishop lánya. A szél is pont megfelelő irányból fújt, hogy elvigye hozzá a hangot:

– Katarina!

Katet mindössze hárman szólították a teljes nevén. Egyiküknek mély, reszelős hangja volt, és éppen Paraguayban osztogatta az utasításait. Vagy Uruguayban. A másik mindig lágy, kedves hangon szólt hozzá, Varsóban élt, és éppen egy rég elveszett Cézanne-t tanulmányozott, amit vissza akart adni jogos tulajdonosának. Kat a harmadik hangtól tartva fordult meg az autó mellett, mert akárhogy is, ez a harmadik hang egy olyan férfihoz tartozott, aki legszívesebben holtan látná őt.

Kat végignézett az utasokra váró taxik során, az egymást ölelő és üdvözlő embereken. Várt. Figyelt. De e három személy egyike sem tűnt fel.

– Katarina?

Egy asszony sétált felé. Ősz haja és kedvesen csillogó szeme volt, hosszú tweedkabátot viselt, és kézzel kötött sálat. Egy fiatal férfi karolta át a vállát, és lassan közeledtek felé – mintha Kat légi jelenség volna csupán, ami köddé válhat a szélben.

– Maga *az a* Katarina Bishop? – kérdezte az asszony tágra nyílt szemmel. – Maga az a lány, aki kirabolta a Henley-t?

3. FEJEZET

Ha pontosak akarunk lenni, Katarina Bishop nem rabolta ki a Henley-t – ahogy a csapata tagjai sem. Ő csak egyike volt annak a néhány kamasznak, akik pár hónappal korábban besétáltak a világ legbiztonságosabbnak hitt múzeumába, és leakasztottak a falról négy festményt, amelyek nem is voltak a Henley tulajdonában. A képek nem szerepeltek a biztosítási kimutatásokban. Egyetlen katalógusban sem jelentek meg. A Henley soha egy lyukas garast sem fizetett egyik műért sem, így amikor Kat maga is átsétált az egyikkel (egy Rembrandttal) a múzeum ajtaján, egyetlen törvényt sem sértett meg. (Ezt Marco bácsi is alátámaszthatja, a család azon tagja, aki egyszer Minnesotában tizennyolc hónapig tetszelgett egy szövetségi bíró szerepében.)

Ebből kifolyólag Kat tétovázás nélkül mondta a nő szemébe:

– Sajnálom. Félretájékoztatták.

– *Maga* Katarina Bishop? – kérdezte az asszony kísérője, és annak ellenére, hogy sosem találkoztak korábban, a hangsúly nagyon is ismerős volt: múlt december óta Kat rengetegszer hallotta már másoktól.

A lánynak, aki kitervelte a Henley-beli akciót, magasabbnak kellene lennie, érződött a kérdésből. Idősebbnek, okosabbnak,

erősebbnek, gyorsabbnak és úgy általában többnek ennél az alacsony lánynál, aki ott állt előttük.

– *A* Katarina Bishop… – A férfi elhallgatott, a megfelelő szavak után kutatott, majd suttogva folytatta: – A tolvaj?

Ezt már nem volt olyan könnyű megválaszolni. Mindent egybevetve lopni – még ha maga a cél nemes és értékes is – törvénybe ütköző. Ezenkívül az előtte álló pár brit akcentussal beszélt, a Henley pedig Angliában van, akárcsak a múzeum vagyonkezelői, de ami talán még ennél is fontosabb, a Henley-t biztosító társaság is.

Ám az elsődleges ok, amiért Kat nem tudott válaszolni, az volt, hogy már nem tekintette magát tolvajnak. Sokkal inkább visszaszolgáltató művésznek vagy kárpótlás-specialistának. Minden tekintetben kivételes vagy inkább lehetetlen bűnözőnek. Végül is a szobor, amit Rióban emelt el, törvényesen egy asszonyt illetett, akinek a nagyszülei Auschwitzban haltak meg. A Moszkvából magával hozott festmény hamarosan útra kel Tel-Avivba, egy kilencvenéves férfihoz, a jogos tulajdonosához.

Szóval Katarina Bishop nem volt tolvaj, ezért is mondta, amit mondott:

– Sajnálom, összetévesztenek valakivel – fordult vissza Hale és a fekete limuzin felé.

– Szükségünk van a segítségére – lépett előre az idős asszony.

– Sajnálom – ismételte Kat.

– Azt mondták, hogy maga nagyon tehetséges.

– A tehetséget túlbecsülik – hangzott Kat válasza.

Közelebb lépett az autóhoz, de az asszony megragadta a karját.

– Tudunk fizetni!

Kat erre megtorpant.

– Attól tartok, tényleg nem engem keresnek.

Kat Hale-re pillantott, a fiú pedig kinyitotta neki a limuzin ajtaját. Éppen beszállt, amikor az asszony még hozzátette:

– Az a férfi azt mondta, hogy maga… segít az embereknek. – Megbicsaklott a hangja, mire a fiatal férfi erősebben szorította a vállát.

– Nagymama, gyere, menjünk. Nem kellett volna hinnünk neki.

– Kinek? – Kat hangja élesebben csengett, mint szerette volna, de nem tehetett róla. Felegyenesedett. – Ki adta meg a nevemet? Valaki elárulta, hol találnak meg, ki volt az?

– Egy férfi… – motyogta az asszony, keresve a szavakat. – Nagyon meggyőző volt. Azt mondta…

– Mi a férfi neve? – Hale közelebb lépett a fiatalemberhez, aki vagy nyolc évvel lehetett idősebb nála, és öt centivel magasabb.

– Az otthonunkban keresett fel… – kezdte a férfi, de Kat csak a nő suttogását hallotta:

– Romani – vett egy mély lélegzetet az asszony. – Azt mondta, hogy Visily Romaninak hívják.

4. FEJEZET

Talán vannak olyanok, akiknek ismeretlenül cseng a Visily Romani név. Négy hónappal ezelőtt, mielőtt a neve feltűnt volna két, a Henley-ben hagyott névjegykártyán, nagyon kevesek hallottak róla egyáltalán. Kat addig a pillanatig semmit sem tudott róla, de hát Kat még mindig nagyon fiatalnak számított egy nagyon ősi világban. Azóta azonban Kat maga is úgy gondolta, hogy sokkal, de sokkal idősebb lett.

Legalábbis annak érezte magát egy órával később Hale oldalán a csendes étteremben, nem messze Eddie bácsi barna homokkőből épült, brooklyni házától. Az idős hölgy és kísérője ott ültek mellettük. Szótlanok és megviseltek voltak, mintha hosszú utat tettek volna meg idáig.

Az étterem csaknem üresen kongott, de a fiatal férfi folyamatosan az asztalokat törölgető pincérnőt figyelte a válla felett, és az ablaknál ülő főiskolásnak tűnő lányt, aki fülhallgatóval a fülében egy alkotmányjogról szóló könyvet tanulmányozott. Szarukeretes szemüvege mögül szigorúan vette szemügyre a helyiséget. Aztán megkérdezte:

– Biztosak benne, hogy nem egy ennél diszkrétebb helyen kellene beszélgetnünk? – Félelem csengett a hangjában.

– Ez elég diszkrét – felelte Hale.

– De… – kezdett bele a fickó, ám Kat az asztalra könyökölt.

– Kik maguk, és miért kerestek fel?

– Constance Millernek hívnak, Miss Bishop – mondta az ősz hajú nő. – Vagy szólíthatom a keresztnevén? Olyan érzésem van, mintha már ismerném… és magát is, Mr. Hale – mosolygott a fiúra. – Milyen kedves, fiatal pár! – Kat megmozdult, de az idős hölgy folytatta. – Úgymond a rajongójuk lettem. – Kicsit elvarázsoltnak hangzott, mintha egész eddigi élete sütivásárokról és Agatha Christie-regényekről szólt volna, és hirtelen az utóbbiban találta volna magát.

– Valójában azt próbálom elmondani – folytatta az asszony –, hogy van valami, amit szeretném, ha ellopnának nekem.

– Nagymama, kérlek!

– Jaj, Marshall – paskolta meg unokája kezét az idős hölgy –, hiszen profik!

Hale felvonta a szemöldökét, és önelégülten Katre vigyorgott. Kat belerúgott az asztal alatt, és intett az asszonynak, hogy folytassa.

– De, nagymama, ők még… – pillantott rájuk a férfi, majd halkabban folytatta: – Gyerekek.

– Te huszonöt éves vagy – mondta neki az asszony.

– Mi köze ennek ehhez?

Az idős hölgy megvonta a vállát.

– Az én szememben mindannyian gyerekek vagytok még.

Kat nem akarta megkedvelni az asszonyt. A szeretet érzelgőssé teszi az embert, nagyobb kockázatot vállal miatta. Szívességeket. Így hát Kat ügyelt rá, nehogy elmosolyodjon.

Az egyetlen dologra koncentrált inkább, amit valóban tudni akart.

– Hogy találkoztak Visily Romanival?

– Két héttel ezelőtt felkeresett a londoni lakásomon. Tisztában volt a helyzetünkkel, és azt mondta, hogy maga…

– Hogy nézett ki? – hajolt előre Kat az asztalon, hogy közelebb legyen az egyetlen emberhez, aki találkozott Romanival, aki valaha is a szemébe nézett. – Mit mondott? Adott magának valamit, vagy…

– Járt már Egyiptomban, Katarina? – kérdezte az idős hölgy, de nem várt választ. – Én ott születtem. – Elmosolyodott. – Ó, gyönyörű volt ott gyereknek lenni. A városok tele voltak élettel, a sivatag pedig olyan hatalmas és végtelen volt… mint az óceán, tudja. Nagy, fehér hálók alatt aludtunk, és kint játszottunk a napon. Az apám kiváló ember volt. Erős, bátor és eltökélt – rázta meg az öklét. – Archeológus volt, ő is, és az anyám is, és azon a napon… nos… aznap Egyiptom volt a legjobb hely a világon.

– Ez nagyszerű, asszonyom, de mintha mondott volna valamit arról, hogy… – vágott közbe Hale, de az asszony folytatta:

– Volt, aki csak a homokot és a tűző napot vette észre, és úgy gondolta, hogy civilizálatlan egy hely. De az apám és az anyám tudta, hogy nem a felszín számít. A civilizációt nem homokból építik. Hanem vérből. A szüleim éveken át kutattak. Háborúk dúltak, de ők csak kutattak. Gyerekeik születtek, de kutattak tovább. A múlt szólította őket – bámult a levegőbe. – Ahogy most engem is, úgy hiszem.

Kat bólintott, és a több mint fél évszázada ellopott kincsekre gondolt, a festményekre, amelyeket sosem látott, és amelyeket szeretett volna megérinteni és a kezében tartani.

– Nagymama – szólt közbe lágyan Marshall, egyik kezét az asszony vállára téve –, talán jólesne egy tea.

– Nem kell tea! Igazságot akarok! – csapott az asztalra törékeny öklével. – Azt akarom, hogy az az ember ugyanúgy elveszítse a követ, ahogy a szüleim is elveszítették mindenüket, amilyük volt.

– Követ? – szúrta közbe Hale, és kihúzta magát. – Milyen követ?

De Marshall mintha meg se hallotta volna a kérdést.

– Ugyan már, nagymama, ha Anglia legjobb ügyvédei sem tudtak segíteni, hogyan jutna két kölyök…

– Két kölyök, akik kirabolták a Henley-t – fűzte hozzá Hale. Kat megint belerúgott az asztal alatt.

– …bármire is? – fejezte be Marshall.

– A szüleim bukkantak rá, Katarina – ragadta meg hirtelen az asszony Kat apró kezét. – Ők találták. Száz kilométerre Alexandriától, egy kőhajításnyira a tengertől. Megtalálták az egyik kincseskamrát. Az utolsó egyiptomi fáraóét.

– Az utolsó fáraó… – szólalt meg Kat.

Az asszony sóhajtott, aztán azt suttogta:

– Feltételezem, inkább úgy ismeri, Kleopátra.

Amikor Kat ujjai bizseregni kezdtek, nem tudta eldönteni, hogy az asszony szavaitól vagy az őt szorító kéztől dermedt meg.

– Ó, pompás látvány volt! Kleopátra tudta, hogy uralkodásának napjai meg vannak számlálva, és gondja volt rá, hogy a legértékesebb kincseit elrejtse a rómaiak elől. Ez volt a legnagyobb kincseskamra, amit a szüleim valaha is láttak. Urnák, szobrok, arany… rengeteg, rengeteg arany. Emlékszem, hogy a munkásokkal olyan magas aranyhegyek között bújócskáztam, mint a homokdűnék.

Kinyitotta az ölében fekvő táskáját, és egy megfakult, fekete-fehér fotót húzott elő a béléséből. Különösen törékenynek tűnt a keze, ahogy maga elé tartotta a képet, és az emlékre meredt.

– Ekkor voltam életemben a legboldogabb – nyújtotta a fotót Katnek és Hale-nek, mint valami ajándékot. Kat áthajolt a kopott asztalon, és szemügyre vette a fehér ruhás fiatal lányt a királynő kincsei között.

– Mi történt? – kérdezte Hale.

– Kelly… – szólalt meg az unoka, és a név hallatán lehervadt a mosoly az idős hölgy ajkáról.

– Sosem kedveltem, és a gyerekek ösztönei nem csalnak – mondta, majd lágyan felnevetett. – De feltételezem, ezt már tudják.

Kat bólintott.

– Folytassa.

– Nos, a szüleim megtalálták a kamrát, de a dokumentálás harmadik napján az öcsémmel várandós anyámnál idő előtt beindult a szülés. Szörnyű volt. Kis híján mindkettőjüket elveszítettük. Ám a szüleim rábukkantak a karrierjük csúcsát jelentő leletre, úgyhogy boldogok voltak. Apámnak volt egy

fiatal asszisztense, és megbízta, hogy felügyelje a munkát, míg anyám felépül. Két hétig voltak távol a szüleim. *Két hétig.* – Az utolsó szavakat csak alig hallhatóan suttogta. – El tudják képzelni, mennyire megváltozhat az ember élete két hét alatt?

Kat érezte, hogy Hale a lábának feszíti a lábát, de egyikük sem szólt egy szót sem. Nem volt rá szükség.

– Mindent elvett, Miss Bishop. Az alatt a két hét alatt, míg anyám élet és halál között lebegett, a szüleim asszisztense elvett mindent, amiért addigi életükben dolgoztak.

– Saját magának tulajdonította a leletet?

– Rosszabb – mondta az asszony. – Mindent összecsomagolt és eladogatott. Egyetlen darabot sem katalogizáltak. Nem számoltak be róla, nem tanulmányozták őket. A leleteket gőzhajókra pakolták, és elszállították a Földközi-tengeren. Eladták a történelmet annak, aki a legtöbbet ígérte érte, egy olyan időszakban, amikor a királyok kincsei szép pénzekért cseréltek gazdát. Vagy királynőé, jelen esetben.

Az asszony a zsebkendőjéért nyúlt, de nem sírt. Katet és Hale-t tanulmányozta.

– A szüleimet lejáratták és kisemmizték. Nevetség tárgyává váltak archeológus berkekben. Odaveszett életük lelete. És az vette el, akiben a legjobban bíztak.

– De, gondolom, csak meséltek róla az embereknek. – Hale meg sem próbálta elrejteni a hangjában bujkáló kétséget. – Valaki csak tudta, hogy min dolgoztak, és mit találtak.

– Ó, de hát vad környék volt az akkoriban, Mr. Hale. Veszélyes idők jártak. Fosztogatók voltak mindenütt, sírrablók,

kincsvadászok. A valódi archeológusok mérhetetlenül óvatosan jártak el. A titoktartás mindennél fontosabb volt.

– De később… – kezdett bele Kat.

Az asszony dohogott.

– Később? Később a szüleim tönkrementek, és magukra hagyták őket. Semmilyük sem maradt a büszkeségen és a gyerekeiken kívül. Én, Miss Bishop… Csak engem és az öcsémet vitték magukkal a sivatagból, és hamarosan belőlem is már csak por marad. – Vett egy mély lélegzetet, finom keze erősebben markolta a zsebkendőt. – A szüleim számára már késő, hogy megkapják, ami őket illeti. De Egyiptom számára még van remény, hogy újra az övék legyen, amit egykor elvettek tőlük.

Az asztalra támaszkodott, és újfajta sürgetéssel a szemében hajolt előre. Egy olyan asszony tekintete volt ez, akinek célja van. Kész terve.

– Van egy kairói múzeum, amelyik befogadja a követ, ha át tudom adni nekik. Fél évszázaddal ezelőtt kellett volna ennek megtörténnie, de jobb későn, mint soha. – Elhallgatott. Megint Katet tanulmányozta, aztán megszólalt: – Csodálatos érzés lehet megszerezni egy gyönyörű dolgot, és visszajuttatni a jogos tulajdonosának. Nem így gondolja, Katarina?

– Mit… – Kat megrázta a fejét. – Mit mondott magának Visily Romani rólam?

– Hogy ellop dolgokat. – Az asszony megint lágyan felnevetett. Kat a fotón látott fiatal lányt kutatta a tekintetében, de túl sok idő, napsütés és homok állt közöttük.

Hale kicsit kihúzta magát ültében.

– A szülei asszisztensét Kellynek hívták?

Az idős hölgy mosolygott.

– Igen.

– Oliver Kellynek? – kérdezte Hale.

Az asszony megint nevetett, és Kat tekintetét kereste.

– Igen, Katarina, a világ legnagyobb aukciósházának alapítója egy szélhámos, egy fosztogató… egy *tolvaj*.

Kint eleredt a téli eső. Kat hallotta az étterem ablakán koppanó esőcseppeket. Varsóra gondolt, és Abiram Stein pillantására, miközben háborúról, nácikról és festményekről mesélt.

– Nézze meg ezt a képet, Katarina! – csúsztatta elé a fényképet az asszony az asztalon.

– Bájos…

– Nézze meg közelebbről!

Kelly. Egyiptom. Kleopátra. A szavak betöltötték a helyiséget, akár a kávé illata és az eső hangja. Kat még egyszer ránézett a képre: egy kislány volt rajta fehér ruhában, egy díszes szoba, két napbarnított kéz és a leghatalmasabb drágakő, amit valaha látott.

– Ez a…

– Igen.

– Szóval ez az a…

Az asszony unokája nyelt egyet.

– Igen.

– És azt akarja, hogy mi…

– A barátja, Mr. Romani biztosított róla, hogy megfelelően

képzettek. Ami a finanszírozást illeti, a jogi erőfeszítéseink még szegényebbé tettek bennünket, mint korábban voltunk, de van némi ingóságunk, amit pénzzé tehetünk. Ezért… – ragadta meg a nyakában lógó antik medaliont az asszony. – Ismerek egy kereskedőt, aki ötszáz fontot adna ezért.

– Nem a pénzről van szó – rázta Kat a fejét. – Épp csak… azt akarja, hogy kerítsük elő és lopjuk el a Kleopátra-smaragdot?

– Azt a Kleopátra-smaragdot? – hangsúlyozta ki Hale.

– Ó, igen! – Most először a fiatal férfi is elmosolyodott. – Azt, amelyiken átok ül.

5. FEJEZET

Esett az eső, amikor Kat és Hale elhagyták az éttermet, de nem törődtek vele – elküldték Marcust és a hosszú, fekete autót. Valahogy jobban esett nekik a hideg téli szélben sétálni, felhajtott gallérral reszketve a barátságtalan ködben. A gondolataik amúgy is Egyiptom és a sivatag körül jártak.

Meg az átkok körül.

– Kedvesek voltak. – Hale zsebre dugta a kezét, de az arcát az ég felé fordította, esőcseppek koppantak a bőrén.

– Igen – válaszolta Kat.

– A kedves az olyan… üdítő.

Kat nevetett, és automatikusan befordult egy keskeny utcába.

– Ja.

– És rizikós.

– Aha.

– És pont úgy festenek, mint akiknek tényleg jól jönne a segítség.

– Egy jó embertől – fűzte hozzá Kat.

– Akinek elment az esze. – Hale olyan hirtelen torpant meg, hogy Katnek fel se tűnt, ment tovább. Vissza kellett fordulnia, hogy a fiú arcába nézhessen. – De nekünk nem ment el az eszünk, ugye, Kat?

– Nem. Hát persze…

– Szóval semmi szín alatt nem vállaljuk el ezt a munkát?

– Hát persze hogy nem – mondta Kat pont abban a pillanatban, mikor az eső rázendített. Hale megragadta a lány karját, és egy ismerős bejárat kinyúló tetője alá húzta. Kat a faajtónak dőlve reszketett, Hale pedig védelmezőn közel hajolt hozzá, és a tekintetét kereste.

A barna homokkőből épült ház ablakai sötétek voltak, az utcák üresek. Egyetlen autó, babakocsit tologató dadus vagy hazafelé kocogó gyalogos sem járt arra. Katnek olyan érzése támadt, mintha egyedül lennének Hale-lel egész New York Cityben. Bármit ellophatnának, amit csak akarnak.

De többé már nem lopok, emlékeztette magát Kat. *Egyáltalán nem lopok*.

– Senki sincs itthon – jegyezte meg Kat.

Hale arcán esőcseppek ültek.

– Feltörjük az egyik zárat. Vagy felfeszítjük az ablakot.

– Tudod, lefogadom, hogy van valahol egy pótkulcs elrejtve – próbálta meg ugratni a fiút, de az még közelebb húzódott hozzá. Kat nem látta az utcát. Nem érezte az esőt. Az útlevele a zsebében volt, és amikor a fiú hozzásimult, szinte égették a belenyomott pecsétek, amik arról árulkodtak a világnak, hogy hosszú ideig távol volt az otthonától.

Hale keze a nyakához ért – megnyugtatóan melengette. Ismeretlen, új, más érzés volt.

Kat attól tartott, nem volt távol elég ideig.

– Kat – suttogta Hale, és a lány a bőrén érezte a fiú forró

leheletét. – Ha elvállalod, eszedbe ne jusson nélkülem ellopni azt a smaragdot!

Kat megpróbált arrébb húzódni, de ott volt az ajtó a hátában.

– Nem fogom…

Nem bírta befejezni a mondatot, mert hirtelen már nem volt semmi a háta mögött. Kat Hale után kapott, de csak a levegőt markolta, és egy pillanat múlva ott feküdt hanyatt a bejárati ajtóban.

– Helló, Kitty Kat! – Kat egy pár nagyon ismerős, miniszoknya alól kikandikáló lábat látott. Gabrielle, az unokatestvére keresztbe tett karral nézett le rá. – Isten hozott itthon!

Katnek addig fel se tűnt, mennyire fázik, míg ott nem találta magát kiterülve az öreg ház padlóján. Nem lobogott a tűz a kandallóban, nem égett a lámpa a nappaliban és a lépcsőn. Egy pillanatig pont olyannak tűnt, mint egy meló, és elfogta az érzés, hogy nem kellene ott lennie. És talán, jött rá, tényleg nem.

– Nem tudtuk, hogy van itthon valaki – mondta Kat.

Gabrielle nevetett.

– Volt egy ilyen érzésem.

Kat még a sötétben is látta, hogy felcsillan az unokatestvére szeme. Akárhogy is, nem merte megkérdezni, miért. Csak nézte, ahogy Gabrielle megfordul, és végigsétál a hosszú folyosón, átlibeg az árnyakon, súlytalanul, mint valami szellem.

Kat feltápászkodott, és Hale-lel a nyomában unokatestvére után eredt. A padló nyikorgott, és az öreg ház csak úgy jajgatott

a viharban. Túl nagynak tűnt. Túl sötétnek. Túl üresnek.

– Hűha! Tényleg elment – mondta Hale elképedve.

– Ja. – Gabrielle a konyhaajtóhoz ért, és futólag felnevetett. – Nem hiszem, hogy Bobby bácsi repesett az örömtől, elvégre senki sem gondolta, hogy Eddie bácsi elmegy egész Paraguayig. De biztos tudtok erről. – Az unokatestvérét tanulmányozta a halvány fényben. – Beszéltél az apáddal, ugye?

– Persze hogy beszéltem – válaszolta Kat, és a villanykapcsoló után nyúlt.

Hunyorognia kellett a hirtelen támadt fényességtől. Félig-meddig arra számított, hogy a bácsikája egyszer csak megjelenik kanállal a kezében, és panaszkodni kezd, hogy elkésett, és kihűlt a leves.

– Mi a helyzet Paraguayban? – kérdezte Hale, ügyet sem vetve a szellemre, akit Kat szinte látni vélt, ahogy a konyhába tartva elhalad mellette, mintha csak egész életében itt lakott volna.

– Minden oké, gondolom – vonta meg a vállát Gabrielle. – Vagy legalábbis annyira oké, amennyire egy ekkora meló oké lehet. Mindenki a fedélzeten. – Leült, lábát az asztalra tette, és az unokatestvérére pillantott. – Nos… majdnem mindenki. – Kihúzott egy kést a csizmájából, elvett egy almát a tálból, és hosszú spirálban elkezdte lehámozni a héját. – Szóval, srácok, eláruljátok, mi az a nagy titok? – Katről Hale-re pillantott, majd vissza. – Mert úgy tűnt, egész kellemesen elbeszélgettetek valamiről odakint. Bár lehet, hogy nem is *beszélgettetek*…

Kat érezte, hogy elpirul, de még mielőtt bármit is mondhatott volna, Hale kinyitotta a hűtőszekrényt, és bejelentette:

– Kat el fogja lopni a Kleopátra-smaragdot.

– Hát ez vicces – jegyezte meg Gabrielle. Egy pillanattal később a kést tartó keze megállt a levegőben. – Ez csak egy vicc, ugye?

Kat égő tekintettel meredt Hale-re.

– Sosem mondtam, hogy elvállalom – jegyezte meg Kat. – Sosem mondtam…

– Hát persze hogy elvállalod. – A hűtőajtó becsapódott, Hale pedig megfordult. – Úgy értem, ezt csinálod újabban, nem? Mindenfelé utazol, és helyrehozod a hibákat. Az egyszemélyes női helyreállító csapat.

Kat válaszolni akart, de Gabrielle levette a lábát az asztalról, és közelebb hajolt Kathez, késsel a kezében.

– Kat, mondd, hogy Hale csak viccel… Mondd, hogy nem gondoltad komolyan, hogy ellopod a Kleopátra-smaragdot!

– Nem – vágta rá Kat. – Úgy értem… nos… csak találkoztunk ezzel az asszonnyal, aki azt állítja, hogy a smaragdot valójában a szülei találták…

– Constance Millerrel – szúrta közbe Gabrielle.

– Ismered? – csodálkozott Kat.

– Mindent tudok, amit csak lehet a világ legértékesebb smaragdjáról, Kat. *Mert tolvaj vagyok.*

– Akárcsak én – vágott vissza Kat, de az unokatestvére csak mondta tovább a magáét.

– Nem viccelek. A Kleopátra-smaragd kilencvenhét karátnyi őrültség!

– Tudom.

Kat hallotta, hogy Hale a szekrényajtókat nyitogatja mögötte.

– Hol van a mikró?

– Eddie bácsinak nincs mikrója! – vágták rá az unokatestvérek egyszerre, de egyikük sem mosolyodott el. Nem tréfáltak. Továbbra is egymást méregették a karcos faasztal két végében, amely tanúja volt a család szinte összes nagyobb melója tervezésének.

Gabrielle nem is mondhatott volna mást:

– Nem akarhatod ezt, Kat. Ne feledd, hogy a Kleopátra-smaragdnál semmit sem őriznek jobban a világon. Még csak napfény sem érte harminc éve.

– Tudom – válaszolta Kat.

– Bárki, akinek van egy csöpp esze, tudja, hogy Constance Miller egy magányos öregasszony, akinek alig van pénze. – Gabrielle végigmérte kis növésű, sápadt rokonát. – Nagyon el lehet keseredve, ha hozzád fordult.

– Kösz – mondta Kat.

– De mindenekelőtt – folytatta Gabrielle – mi, *valódi* tolvajok tudjuk, hogy a Kleopátra-smaragdon átok ül azóta, hogy Kleopátra, az ő végtelen bölcsességével úgy döntött, hogy kettévágatja a világ legnagyobb smaragdját, és az egyik felét Marcus Antoniusnak adja. Aki aztán elment csatázni a rómaiakkal…

– És meghalt – szúrta közbe Hale mögöttük.

– A másik felét Kleopátra megtartotta – folytatta Gabrielle.

– És meghalt – ismételte Hale.

– És amíg a két kő el van választva egymástól, csak halált és

pusztulást hoznak arra, aki birtokolja akár az egyiket, akár a másikat – fejezte be Gabrielle. Felállt, és közelebb lépett az unokatestvéréhez. – Egy jó tolvaj tisztában van vele, hogy az a kő el van átkozva, Kat.

– Átkok nem léteznek – próbált meg visszavágni Kat, de ahogy felnézett a sokkal magasabb unokatestvérére, aki keresztbe tett karral állt mellette, nagyon kicsinek érezte magát.

– Akkor mivel magyarázod, ami ’79-ben történt, amikor Nester bácsi a nyomába eredt?

– A lézer éget, Gabrielle. Nem a smaragd hibája, hogy Nester bácsi keze nem volt elég ügyes.

– És mi a helyzet a Garner testvérekkel 1981-ben?

– Hé, aki azt hiszi, hogy egy nem katonai minőségű ereszkedőkötél képes megtartani két felnőtt férfi *és* egy törpeszamár súlyát, az megérdemli, hogy lezuhanjon a szikláról.

– És az a japán csapat 2000-ben?

– Mindig legyen nálad tartalék defibrillátor, ha a Csipkerózsika trükkel próbálkozol. Ezt mindenki tudja. Mellesleg, Eddie bácsi nem törődött az átokkal, amikor ’67-ben a kő után eredt – próbálkozott Kat.

Gabrielle tekintete fagyossá vált.

– Azóta már törődik vele.

– Mi történt ’67-ben? – kérdezte Hale, de úgy tűnt, egyik lány sem hallja vagy foglalkozik vele.

Gabrielle finoman előrehajolt, hangtalanul, fenyegetőn, akár egy kígyó.

– A legfontosabb, amit tudok, Kitty Kat, hogy Eddie bácsi, aki kétségkívül a legnagyobb tolvaj a világon, azon a véleményen van, hogy a Kleopátra-smaragdot nem szabad ellopni. Bármi történt is ’67-ben, elég félelmetes lehetett ahhoz, hogy Eddie bácsit megrémissze, úgyhogy én hiszek neki, amikor azt állítja, hogy a Kleopátra-meló csakis rosszul végződhet. Mindig rosszul végződik, Kat. – Levetette magát a székre, és keresztbe tette hosszú lábait. – Nem tudom, milyen szívszaggató történettel hozakodott elő Constance Miller, és egyáltalán hogyan talált rád, mikor feltehetőleg évek óta el sem hagyta a lakását, vagy miért…

– Visily Romani – hallotta Kat a saját suttogó hangját, és látta, hogy Gabrielle szeme elkerekedik. – Ismerik a Romani nevet. Azt mondták, hogy Visily Romani küldte őket.

Könnyű volt megfeledkezni róla, hogy létezik valami, ami még Eddie bácsi konyhaasztalánál is régebbi, de az ősi név hallatára Gabrielle keze a karcos asztalra hanyatlott, Kat elméjét pedig két szó töltötte ki: *Cselovek Pszeudonima.*

Alias Férfi, magyarázta neki Eddie bácsi egyszer, és Kat csak ült ott, és a régi nevekről gondolkodott. A szent nevekről. Amelyeket évszázadokon át használtak, de csak a legjobb tolvajok, és csak nagy horderejű ügyek esetén. Kat reszketett, mert tudta, hogy most már a Kleopátra-smaragd is ezek közé tartozik.

– Még mindig létezik – szólalt meg Kat. – Ez a férfi, aki Romaninak nevezi magát. Bárki legyen is az, még él valahol, és azért küldte hozzám ezeket az embereket, mert én segíthetek

nekik. Úgy gondolja, hogy képes vagyok rá. Képes vagyok…

– Nem te, Kat. Hanem mi – mondta Hale, ahogy leült az egyik székre az asztalfőn, de közben nem nézett a lányra. – Ha *te* elvállalod, akkor *mi* vállaljuk el.

– Természetesen. Igen. *Mi.* Nem mintha számítana bármit is – csóválta a fejét Kat. – A Kleopátra-smaragdot valahol Svájcban őrzik. És még ha meg is találjuk… Mi van? Mit bámultok?

Gabrielle Hale-re sandított, de a fiú megrázta a fejét, és hagyta, hogy a lány áttúrja az asztal végében heverő, bontatlan levélkupacot.

– Eltűntél, Kitty Kat – csúsztatta az asztalon elé az újságot, amely nagybetűkkel adta hírül a címlapján, hogy a Kelly Társaság hamarosan hazahozza gyűjteménye legértékesebb darabját.

Haza.

New Yorkba.

Kat szíve gyorsabban vert, először Gabrielle-re, majd Hale-re nézett.

– Szóval… akkor – kezdte Hale lassan – ellopunk egy smaragdot?

Az emeleten volt egy szoba fehér függönyökkel és két dupla ággyal, egyforma ágytakaróval. Volt bent egy kis öltözőasztal is, egy fonott szennyeskosár és egy könyvespolc, tele poros, foszladozó Nancy Drew-könyvekkel. Katnek mindig olyan érzése támadt, mintha ez a szoba nem is tartozna a házhoz.

Belépve ide mintha egy másik világba csöppent volna az ember – egy rózsaszínű világba tárcsás telefonnal és zenedobozzal. Egy apró zug a férfiak birodalmában kimondottan lányoknak berendezve.

Valaki, valamikor a *Nadia* nevet hímezte az egyik párnára, amit Kat most magához szorított, miközben hanyatt fekve a plafont bámulta. Túl kicsinek érezte magát az anyja ágyán fekve. Még mindig a nyomdokaiba akart lépni.

– Szóval, *Hale*…

Kat megfordult, Gabrielle állt az ajtóban, majd a másik ágyhoz ment, és elnyúlt rajta; fejét azon a párnán nyugtatta, amit az *Irina* név karcsú betűi díszítettek.

– Mi van vele?

– Mi van köztetek?

– Semmi – vágta rá Kat túl gyorsan.

– Ja, és miért van ez így? Azt hittem, hogy összejöttök. De te többnyire eltűnsz, ő meg… dühös.

– Nem, nem az.

– De igen, az – nevetett fel Gabrielle. – Nem tetszik neki, hogy mindig elhúzol, és egyedül vállalod ezeket a melókat. – Kat vett egy mély levegőt, hogy ellenkezzen, de még mielőtt alkalma nyílt volna rá, az unokatestvére hozzátette: – *És nem ő az egyetlen.*

Kat tényleg nem tudta, mit mondjon, úgyhogy inkább az oldalára fordult, és lehunyta a szemét. Nem is vette észre, hogy Gabrielle keresztülvágott a szobán, és odajött hozzá, csak amikor egy oldalon besüppedt mellette a matrac.

– Szóval, miért csinálod ezt?

– Én… – hebegte Kat, és a megfelelő szavak után kutatott a sötétben. – Ezek könnyű melók, Gabrielle.

– Talán az elején azok voltak, de Rio egyáltalán nem volt könnyű.

– Honnan tudsz Rióról?

– Rióról mindenki tud. Bárki segített volna.

Kat torka hirtelen kiszáradt.

– Nem volt szükségem segítségre.

– És mi a helyzet Moszkvával? – folytatta az unokatestvére. – Talán egyedül is meg tudtad oldani, de ha a KGB-vel húzol ujjat, nem árt, ha van veled valaki. Csak a biztonság kedvéért. Szóval, a kérdés az… miért nem kértél segítséget. – Gabrielle a térdén nyugtatta a könyökét, és az állára tette a kezét, mint aki erősen gondolkodik.

– Gabrielle, én…

– Megrészegít! – kiáltotta Gabrielle, és hirtelen felegyenesedett a felismeréstől.

– Soha életemben nem voltam részeg – vágott vissza Kat, de az unokatestvére csak nevetett.

– Ó, téged a rablás részegít meg. Méghozzá a Henley óta.

Kat fel akart kelni, kiugrani az ágyból, de Gabrielle a takarón ült, az ágyhoz szegezte.

– Mondd, hogy nem bizseregtél bele, amikor kivittük azokat a festményeket a múzeum főbejáratán! Mondd, hogy nem volt izgalmas ellopni egy Cézanne-t a fél KGB előtt… Nem csodálkozom, hogy nem viszed magaddal Hale-t. – Megrázta a

fejét. – A fiúkkal olykor könnyebb kijönni, ha a világ másik végén vannak.

– Hale és én, mi nem… – kezdte Kat, de aztán elhallgatott, mert fogalma sem volt, hogy is kellene folytatnia a mondatot. – Fogalmad sincs, miről beszélsz, Gabrielle – próbálkozott újra, de unokatestvére a fejét csóválta.

– Dehogy nincs! – háborodott fel Gabrielle. – A mi világunk az adrenalinról szól, és arról, hogy megússzuk a dolgot. Újabb és újabb városok, más-más nevek. Sokkal könnyebb, ha nincs melletted senki, aki rávilágítana az ostobaságaidra. Higgy nekem, drága kuzinom – állt fel Gabrielle, és nyújtózott egyet –, mindenki másnál jobban tudom.

Kat sokszor töprengett azon, mi rejtőzhet Gabrielle gyönyörű fejében. Sokkal több, mint ami első pillantásra látszik.

– Nézd, Gabrielle. Ezek az én melóim, az én hivatásom. Másnak ez nem éri meg, nem jár fizetséggel, szóval furcsa lenne bárkitől is azt kérni, hogy vállalja a kockázatot. Nem dőzsölök.

– Hát hogyne – bólintott lassan Gabrielle. – Hat hónappal ezelőtt beiratkoztál a Colganre, és esküdöztél, hogy soha többet nem fogsz lopni – vágott át a szobán két hosszú lépéssel. – Visszaestél, Kitty Kat. És az a legkevesebb, hogy bevallod.

Kat a hátára fordult, és megint a plafont kezdte bámulni. Egy örökkévalóságnak tűnt, mire meg merte kérdezni:

– Hale… mennyire dühös?

Gabrielle bemászott az ágyába, és az unokatestvérére szegezte a tekintetét a félhomályban.

– Amilyen zseniális tolvaj vagy, legalább olyan buta csajszi,

nem gondolod?

– Ja – hunyta le a szemét Kat. – Az vagyok.

4 nappal
a smaragd
érkezése előtt

Brooklyn,

New York,

USA

6. FEJEZET

– Ezra Jones vagyok.

Kat ráérősen szemügyre vette az arcot, ami a talán sosem használt poros szalon másik végéből bámult rá. A lány legalábbis nem emlékezett rá, hogy valaha látott volna ebben a szobában ücsörögni bárkit is. Az előtte álló férfinak sűrű, fehér szemöldöke és sötétbarna szeme volt, a tökéletesen nyírt kecskeszakálla mögött pedig a lehető legravaszabb mosoly sejlett.

– Mutatna valamilyen azonosító okmányt? – kérte tőle Kat.

– Természetesen – válaszolta nevetve. Előrelépett, és átadott a lánynak egy névjegykártyát, amin ez állt: *Chamberlain & King Biztosítótársaság, London, Anglia.* – Tessék, kedvesem – tette hozzá átnyújtva egy brit útlevelet, és ezzel oda is lett a varázs. Az akcentus legalább rendben van, gondolta Kat.

– Na, milyen vagyok? – kérdezte a férfi.

– Öreg – válaszolta Gabrielle, és közelebb hajolt, hogy még egy kis színházi sminket kenjen a férfi szája sarkába. – De nem eléggé. És foltos vagy.

– A kiejtésed viszont jó – ismerte el Kat.

Hale ekkor elmosolyodott.

– Megjegyzem magamnak, hogy ezt mondtad.

– Csak nyugodtan, Ezra. De áruld el, az igazi Mr. Jones…

– Oda volt az örömtől – pillantott bele Hale a férfi tárcájába. – Úgy tűnik, ma reggel összefutott valakivel a reptéren a Hale Művektől, aki ajánlott neki egy álommelót a Kajmán-szigeteken. Ami azt illeti, a Hale Művek gépéről telefonált is Londonba, és pont fél órával ezelőtt felmondta a régi állását.

– Kár, hogy a cége nem fogja megkapni az üzenetét – szúrta közbe Gabrielle.

– Az – bólintott Hale ünnepélyesen.

– És hogy elvesztette a tárcáját… – folytatta Kat.

Hale felvonta az egyik álszemöldökét.

– Igazi tragédia. – A két lány figyelte, ahogy a fiú a zakója belső zsebébe süllyeszti a kis bőrtokot. Kat elhúzta a súlyos sötétítőfüggönyöket, fény árasztotta el a szobát, és a kifakult, poros bútorokról az üres kandallóra és a tökéletesen hamisított Rembrandtra vetődött, ami már azelőtt ott lógott a kandalló fölött, hogy Kat megszületett volna.

– Kat, mit csinálunk a vállaival? – próbálta meg Gabrielle lejjebb húzni Hale karját, de nem működött a dolog. – És a pocakjával – veregette meg a fiú hasát.

– Hé, eddig erre még senki sem panaszkodott – mondta Hale önelégülten.

– Pontosan! – emelte fel a hangját Gabrielle. – Belehalnál, ha néhanapján megennél egy-két muffint?

Kat a körmét rágta, Hale körül járkált fel-alá, és lassan tetőtől talpig szemügyre vette.

– A keze nem jó – mutatott rá Gabrielle.

– Rossz a testtartása – mondta Kat.

– Még mindig… túl jóképű – méltatlankodott Gabrielle, mintha ez lenne a legnagyobb sértés a világon.

– Tárgyiasítva érzem magam. Olyan… olcsónak – jegyezte meg Hale, de a lányok folytatták.

– Messziről működhet a dolog, de közelről, ha alaposan megvizsgálják… – hagyta nyitva a mondat végét Kat.

– Fiatalabbat nem találtál? – szegezte a fiúnak a kérdést Gabrielle.

– Már az is kész csoda, hogy egyáltalán őt találtam – mutatott az asztalon heverő iratokra Hale.

– Vagy egy fiatalabb fickóra lesz szükségünk, akinek a bőrébe bújhatsz, vagy egy idősebbre, aki el tudja játszani Mr. Jones szerepét! – hadonászott Gabrielle. – Szólnunk kellene…

– Nem! – vágta rá Kat, mielőtt Gabrielle befejezhette volna. – Eddie bácsi szóba se jöhet.

Gabrielle összefonta a karját maga előtt.

– De hát ő az egyetlen tényleg öreg fickó.

– Talán fel kellene hívnunk, Kat – jegyezte meg Hale. – Ugyan hol találunk egy megfelelő öreg krapekot huszonnégy órán belül?

– Elnézést, kisasszony.

Kat a lágy hang irányába fordult, és kénytelen volt megrázni a fejét. Egy pillanatig megesküdött volna rá, hogy duplán lát. Az asztalon heverő Ezra Jones fotójára nézett, aztán az ajtóban álló Marcusra. Hasonló volt a szemük, a haj- és bőrszínük, és mindketten úgy festettek, mint akik a vagyon és a hatalom

körül forogtak egész életükben – mindig a partvonalon, mindig kellő távolságban, hogy mások szolgálatára lehessenek.

Marcus vett egy mély levegőt.

– A vacsora tálalva.

3 nap
a smaragd
érkezéséig

New York,

New York állam,

USA

7. FEJEZET

A Kleopátra-smaragd nincs elátkozva – ezt bárki megmondhatja az Oliver Kelly Régiségek és Aukciósház Társaságnál.

Végül is nem egy smaragd miatt – legyen bármekkora is – süllyedt el Oliver Kelly, az első hajója Új-Skócia sekély partjainál. És miután a követ platinába foglalták, és egy Buenos Aires-i, vasútépítésen meggazdagodott örökösnő tulajdonába került – nem számít, milyen nehéz volt is a nyakék –, az asszony nem miatta vesztette el a fejét egy roppant tragikus vonatszerencsétlenségben.

Természetesen nem hagyható figyelmen kívül, hogy a következő tulajdonosa csődbe ment. A kis országot, ami a koronaékszereihez csapta a követ, lerohanták. A múzeum, ami egy kis időre kiállította a smaragdot, szinte porig égett.

De nem volt elátkozva.

A Kelly Társaságnál mindenki ezt állította.

– Nincs elátkozva, Mr. Jones.

– Természetesen nincs – nevetett fel mély torokhangon Hale, és hátba veregette Marcust. – De, Mr. Kelly, mint a Kleopátra-kő biztosítója, Mr. Jones úgy gondolja, a legjobb lenne ott hagyni a követ, ahol van.

– Elnézést – vágott a szavába Kelly. – Ki is maga pontosan?

– Nos, Mr. Kelly, ahogy már a telefonban is mondtam, Colin Knightsbury vagyok. Mr. Jones személyi titkára.

Úgy tűnt, Kelly elgondolkodott ezen egy kicsit, aztán megfordult, és azt mondta:

– Rendben.

Hale nem volt se alacsony, se lusta, se edzetlen, mégis valahogy nehezen tudta tartani a lépést Oliver Kellyvel, a harmadikkal végig a politúrozott hallokon és csillogó folyosókon. Nem olyan intézménynek tűnt, ami sötét helyekről és kétes üzletekből táplálkozik, de ha van valami, amit W. W. Hale már nagyon korán megtanult, az az, hogy jobb nem tudni, honnan származik a pénz.

– És ahogy már telefonon is elmondtam, a Chamberlain és Kingnél úgy véljük, igen veszélyes ilyen rövid határidővel elszállítani a követ. Ha el tudná halasztani…

Kelly hirtelen megállt, és a páros felé fordult.

– Tudom, hogy örülnének neki, ha elhalasztanám, de tekintve, hogy ez az én kövem, úgy gondolom, azt csinálok vele, amit akarok.

– Halála előtt – kezdte Hale – az édesapja kifejezetten megtiltotta, hogy kiállítsák, és…

– Az apám megörökölte ezt a vállalkozást – csettintett Kelly, és a hallt megtöltő emberekre és tárgyakra mutatott. – És tudják, mit tett vele? – kérdezte, de nem várt választ. – Semmit, Mr. Jones. *Fenntartotta,* amit a nagyapám létrehozott. Mindössze ennyit. Nem várom el önöktől, hogy megértsék, milyen egy családi vállalkozást vezetni, de a további generációk feladata

nem pusztán a *fenntartás.* Az egyetlen fontosabb döntés, amit apám hozott, a Kleopátra megvásárlása volt harminc évvel ezelőtt, amit aztán elzárt, az isten tudja, hova…

– Svájcba – felelte Hale.

– Tessék?

– A nyilvántartásunk szerint a kő egy nagybiztonságú széfben van egy svájci bankban.

– Tisztában vagyok vele – csattant fel Kelly, és megnyomta a lift hívógombját. – Az a helyzet, hogy eddig még senki sem látta. Én sem láttam még soha. Ez a cégünk legértékesebb vagyontárgya, ami harminc éve csak porosodik valahol, és valami mitikus alak feltűnésére vár, hogy megtörjön ez a nevetséges átok.

– Persze, persze – helyeselt Hale.

Kelly úgy nézett rá, mintha csak azt mondta volna, hogy *„a főnökéhez beszélek.”*

Ez volt az a pillanat, amikor Hale közelebb hajolt.

– Kérem, nézze el Mr. Jonesnak, Mr. Kelly – kezdte bizalmasan Hale, míg Marcus három lépéssel lemaradt mögöttük, és hűvösen, síri csendben állt ott. – A legkisebb rést is képes felfedezni a cég védelmi rendszerén, a legkisebb hibát is. Én felelek azért, hogy ne vonják el Mr. Jones figyelmét. Ez az ember egy zseni, tudja? És ha Mr. Jones azt mondja, hogy jobb lenne várni…

Megszólalt a csengő, és a felvonó ajtaja kinyílt.

– Az én nagyapám volt a zseni! – csattant fel Kelly. – Egy látnok.

Hale belépett a liftbe, és titokban remélte, hogy a férfinak lesz bátorsága hozzátenni azt is, hogy *„egy tolvaj”*.

– Az a kő a Kelly Társaság jelképe – folytatta Kelly –, és nem maradhat egy lyukban a föld alatt. Nem, amíg én irányítom a céget.

A felvonó ajtaja becsukódott, és visszatükröződő felületében Hale önkéntelenül is Oliver Kelly, a harmadik alakját kezdte tanulmányozni – a kézzel készült öltönyét és a tökéletes Windsor-csomóba kötött nyakkendőjét, az antik mandzsettáit és az olasz borjúbőr cipőjét. Mind egyetlen célt szolgált: soha senki szemében ne tűnjön átlagosnak. Mindezt huszonkilenc évesen. Hale talán nem gyűlölte volna ennyire, ha nem lett volna olyan érzése, mintha görbe tükröt tartanának elé, ami azt mutatja, kivé vált volna, ha történetesen nem tartózkodott volna otthon két évvel ezelőtt azon az éjszakán, amikor Kat el akarta lopni a Monet-jukat.

– Igen, Mr. Kelly – mondta Hale lassan, még mindig emésztve a látottakat. – Tökéletesen megértem.

– Nagyszerű. – Amikor a liftajtó kinyílt, Kelly Marcus felé fordult, és felé nyújtotta a kezét. – Köszönöm, hogy eljött, Mr. Jones. Igazán értékelem a ránk szánt idejét. De amint látja, a papírok rendben vannak, a biztonsági rendszerünk – mutatott körbe a legfelső szinten lévő kiállítóterem csillogó vitrinjein, kameráin és őrein – pedig a lehető legjobb, ami csak létezik, úgyhogy attól tartok, hiába tette meg ezt a nagy utat.

– Csakugyan. – Hale Kelly felajánlott kezéért nyúlt, és kicsit tovább tartotta és jobban megszorította, mint amire a férfi

számított. – Mit gondol, Mr. Jones?

Marcus körbejáratta tekintetét a helyiségen. A hangja sztoikusan, hidegen csengett.

– Ha jól emlékszem, legutóbb a Henley-ben hallottam hasonlót.

Hale látta, hogy Oliver Kelly, a harmadik összerezzent e szavak hallatán. Elsápadt, szája vékony vonallá préselődött.

– A Henley-ben?

– Ó, igen – helyeselt Hale. – Biztosítottak bennünket, hogy a *Mennybe visszatérő angyal*t képtelenség ellopni, mi pedig hittünk nekik. De mindannyian tévedtünk, nem igaz, Mr. Kelly?

Az őszinteség ritkaságszámba ment Oliver Kelly világában. Az emberek üzleteltek. A kereskedők hazudtak. Nem igazán tudta, mi a teendő, amikor valaki ennyire nyíltan bevallja, hibázott, úgyhogy nem tett semmit – csak állt és várt.

– Természetesen ők is úgy gondolták, hogy a papírok rendben vannak, most mégis… – Hale elhallgatott, majd Oliver Kellyre, a harmadikra pillantott. – Nos, azt hiszem, nem vagyok felhatalmazva, hogy beszéljek róla, de mondjuk úgy, hogy még mindig várják a csekket. És egy olyan tárgy esetében, mint a Kleopátra-smaragd, aminek a kulturális és pénzügyi jelentősége…

– Nincs elátkozva – vágta rá Kelly automatikusan.

– Hát persze hogy nincs. De ha nem bánja – Hale a háta mögé tette a kezét, és szívélyesen elmosolyodott –, Mr. Jones az alagsorral kezdené.

– És milyen kamerák vannak ezen a szinten? – kérdezte Hale húsz perccel később.

– Ugyanolyanok, mint az előzőn – válaszolta a biztonsági főnök Mr. Kelly jobbján.

Kelly figyelte, ahogy Hale aprólékosan jegyzetel, és több száz képet is készít.

– És ezek az ablakok? – mutatott rá Hale. – Milyen érzékelő…

– Törésérzékelők másfél méterenként.

– Golyóálló üveg?

– Természetesen! – háborodott fel a biztonsági főnök.

– Kiváló. – Hale készített még egy fotót, majd vetett még egy pillantást a mappájára. – Azt hiszem, már csak a páncélterem van hátra. Mi is a típusszáma?

– Sajnálom, Mr. Jones – szólalt meg Kelly –, de határozottan emlékszem, hogy ez az információ benne volt a negyedéves jelentésünkben.

– Valóban – lépett közbe Hale. – De a legutóbbi negyedéves jelentésben még az állt, hogy a Kleopátra-smaragd marad a helyén teljes biztonságban a világ másik végén, ezért kérem, bocsásson meg, ha szeretnénk még egyszer végigmenni a részleteken. – A biztonsági főnökhöz fordult. – Az érzékelő típusa…

– Helix 857J – válaszolta a férfi hidegen.

– Biztosíthatom önöket, uraim – vágott közbe Mr. Kelly ismét –, hogy a Kelly Társaságnál pontosan tisztában vagyunk vele, milyen értéket képvisel a smaragdunk, és minden óvintézkedést

megtettünk a védelme érdekében…

– Az *önök* smaragdja? – billentette oldalra a fejét Hale. – Ezzel vajon mindenki egyetért?

A férfi elvörösödött.

– Igen, természetesen. Ki más…

Hale Kelly felé fordult, és egyenesen a szemébe nézett.

– Meséljen Constance Millerről.

– Miller asszony ügye a jogi osztályunkra tartozik, nem a biztonságira. Biztosíthatom, hogy a Kleopátra úgymond múltjának semmi köze a védelméhez.

– Igen – mosolygott Hale. – Ugyanezt mondták a Henley-ben is.

– Figyeljen ide, Mr…

– Knightsbury – segítette ki Hale, de Kelly már folytatta is.

– Constance Miller visszavonultan él. Igen öreg már.

– Vannak az asszonynak barátai? – kérdezte Hale.

– Olyan barátai, akik segítenének neki ellopni egy smaragdot? – nevetett Kelly, mintha ez lett volna a legviccesebb dolog a világon, amit hallott. – Nem tartom valószínűnek.

– Családja?

– Igen. Van egy unokája, úgy tudom.

– És Ms. Miller igényt tart a kőre, uram?

Kelly gúnyosan felnevetett.

– Jogosan nem. Két ország bírósága is ezt mondja vagy tizenkét éve.

– Tizenkét év hosszú idő, ha valaki szeretne valamit, Mr. Kelly.

– Igen, de…

– Nagyon hosszú idő, folyamatosan azt hallani, hogy *nem.*

Oliver Kelly, a harmadik nem az az ember volt, akinek valaha is nemet mondtak. És tizenkét éven keresztül ellenállásba ütközni olyasmi volt, amit ez a fiatalember fel sem tudott fogni.

Kelly visszavett a lendületből, és halkabban folytatta.

– Talán megkérem a titkáromat, hogy állítson össze egy aktát.

– Igen – mosolyodott el Hale. – Talán ezt kellene tennie.

– Elnézést, kisasszony. Segíthetek valamiben?

Kat nem fordult meg a kérdés hallatán. Tőle fél méterre egy rubinokkal és gyémántokkal teli vitrin állt – a medál állítólag Nagy Katalin cárnőjé volt, a fülbevalót pedig Audrey Hepburn viselte egy mozifilmben. De nem is ezek izgatták Katet igazán. Sokkal jobban érdekelte egy másik vitrin, ami üresen állt.

– Ebben mit tartanak? – kérdezte az eladót.

– Ó, attól tartok, ezt a helyet egy nagyon különleges darabnak… Ne érjen hozzá! – szólt rá az eladó, mikor Kat egyik kezével a vitrinre támaszkodott (a másikkal pedig kitapogatta a hidraulikus alapot és a titánból készült állványt).

– De mégis minek? – csámcsogott a rágójával Kat. – Előfordulhat, hogy meg akarom venni, tudja. Nemsokára születésnapom lesz, és az apám azt mondta, bármit választhatok, amit csak akarok. Lehet, hogy pont azt szeretném, amit ebben a vitrinben tartanak.

Megkocogtatta az üveget (gyanította, hogy fúrásálló és

legalább két és fél centi vastag).

– Attól tartok, az a darab nem eladó.

Kat a szemét forgatta (és közben megjegyezte az északi falon lévő kamerák helyzetét).

– Akkor mit keres egy üzletben, ha nem eladó?

– Ez egy aukciósház, fiatal hölgy, és ez egy kiállítási darab, amit bemutatunk, amíg… Kérem, ezt ne tegye! – ragadta meg Kat kezét, aki benyúlt a vitrin alá, és a talapzat nyomásérzékelővel ellátott pereméhez ért.

– Elnézést – szabadkozott Kat, miután nekiment a vitrinek között nézelődő férfinak (és érezte a pisztolytáskáját, ami arról árulkodott, hogy egy civilbe öltözött őrrel van dolga).

– Kisasszony – folytatta az eladó –, talán érdekesebbnek fogja találni a…

– Szóval csak úgy kiállítják? – vette szemügyre Kat a csillogó padlót (és kiszúrta a csúcstechnológiás mozgásérzékelőt az állvány lábánál).

– Igen, mi…

– Ez egyáltalán nem fair! – dohogott Kat. Vetett még egy utolsó pillantást a teremre, az őrökre, a kamerákra, a kijáratokra és a vitrinre, majd megfordult, és elindult kifelé.

– Kisasszony! – kiáltott utána az eladó. – Biztos vagyok benne, hogy számos egyéb darabunk is van, ami megfelel az anyagi elképzelésének – mutatott körbe a bemutatótermen.

– Köszönöm. – A sarokban álló antik óra ütött egyet. – Azt hiszem, láttam mindent, amit akartam.

– Késtél.

Kat érzékelte, hogy az unokatestvére próbál lépést tartani vele, de nem fordult hátra. Valószínűleg aznap ő volt az utcán az egyetlen, aki nem a rövid ballonkabátot és hosszú szárú fekete csizmát viselő karcsú lányt bámulta, de ez egyáltalán nem számított.

Gabrielle a Kat kezében lévő Kelly-katalógusra mutatott.

– Nos, meg tudjuk csinálni?

Kat vett egy nagy levegőt, és a zsebébe süllyesztette a vékony füzetet.

– Per pillanat sokkal inkább az foglalkoztat, hogy meg kell-e csinálnunk. – A kuzinjára nézett. – Megvan a kulcs?

Gabrielle a szemét forgatta, és felvillantott egy aprócska mágneskártyát, ami a Times Square közelében lévő hotel egyik szobáját nyitotta.

– Hát persze hogy megvan.

Feltörhették volna a zárat, leereszkedhettek volna a tetőről – esetleg ellophattak volna egy pár szobalány egyenruhát és egy személyzeti kártyát a biztonság kedvéért –, de Kat és Gabrielle elég okos volt ahhoz, hogy tudják, két pont között a legrövidebb út az egyenes. Vagy a zsebmetszés, mint jelen esetben.

Így hát mindenféle felhajtás és felesleges kockázat nélkül vágtak át a hotel hallján a lifthez. Két egyedülálló fiatal lány voltak a nagyvárosban – akik a kicsi, egyszerű, mellékutcára néző szobájukba tartottak a hetedik emeleti folyosón.

– Milyen napod volt, Gabrielle? – kérdezte Kat.

– Van fogalmad arról, milyen nehéz követni egy nyolcvanéves öregasszonyt? Nehéz. Nagyon nehéz. Olyan… lassú – mondta Gabrielle, és bekopogott az ajtón. – Takarítás – kiabálta, miközben Kat arrébb húzódott. – Takarítás! – próbálkozott még egyszer. Hosszú, csendes várakozás után kinyitotta az ajtót a kártyával, és beléptek a szobába.

Az összes hotelszoba közül, amelyikben Kat eddigi rövid élete során megfordult, nem emlékezett, járt-e hasonlóban valaha is. Mindössze két dupla ágy, egy apró, tiszta fürdő, egy íróasztal és egy beépített szekrény volt benne, a ruhafogashoz rögzített vállfákkal.

– Hát, úgy tűnik, nincs sok pénzük utazásra – mondta Gabrielle olyan gyorsan és puhán vágva keresztül a szobán, hogy Kat eltöprengett, érintette-e egyáltalán a lába a szőnyegpadlót.

– Mennyi időnk van? – kérdezte Kat.

– Az ügyvéddel vannak, úgyhogy, mondjuk, úgy negyven percünk.

– Legyen harminc – vitte lejjebb Kat, Gabrielle pedig vállat vont, ami a „legyen, ahogy akarod” egyezményes jele.

Igazából nem számított. Tíz perc is elég lett volna. Végül is csak egy háló és egy fürdőszoba volt. A szekrényben két bőrönd lapult, amelyek ötven évvel ezelőtt elég drágák lehettek, mostanra azonban már megkoptak, behorpadtak; három pár cipő és egy váltás viseltes, de szépen rendben tartott ruha – mind londoni címkével.

– Megtaláltam a széfet – kiabálta Gabrielle a minibárt rejtő

komód mellől. A hotelláncra jellemző aprócska doboz volt, amit Katnek egy percbe telt feltörni. Egy pillanattal később két, Marshall és Constance Miller nevére szóló útlevelet húzott elő belőle, egy kétszáz dollárról szóló utazási csekket és egy medált, ami családi örökség lehetett. Végül talált egy ütött-kopott dossziét egy nagyon híres smaragdról és egy legalább annyira nevezetes bírósági tárgyalásról.

Kat figyelte, ahogy az unokatestvére átlapozza a mappát – fekete-fehér fotók egy családról a sivatagban; elegáns, női kézírással íródott régi főkönyvek másolatai. És számtalan levél Oliver Kellytől, a harmadiktól, amelyek arra biztatják Constance Millert, hogy „lépjen tovább”, „adja fel” és végre „keressen magának egy igazi hobbit”.

– Ó – kezdte Gabrielle lassan –, egyáltalán nem kedvelem ezt a pasast.

Ám az utolsó lap volt az, ami megtorpanásra késztette őket – az utolsó lapra valaki egy sima, fehér névjegykártyát ragasztott, amin egyszerű, fekete betűkkel egyetlen név állt: *Visily Romani.*

8. FEJEZET

Egy órával később Kat egyedül ücsörgött a Madison Square Parkban, és a szürke égbolt és a Kelly Társaság épülete között szállingózó kövér, fehér hópelyheket figyelte – közben egy zsémbes hang azt hajtogatta a fejében, hogy valami nagyon rosszul fog elsülni.

Talán a hellyel volt a baj: egy magasan biztosított épület mindig kemény dió. Egy magasan biztosított toronyház pedig egyenesen öngyilkosság. Talán mert a Kelly Társaság kamerái csúcstechnológiásnak számítanak, a biztonsági tanácsadójukat pedig a CIA is alkalmazta.

Nem az átok miatt aggódott. Nem Hale miatt. Nem is amiatt, hogy Visily Romaninak – legyenek bármilyen nemesek is a szándékai – megvan az a rossz szokása, hogy olyan melókba rángatja bele Katet, amelyekbe a nála idősebb és tapasztaltabb (egyesek szerint épelméjű) tolvajok meg se kísérelnének belevágni.

Nem – rázta meg a fejét Kat a gondolatra, és elpislogta a szempillájára hullott hópelyhet –, nem ez volt az oka.

– Ha nem ismernélek – mondta egy erőteljes hang a háta mögött –, azt hinném, hogy a terepet méred fel.

Hale volt az. Kat megfordulva látta, hogy Gabrielle a fiú

karjába bokszol.

– Mondtam, hogy itt lesz a csaj.

Hale hangja azonban korántsem volt vidám, amikor ránézett Katre, és azt mondta:

– Valószínűleg figyelmeztetnem kéne téged, hogy Oliver Kelly nem kispályás.

És ekkor Kat rájött, hogy nem a meló egy konkrét részlete miatt ideges, hanem így egyben minden miatt: az épülettől a célpontig, ahogy Hale keresztbe font karral őt tanulmányozta a hóesésben. De mindezeken túl ott volt…

– Romani – nézett fel Kat a szürke égboltra. – Náluk volt Romani névjegye. – Elhallgatott, valamiféle válaszra várt, de a többiek nem reagáltak. – Vagyis rendben van a dolog. Úgy gondolom, meg kell csinálnom. – Hale-re nézett. – Szóval… mondj már valamit!

– Az a hely egy erődítmény, Kat.

– Romani nem küldte volna hozzám Constance Millert, ha úgy vélné, hogy képtelen vagyok…

– Hogy képtelenek *vagyunk* – javította ki Hale.

– Természetesen. Ha képtelenek lennénk megcsinálni.

– Nekem ez nem tetszik, Kat – mondta Hale, és Kat tudta, hogy a fiúnak igaza van.

– Nekem sem tetszik, de azt hiszem… azt hiszem, meg kell próbálnom. Nem muszáj velem tartanotok, hogy ha…

– Nem! – rázta a fejét Hale. – Kizárt. Ha te benne vagy, akkor én is.

Egyszerre fordultak Gabrielle felé, aki lehuppant az egyik

padra, és keresztbe tette a lábát.

– Szóval, mit tudunk? – bámult az égbe törő épületre a távolban, mintha puszta akarattal el tudná mozdítani a helyéről. Talán működött is volna, ha Hale nem áll elé.

– A kő csütörtökön érkezik Svájcból egy magángéppel. Azonnal a tizedik emeletre szállítják, ahol megtisztítják, ellenőrzik és felbecsülik.

– Ez mennyi ideig tart? – kérdezte Kat.

Hale vállat vont.

– Ha nem vonják el a figyelmüket, akkor azt mondanám, hogy három óra. Talán kevesebb.

Gabrielle Katre nézett.

– Nem a Wobbley fivéreknek sikerült egyszer kivitelezni a Tojás Tóbiás trükköt három óra alatt?

– *Talán kevesebb* – ismételte meg Hale hangosabban.

– És el is van átkozva – szólt közbe Gabrielle. – Most mi van? – értetlenkedett, mikor Kat furcsán nézett rá. – Csak azt mondom, hogy ne hagyjuk figyelmen kívül az átkokat.

– Mi a helyzet a szállítással? – kérdezte Kat, ügyet sem vetve Gabrielle-re.

Hale megrázta a fejét.

– Három különböző, páncélozott autóval rendelkező céget is megbíztak, három lehetséges útvonallal, és majd reggel döntik el pénzfeldobással, melyikük kapja a munkát. Ráadásul a szállítás… tudod, páncélozott járműben történik. Amiben őrök is lesznek. Fegyverrel.

– A Bagshaw fiúk egyszer felrobbantottak egy páncélozott

autót – jegyezte meg Gabrielle.

– *És őrök* – emelte fel a hangját még jobban Hale. – Mi a helyzet az első emelettel? – kérdezte, de Kat már a fejét rázta.

– Legalább annyira profi, mint amennyire kell. Vagy még annál is jobb. Négy őr. Két egyenruhás a főbejáratnál, egy a személyzeti ajtónál és egy civil ruhás, akit, gondolom, naponta váltanak.

– Kamerák? – kérdezte Hale.

– Rengeteg.

– Holttér? – vetette közbe Gabrielle.

– Egy se.

Az utca túloldalán álló épületben kialudtak a fények, az alkalmazottak az oldalsó ajtón elhagyták az épületet, és beleolvadtak a Manhattanben ingázó és vásárolgató tömegbe.

– Éjszaka nem jó – felelte Kat társai fel nem tett kérdésére. – Még ha be is jutunk az őrök és a biztonsági berendezések ellenére, zárás után a vitrin a padló alatt lévő titánszéfbe süllyed a smaragddal együtt.

– Az alagsoron keresztül? – kérdezte Hale felvillanyozódva.

– Nem – rázta a fejét Kat. – Az ilyen vitrinhez sehonnan nem lehet hozzáférni.

– Honnan tudod?

– Tokió – vágta rá Kat és Gabrielle egyszerre.

Amikor Hale rábámult, Gabrielle vállat vont.

– Ha nekünk nem hiszel, nézd csak meg Félix bácsi arcát, a lángvágóval szerzett sebhelyek a bizonyíték rá.

Kat a távolba meredt, és amikor megszólalt, mintha csak

magának suttogta volna:

– A kő elég kicsi, ami azt jelenti, hogy könnyű elrejteni. – Hale és Gabrielle csöndben maradtak, hagyták, hadd beszéljen, hadd gondolkodjon, hadd forogjanak az agytekervényei. – Évek óta senki sem látta, és ha senki sem látta, akkor mindenki bámulni fogja majd, és aki bámul, az… lát. De ha bámul, akkor fókuszál is, és aki fókuszál, az fél, és aki fél, annak elkalandozik a figyelme…

– Vagyis visszakanyarodtunk Tojás Tóbiáshoz – kockáztatta meg Gabrielle, de Hale a fejét rázta.

– Nem – mondta Hale. – Komolyan mondom, hiába száz ló, száz katona[1], kizárt, hogy ki tudnánk hozni a smaragdot, mielőtt még észrevennék, hogy eltűnt. És higgyétek el, nem akarunk bent ragadni. – Hale összerezzent. – Leszolgált tengerészgyalogosok. Óriások.

Amikor Kat megszólalt, inkább csak elméletinek szánta a kérdést, mint valódi felvetésnek.

– Mi van, ha nem vesznek észre?

– Nem, Kat. Nem! – A havazás ellenére izzadság gyöngyözött Hale homlokán. – Komolyan mondom, ha lenne egy hónapunk és egy nagy csapatunk… akkor, talán. De Kelly nem rohangál fel-alá a kővel. Se időnk, se megfelelő eszközeink, hogy…

– Mire gondolsz? – kérdezte Gabrielle félbeszakítva Hale-t.

– Kat! – csattant fel Hale, talán kicsit hangosabban, mint szeretett volna, mert amikor újra megszólalt, halkabban folytatta. Több szomorúsággal a hangjában. – Kat, Eddie bácsi sem tudta ellopni.

És íme itt volt: a tény, ami félelmetesebb volt az őröknél, és nagyobb aggodalomra adott okot, mint a biztonsági kamerák. Ez volt az egyetlen dolog, amit – történjék bármi – Kat nem hagyhatott figyelmen kívül. Amire készültek, tilos volt; szembe ment a családdal és a szabályaikkal, így hát Kat nem mert Eddie bácsi szemszögéből tekinteni erre a munkára. Ezért inkább úgy tekintett rá, mint Visily Romani.

– A kiállítóterem – mondta Kat, jobbára magának. – Bevethetjük az Alice Csodaországban trükköt a kiállítóteremben.

Tökéletesen mozdulatlanul álltak a hóesésben, és a terv lassan összeállt körülöttük, mint a kirakós darabkái. Reszkettek a hidegtől és a felismeréstől, hogy esetleg – de csak esetleg – működhet a dolog. De talán, Kat ezt is jól tudta, nem fog.

Gabrielle az unokatestvére szemébe nézett.

– Bármit tervezel is, Kat, csak azt ne mondd, hogy szükségünk lesz egy hamisítóra.

– Nem, Gabrielle. Olyasvalakire lesz szükségünk, aki hetvenkét óra alatt el tudja készíteni a Kleopátra-smaragd másolatát. – Kat elindult. Rövid haja az arcába hullott, mikor hátrafordulva megpróbálta túlkiabálni a szelet: – *A* hamisítóra lesz szükségünk.

---

1 Utalás egy angol mondókára: „Tojás Tóbiás a falra ült, Tojás Tóbiás lependerült. Hiába száz ló, száz katona, nem rakják Tóbiást össze soha!” (A ford.)

2 nappal a smaragd érkezése előtt

Valahol Ausztriában

9. FEJEZET

– Ismerem az illetőt? – kérdezte Hale.

Az unokatestvérek együtt vágták rá:

– Nem.

Kat és Gabrielle egymás mellett ültek a hátsó ülésen, a hatalmas terepjáróban, amit Hale pénzén béreltek, és Marcus vezetett. Ide-oda ringatóztak, ahogy a széles kerekek újabb és újabb mélyedésen hajtottak át az egyenetlen úton. Nem, helyesbített gondolatban Kat. Jobban meggondolva az *út* messze nem a megfelelő szó erre.

Ösvény.

Csapás.

Biztos halál?

Eltűnt előlük a sűrű lombkorona, és egy röpke pillanatig mintha a hó, az égbolt meg a mélységbe vezető meredek sziklafal között lebegtek volna. Gabrielle – a valaha volt legjobb légtornász, aki a családi bizniszben megfordult – az ablakhoz simult, és a fehér szakadékba bámult.

Hale ezzel szemben úgy festett, mint aki mindjárt összehányja a terepjáró puha bőrkárpitját.

– Szóval tuti, hogy itt lesz a fickó?

Kat az előttük elterülő makulátlan tájat nézte, a húsz-

huszonöt centi vastag, érintetlen hótakarót.

– Otthon van – jegyezte meg Kat, mint aki biztos benne, hogy hosszú ideje senki nem jött fel vagy ment le a hegyről.

Marcus egyre gyorsabban vezetett. A kerekek forogtak, a terepjáró olykor kifarolt, de haladtak előre, fel a hegyre.

– És miért olyan biztos, hogy tud nekünk segíteni? – kérdezte Hale egy oktávval magasabb hangon, mint ahogy általában beszélni szokott.

– Ó, ő biztosan tud nekünk segíteni.

Talán Gabrielle hangszínének változása tette – hirtelen felfelé ívelt a hangja –, vagy mert olyan kétségbeesetten próbálta elterelni figyelmét az éles sziklákról, melyek mellett haladtak, de Hale egyszer csak hátrafordult.

– Ez meg mit jelent? – szegezte a lánynak a kérdést.

– Ez azt jelenti, hogy… nos… – kezdett bele Kat, de aztán cserben hagyták a szavak. – Tudod, bizonyos szempontból ő egy kicsit…

– Lökött – intézte el egy vállrándítással Gabrielle. – Túlságosan is.

– *Excentrikus* – próbálkozott Kat.

– Bizarr.

– Amolyan művészalkat.

– Én inkább azt mondanám, hogy hiányzik egy kereke.

– Kissé… kiszámíthatatlan.

– Nem, Kat. Száműzött, ez a megfelelő kifejezés – mondta Gabrielle, és ezúttal nem volt ellenvetés.

Kat érezte, hogy rájuk telepszik a valóság, csendesen,

hűvösen, akár a hó. Megrázta a fejét.

– Szóval ő és Eddie bácsi nem jönnek ki egymással. De ennek semmi köze a munkájához. A munkája kiváló.

– Értem, de ha Eddie bácsi nem akarja, hogy bárki is vele dolgozzon…

– Nos, Eddie bácsi azt is gondolja, a Kleopátra-smaragdot nem szabad ellopni. Ne aggódj, Gabrielle. Még Eddie bácsi se ölhet meg bennünket kétszer – mondta Kat a jégvirágos ablak felé fordulva.

– Ó, ha bárki… – Hale megfordult, és megint a meredek szakadékra tapadt a tekintete.

– Mellesleg – tette hozzá Kat, amint a terepjáró lassítani kezdett – megérkeztünk.

Marcus a kanyargós útról egy tisztásra kormányozta az autót, ahonnan a sűrű fenyves között egy még keskenyebb út vezetett egy alacsony kőkerítéshez és egy aprócska kunyhóhoz, aminek füst tekergett a kéményéből az ég felé. A tetőről jégcsapok lógtak, és az egész úgy festett, mintha mézeskalácsból készült volna.

– Hát jó – nézett ki Hale a kocsi ablakán. – Biztosan egy bűnözői lángelme.

A hó Kat térde fölé ért, és Hale-be kellett kapaszkodnia, hogy eljusson az apró fedett verandáig.

– Hale – kezdte Kat óvatosan –, van még valami, amit talán tudnod kell Charlie-ról…

Gabrielle előttük haladt, hosszú lábai szinte átrepítették a szélfútta havon.

– Igen? – figyelt Hale.

– Ő Eddie bácsi testvére…

– Oké.

– És…

Ahogy felnézett Hale-re, Katnek feltűnt, milyen tiszta és kék az ég, és milyen közel van. Hale volt közel. A fiú ráhangolódott, és Kat nem tudta eldönteni, hogy ez rémisztő, vagy sem – nem tudta, mit kellene elmondania és mit nem. Egy pillanatig úgy tűnt, nincs miről beszélnie.

De ez a pillanat elillant, amint kinyílt a ház ajtaja.

– Ki van ott? – harsant egy barátságtalan hang, és mindhárman Eddie bácsi ismerős arcára meredtek.

– Kat? – A lány hallotta Hale hangjában az aggodalmat, és tudta, hogy máris fedősztorikon és hazugságokon töri a fejét.

– Minden rendben, Hale. Ő…

– Szia, Charlie bácsi! – Gabrielle a feje búbjára tolta a napszemüvegét, a szél pedig belekapott hosszú hajába. Gyönyörű – állapította meg Kat, de a világ egyik legnagyobb művészének ez aligha tűnt fel. Határozottan elnézett a lány mellett, hunyorgott a fehér hóról visszaverődő, vakító napsütésben.

– Nadia! – A hangja megbicsaklott, az ajka reszketett, de a tekintete nem eresztette Katet. A szakma legjobbjának keze remegett, ahogy a lányra mutatott.

– Nem, Charlie. Nadia lánya az, Kat. Emlékszel? – suttogta

Gabrielle. – Nadia meghalt, Charlie.

– Hát persze – csettintett a férfi, miközben kitárta az ajtót, és arrébb húzódott. – Gyertek be, ha már itt vagytok.

Kat és Hale egyedül álltak a napsütésben, nézték, ahogy az idős férfi eltűnik a ház sötétjében.

– Eddie bácsinak van egy ikertestvére… Két Eddie bácsi van – motyogta a fiú zavartan.

– Nem – rázta a fejét Kat. – Nincs.

Titkos ajtók, hamis igazolványok, mesteri festménymásolatok és hamis drágakövekkel kirakott nyakékek. Kat tisztában volt vele, hogy az ő világában a legtöbb dolog nem valódi, de ez a tény akkor vált számára igazán nyilvánvalóvá, mikor átlépte ennek a világ tetején álló kis kunyhónak a küszöbét. Stein úr házára gondolt Varsóban, ahol minden egyes szoba az eltűnt, elrejtett, elveszett kincsek felkutatásának volt szentelve – melyek talán sosem kerülnek elő. De Charlie bácsi háza… az ő háza minden tekintetben ennek az ellentéte volt.

Három Mona Lisa függött az ajtó mellett a falon. A kandallópárkányon vagy egy tucat Fabergé-tojás sorakozott. A tűz előtt egy kosárnyi bemutatóra szóló kötvény hevert a gyújtós mellett, a fürdőszobában pedig egy halom kéztörlő, Leonardo *Az utolsó vacsorá*jának tökéletes frottírmásolatai.

Ez volt a legfurcsább gyűjtemény, amivel Katék valaha is találkoztak, így hát lassan fordultak körbe, befogadva a teljes látványt.

– Nézzétek el nekem a rendetlenséget – mondta Charlie

arrébb lökve egy halom vásznat, felszabadítva az egyik megkopott karosszéket. – Egyetlen látogatóm sem volt az elmúlt napokban.

Vagy inkább években, gondolta Kat, emlékezve a hosszú útra az érintetlen havon. Szótlanul álldogált, Hale-t figyelte, ahogy körbejár a tekintete a szobán, és várta az elkerülhetetlent.

– Hm… Charlie?

Az öregember összerezzent a neve hallatán, de azért sikerült rámordulnia a fiúra.

– Mi van?

– Az egy valódi Michelangelo? – mutatott Hale egy kalapokkal, sálakkal és porral borított szoborra a sarokban.

– Az, természetesen – simogatta meg a szobor hátát. – Nadia segített ellopni.

Gabrielle és Hale alig mertek Katre nézni, mintha az anyja nevének puszta említése is sok lenne számára. Egyedül Charlie-nak nem tűnt fel a csend.

– Ez pedig az én egyik művem – mutatott egy régi, poros Rembrandtra a falon, ami hajszálpontosan ugyanolyan volt, mint ami, mióta Kat az eszét tudta, Eddie bácsi tűzhelye fölött is függött. Az eredeti nem számított. Katnek nem. Nem, mikor itt volt két tökéletes hamisítvány, több száz mérföldre egymástól, mint két merőben különböző világot összekötő portál. Charlie festményét nézve Kat megpróbálta felfedezni a kettő közötti eltéréseket, de azok nem a vászonból és a festékből adódtak. A különbségek, Kat tudta jól, a festmények életútjában rejlenek.

– Pont úgy nézel ki, mint az édesanyád.

Kat összerezzent, bácsikája hangja visszarángatta a szobába és a jelenbe. Érezte, hogy a szeme megtelik könnyel, de tudta, hogy nem csak ő lát duplán.

– Igen – törölte meg a szemét Kat, és remélte, hogy senki sem vette észre. – Gondolom, igen.

Amikor Kat tett egy lépést bácsikája felé, azt hitte, a férfi talán felugrik és elrohan, ám ehelyett az a karjába zárta, és szorosan ölelte egy darabig. A keze lakktól és festéktől volt foltos – egy művész keze. Ép és sértetlen. És csak szorította őt, erősebben, mint a satu. Volt valami nagyon is igazi a nagy hamisítóban, mikor a lány szemébe nézve megkérdezte:

– Tudja, hogy idejöttél?

Kat megrázta a fejét.

– Nem.

Ekkor elengedte Kat karját, és lehuppant az egyik székre, Gabrielle pedig megragadott egy zsámolyt, és közelebb húzta hozzá.

– Charlie bácsi – vágott bele Gabrielle –, van egy melónk. Egy igazán nagy.

– Nektek, melótok? – kérdezte, aztán hangosan nevetni kezdett. – Anyád merre van?

– Elfoglalt – válaszolta Gabrielle. – És már egy csomó munkát megcsináltunk egyedül.

– Gondolom, nem hallott még a Henley-ről – szólt közbe Hale, de lehervadt arcáról a mosoly, amikor Charlie arca felragyogott.

– A kezdők szerencséje – vágott vissza az öregember.

– Meg tudjuk csinálni, Charlie bácsi. – Életében először

Gabrielle úgy hangzott, mint aki megerősítésre vár. – Van egy tervünk.

– Gyerekek vagytok – sziszegte az öreg.

– Ahogy Nadia is az volt? – szúrta oda Gabrielle. – Meg az anyám. És…

– Ne érj hozzá! – csattant fel Charlie, és Hale arrébb húzódott a Ming-vázától, amibe egy halom vacak, régi esernyőt állítottak.

– Hosszú utat tettünk meg, hogy lássunk, Charlie – mondta Gabrielle.

Az öregember vetett rá egy pillantást.

– Lefelé mindig könnyebb az út.

– Nem kerestünk volna fel, ha nem tudnánk, hogy nincs olyan a világon, amit te ne tudnál megcsinálni – folytatta Gabrielle, de egyáltalán nem hízelgett; nem hazudott. Egyáltalán nem akarta átejteni, amikor így folytatta: – Nem lennénk most itt, ha nem a legjobbra lenne szükségünk.

– Én vagyok a legjobb. – Ez olyasvalaki egyenes, határozott hangja volt, aki tisztában van a szavai igazával. Kat mégis észrevette, ahogy bizonytalanul mocorgott, és a művész keze megremegett. – Visszavonultam – mondta a férfi, és elkapta a tekintetét. – És a bácsikátok sem akarja, hogy itt legyetek.

– Te is a bácsikánk vagy – ellenkezett Gabrielle, miközben Kat a zsámolyra támaszkodott, és elkapta a művész tekintetét.

– Valaki használja az egyik Pszeudonimát, Charlie bácsi – mondta, mire az idős férfi arca olyan fehérre vált, akár a hó. – Hallottál erről?

– Nem én vagyok az! – csattant fel.

– Tudom – nyúlt Kat a kezéért, de a férfi összerezzent, és elhúzta. – Tudom – ismételte meg Kat lágyabban. – De szükségem van a segítségedre.

– Nekünk van szükségünk rá – vágott közbe Hale.

– El kell végeznünk egy munkát Visily Romaninak – vett egy nagy levegőt Kat. – El kell lopnunk a Kleopátra-smaragdot.

És a következő pillanatban már ott is volt – a kemény, eltökélt akarat, amit Kat oly gyakran látott Eddie bácsi arcán.

– Nem! – kiáltotta a férfi felugorva a székéből, és olyan lendülettel vágott keresztül a szobán, hogy Kat kis híján elvesztette miatta az egyensúlyát.

Alig sikerült talpon maradnia, de a férfi nem torpant meg, nem fordult meg, amikor a lány folytatta:

– Két nap múlva a Kelly Társaság a New York-i székházába szállítja a smaragdot, és el kell lopnunk, Charlie bácsi. Visily Romani kérte, hogy lopjuk el.

– A Kleopátra-smaragdot nem lopjuk el! Eddie jól tudja ezt. Tudjuk. Tudjuk… Nagy áldozatok árán tanultuk ezt meg. – Gabrielle-hez fordult. – Most menjetek!

– Charlie, kérlek! – Alacsony termete ellenére Kat három lépéssel átszelte a szobát.

– Nem tudom megcsinálni ennyi… Lehetetlen… Szükségem lenne…

– Bármit megszerzek, amire csak szüksége van – szólt közbe Hale.

– Nem lehet megcsinálni! – Az öregember olyan hangosan kiabált, hogy Kat attól tartott, elindít egy lavinát. – Nem tudom

megcsinálni. Képtelen vagyok. Képtelen…

– Nem azt kérjük tőled, hogy készíts nekünk egy másolatot a Kleopátra-smaragdról, Charlie bácsi. – Kat hangja halkan, kedvesen, ugyanakkor határozottan csengett. Amikor megérintette nagybátyja karját, a férfi nem húzta el. – Csak arra kérünk, hogy add oda azt, amelyik már készen van.

Egy nappal a smaragd érkezése előtt

Brooklyn,

New York,

USA

10. FEJEZET

Valahol félúton a repülőtér és a barna homokkőből épült sorház között a többiek elaludtak. Kat figyelte, ahogy Gabrielle apró labdává gömbölyödött, akár egy macska, míg Hale hosszú karjait és lábait szétvetve terült el a limuzin hátsó ülésén. A feje időnként Kat vállára bicsaklott, de a lány egyáltalán nem bánta.

Kat tudta, hogy pihennie kellene, de csak bámult bele a lassan eloszló sötétségbe. Gondolkodott. Tervezett. Aggódott minden miatt, ami rosszul sülhet el. A kapcsoló működésbe léphet, a fogaskerék elakadhat. Lehet, hogy nem sikerül bejutni a tetőn át, és előfordulhat, hogy a tervrajzok is már elavultak. Milliónyi helyen elcsúszhat egy meló, de csak egyféleképpen működhet.

Mindig túl sok a lehetséges kimenetel.

Amikor az autó megállt, valahol az éjszaka és a reggel határán jártak. Az utca csendbe burkolózott, és Kat, aki már nem is volt igazi tolvaj, egy pillanatig arra gondolt, hogy a kocsiban marad, szól Marcusnak, hogy állítsa le a motort, és hagyja aludni a többieket. De akkor Hale megmozdult mellette.

– Hazaértünk? – Kat érezte a fiú leheletét a vállán: forró volt, és simogató. Mintha félálomban elfelejtett volna dühös lenni rá Moszkva, Rio és a többi miatt. Hiányzott neki ez a fiú, aki most hozzásimult a kocsi hátsó ülésén. – Aludtál?

– Persze.

– Hazug – mondta Gabrielle felegyenesedve, és nyújtózva egyet. – A tetőn jár az eszed, igaz?

– Sok más dologgal egyetemben – vallotta be Kat.

– A kapcsolón? – kérdezte Hale.

– A kamerákon? – találgatott Gabrielle, de Kat tökéletesen mozdulatlanul ült, és nem tudta eldönteni, hogy a fejében forgó fogaskerekeket hallja-e, vagy az üresben járó motor zaját. Úgy tűnt, minden erejére szüksége van, hogy kinyissa az ajtót, és kiszálljon az autóból a félhomályba.

– Az időzítésen. – Érezte a zsebében lapuló követ: sima volt, és törékeny. – Az időzítésen múlik… minden.

Az autótól elfordulva Kat az üres utcára számított és az üres házra, békére, nyugalomra vagy bármi másra, kivéve egy zsémbes hangot.

– Magam sem mondhattam volna szebben.

Kat sosem fogja megtudni, hány arca és neve volt már a bácsikájának hosszú élete során. Talán magának Eddie bácsinak sem volt róla fogalma. Igaziból egyetlen Eddie számított csak: az a férfi, aki most megfordult, felment a lépcsőn, és keresztülvágott a félhomályos házon. Akit a három kamasz követett a meleg konyhába.

– Most pedig leülsz – mondta Katnek. – És eszel.

Hosszú idő óta ez volt az első alkalom, hogy valaki helyette döntött, úgyhogy nem ellenkezett – azt csinálta, amit Eddie

bácsi mondott. És még élvezte is.

Az idős férfi elővett egy doboz gyufát, meggyújtotta az öreg tűzhelyet, majd a hűtőből előszedett egy tucat tojást. Félig megszokás volt ez, félig amolyan rituálé, és a legalább ezer átverést levezénylő kezek most biztos, határozott céllal tevékenykedtek.

– Európában jártatok.

Nem kérdés volt, és Kat jól tudta, hogy nincs értelme tagadni. Hale és Gabrielle aggódó pillantást váltottak egymással a bácsi háta mögött, de Kat csak ült a helyén, és közben érezte a zsebében lapuló, combjához simuló követ, amit Charlie-tól kapott.

– És hogy van a te Stein urad?

Kat először is megkönnyebbült: *Eddie bácsi nem sejt semmit.* Aztán ingerült lett.

– Nem az enyém.

– A szalagcímek brazíliai szobrokat emlegetnek… – folytatta Eddie bácsi, mintha Kat egyáltalán meg se szólalt volna. – És azt is suttogják, hogy Moszkvában eltűnt egy Cézanne…

Hale két ujjal mutatta:

– Csak egy aprócska.

– Ezért úgy gondoltam, hogy a dél-amerikai művelet kibír pár napot nélkülem is. Mert talán szükség van rám itthon.

Eddie előszedte az öntöttvas serpenyőjét, de nem fordult meg, nem szólt semmit, míg a csend elviselhetetlenné nem vált, és Kat kifakadt:

– Könnyű meló volt mind!

Eddie bácsi Hale-re nézett, aki megvonta a vállát.

– Én aztán nem tudom – dőlt a falnak a fiú, és összefonta a karját. – Nem voltam benne.

Kat furcsa dolgot érzékelt a levegőben, miközben Eddie bácsi Hale-re meredt.

– Egyedül mászkál? – kérdezte az idős férfi.

– Egyszerűen követhetetlen – válaszolta Hale, és Kat gyűlölte őket azért a szövetségért, ami a távolléte alatt formálódott közöttük.

– Itt áll ám előttetek! – csattant fel Kat. – Tudomásom szerint eddig még sikerült neki minden, amibe belevágott.

– A tehetség, Katarina, veszélyes dolog. – Eddie bácsi visszafordult a tűzhelyhez, szalonnát tett a serpenyőbe, majd halkan, oroszul suttogott tovább.

– Mit mondott? – kérdezte Hale.

– Aki szeret kötélen táncolni, jobb, ha gondoskodik hálóról – fordította le Gabrielle, de látta a Hale arcára kiülő értetlenséget. – Azt jelenti, hogy…

– Hagyjatok magunkra! – kérte Eddie Hale-t és Gabrielle-t.

– De… – mutatott Gabrielle a serpenyőre, a szalonnára és a tojásra.

– Most! – fakadt ki Eddie, és egy pillanattal később Kat egyedül ült az asztalnál.

Kétségkívül másmilyen volt a helyiség, mint általában. Hiába állt Eddie bácsi a tűzhelye mellett, látszott, hogy távol volt – a múltban leragadt naptártól az ajtó mellett álló bőröndig az összes berendezési tárgy erről tanúskodott. Ám Kat figyelmét

csak egyetlen dolog ragadta meg igazán: a többi újság tetején heverő lapszám az ordító szalagcímével arról, hogy a Kleopátra-smaragd úton van New Yorkba.

– Mi nagyon hasonlítunk egymásra, Katarina.

Ennek dicséretnek kellett volna lennie, a legnagyobb elismerésnek. Kat vagy egy tucat embert ismert, akik ezekre a szavakra áhítozva dolgoztak egész életükben; ő azonban nem tartozott közéjük. Tudta, hogy rejlik még valami a szavak mögött.

– Zseniális tolvaj voltam fiatalkoromban… csakhogy korántsem voltam annyira zseniális, mint gondoltam. – Eddie bácsi vett egy mély lélegzetet. – És szégyenszemre úgy tűnik, hogy a történelem megismétli önmagát.

– Tessék? – emelkedett fel Kat, de rögtön meg is bánta. Most már mindegy.

– Úgy tűnik, hogy nem osztod a családi vállalkozás nézeteit, Katarina. – A bácsikája vállat vont. – Vagy az enyémeket. De a kockázat, amit vállalsz… amit csinálsz… veszélyes életmódot folytatsz… egyedül.

Kat nem bírta megállni; Rióra gondolt, és Moszkvára, majd Gabrielle tekintetére, amikor figyelmeztette, hogy az ember belerészegülhet ebbe a fajta életbe – a szárnyalásba –, és ha ez megtörténik, hatalmasat bukhat. Tudta ő ezt nagyon jól.

De ő okos volt, óvatos, és amikor a karját széttárva a bácsikája felé lépett, meggyőződéssel mondta:

– Nézz rám, Eddie bácsi! Visszajöttem. Itt vagyok. És nem vagyok egyedül.

– Igen. – Volt valami a férfi hangjában. – Itt vagy. Amikor neked éppen megfelel.

– Nem tetszik, *ahogyan* lopok? Vagy a *miérttel* van bajod?

– Hallgass rám, Katarina…

– Mit akarsz, milyen tolvaj legyek, Eddie bácsi? Mit kellene ellopnom? Mindegy, csak Uruguayban legyen?

– Paraguay – javította ki a bácsikája.

Az újság ott hevert az asztalon, szinte szuggerálta – mint valami kihívás.

– Hé! – nyúlt érte. – Úgy látom, a Kleopátra-smaragdot idehozzák. Talán megszerezhetném.

Katnek fogalma sem volt, miért mondta ezt, de a szavak már kicsúsztak a száján, nem szívhatta vissza őket. Talán azt akarta, hogy a nagybátyja megtiltsa neki. Vagy arra számított, hogy majd elneveti magát, mert annyira abszurd már maga az ötlet is. Ám ehelyett a férfi az újságért nyúlt, és betuszkolta a kukába, a tojáshéjak, a kávézacc és a többi szemét mellé.

– Ilyesmivel nem viccelünk.

– Tudom – felelte Kat, de Eddie bácsi megpördült.

– A Kleopátra-smaragd nem játék!

– Tudom – mondta nyomatékosan Kat, de már késő volt.

– Okos lány vagy, Katarina. Túl okos, hogy felesleges kockázatot vállalj. Nálad jobb tolvajok is meg akarták már szerezni azt az istenverte követ, és megfizettek érte. – Egy pillanatra Eddie bácsi elhallgatott, és Kat megesküdött volna rá, hogy megremegett a keze. Szorosan összeszorította a száját, úgy suttogta: – Nagyszerű tolvajok drágán megfizettek érte.

Kat hangja egészen máshogy csengett, amikor megszólalt:

– Tudom.

– A Kleopátrát nem lopjuk el, Katarina. Az a kő… – Eddie elharapta a mondatot, a megfelelő szavak után kutatott.

– El van átkozva – segítette ki Kat.

Eddie feléje fordult. A fejét csóválta.

– *Tiltott!*

Pattogott a zsír a tűzhelyen, a serpenyőből füst szállt fel, betöltötte a konyhát. Kat életében először volt tanúja, hogy a nagybátyja elégette a szalonnát, úgyhogy inkább csendben maradt, és azokra a dolgokra gondolt, amiket jobb, ha nem mond ki.

– Ha nem akarsz olyan lenni, mint mi, Katarina, akkor az lesz a legjobb, ha visszamész az iskolába. Hagyd magad mögött ezt a fajta életet, fordíts hátat mindannyiunknak. Ne engedd, hogy egy öregember az utadba álljon.

Kat nem akarta elsírni magát. Nem akarta, hogy megremegjen a hangja.

– Visszajöttem, Eddie bácsi. Tavaly, a Henley után a világ bármelyik iskolájába mehettem volna, bármit csinálhattam volna, de én visszajöttem.

– Elfutottál, Katarina.

– De most itt vagyok megint.

Nem kellett volna ezt bizonygatnia, hisz könnyen ellenőrizhető tény volt. Kat szerette volna, ha a nagybátyja azt mondja neki, hogy „Szép munka volt, jól csináltad!” – hogy büszke rá, hogy ott ül a konyhaasztala mellett –, ám a férfi

visszafordult a szalonnához és a tűzhelyhez.

– Még mindig menekülsz.

A konyhában túl meleg volt – hirtelen túl kicsinek érezte a hatalmas házat. Nagybátyja hangos szavai ott visszhangoztak a fülében, és Kat képtelen volt odabent maradni. Kint a levegő hűvös és friss lehet. Fel se kapta a dzsekijét; a táskájáért se ment vissza. Csak elindult a hosszú folyosón, és anélkül, hogy egyetlen gondolat felbukkant volna a fejében, vagy elöntötte volna az aggodalom vagy a félelem, a bejárati ajtóhoz lépett. Kint. Kint majd képes lesz gondolkodni.

– Igaza van, ugye, tudod?

Kat megtorpant a hang hallatán. Keze a kilincset szorította, a szabadság csak pár centire volt, de mintha elfelejtette volna, hogyan nyílik az ajtó. Megfordulva Hale-t pillantotta meg a lépcső tetején, egyedül ült ott.

– A Henley után azt hittem, hogy visszatértél hozzánk. – A fiú a kezét nézte. – Hozzám. De most…

– Nincs szükségem még egy kiselőadásra, Hale. – Kat keze reszketett. A szája remegett. Mintha a saját teste is ellene volna. – Nincs szükségem még valakire, aki megmondja, mit csináljak.

– Ó, senki sem akarja megmondani, hogy mit csinálj, Kat. Te vagy az a lány, aki kirabolta a Henley-t.

– Igen – felelte Kat. – És én…

– De nem egyedül csináltad. – Hale felállt, és lassan elindult lefelé a lépcsőn.

– Tudom jól.

– Tényleg? – nevetett Hale. – Tényleg tudod? Csak mert nekem úgy tűnik, hogy sok mindent elfelejtettél.

Élete legnagyobb melójának előestéje volt, és Katnek nem volt ideje kételkedni vagy gondolkodni. Gabrielle-nek igaza volt: kevesebb a gond a fiúkkal, ha a világ másik végén vannak.

– Sajnálom, Hale. Sajnálom, hogy nem vittelek magammal Moszkvába. Vagy Rióba. Sajnálom, hogy nincs időm fogni a kezed és az egódat cirógatni. De egyszerűen nincs. És ha nem tetszik, ott az ajtó.

– Igazad van. Talán tényleg el kellene mennem – lépett a lányhoz, aki lassan hátrálni kezdett az árnyékoktól hemzsegő sarokba. – De lehet, hogy neked is. Egyszerűen csak tovább kellene állnod. Hagyni a Kleopátrát a fenébe, és eltűnni.

Kat hirtelen úgy érezte, hogy túl gyorsan forog vele a világ. Az elméje száguldott, Hale pedig közelebb húzódott.

– Nem muszáj ezt csinálnunk – mondta a fiú. – Csak szólj, és egy órán belül itt van értünk egy gép. Bárhova mehetünk. – Forró keze Kat ujjaira fonódott, amik olvadni kezdtek, akár a jég. – Bármit megtehetünk. Nem kell ezt tennünk.

Kat zsebét lehúzta a Charlie-tól kapott kő, hozzásimult a bőréhez. Romanira gondolt, és Stein úrra, a sivatagra, a napsütésre és az olyan tolvajokra, mint Oliver Kelly, az első – a legrosszabb fajta bűnözőkre, akik vagyont és vele együtt tiszteletet lopnak maguknak.

– Csak mondd ki, Kat! Mondj bármit!

Kat vett egy mély lélegzetet, és ellökte magát. Nem nézett

hátra, amikor kinyitotta az ajtót.

– Romani – mondta.

A smaragd érkezése napján

New York,

New York állam,

USA

11. FEJEZET

Nem meglepő, hogy az Oliver Kelly Régiségek és Aukciósház New York-i irodájában dolgozó személyzet az évek során többé-kevésbé érzéketlenné vált a szép dolgokra.

A hátsó teremben például egy jogart őriztek, az osztrák koronaékszerek egyik darabját. A régiségosztály igazgatója minden délután négy órakor egy olyan készletből szürcsölte a teát, ami egykor Viktória királynőé volt. Az a feltételezés tehát, hogy a kivételes szépség kivételesen ritka, nem állja meg a helyét. Ám azon a péntek reggelen ez senkinek sem jutott az eszébe.

A nők a legmagasabb sarkú cipőjükben egyensúlyoztak, a férfiak pedig a legdrágább nyakkendőjüket kötötték a nyakukba az alkalomra. Amikor Oliver Kelly, a harmadik végigsétált a makulátlanul csillogó folyosón, az egész épület úgy pezsgett, mintha maga Kleopátra tenné tiszteletét benne.

– Nocsak, megérkezett a nap hőse.

Kelly a hang irányába fordult.

– Ó. Helló, Mr…

– Knightsbury – mondta Hale megragadva Kelly kezét. – Örülök, hogy újra találkozunk. Nagy nap a mai. Igazán nagy nap.

– Csakugyan – felelte Kelly, és türelmetlen pillantást vetett az órájára. – Feltételezem, Mr. Jones is itt van… hogy felügyelje az átadást.

– Ó, nem, uram – válaszolta Hale. – Mr. Jones annyira le volt nyűgözve a biztonsági intézkedésektől, hogy az egyik új munkatársunkkal küldött ide. Ő itt Ms. Melanie McDonald. Ms. McDonald nemrég csatlakozott hozzánk. Mivel a társaságunk szabályzata előírja, hogy két alkalmazottnak kell jelen lennie…

– Helló! – Ez volt az a pillanat, amikor teljesen egyértelművé vált, hogy hiába volt Oliver Kelly, a harmadik hozzászokva a páratlan szépséghez, a teáskészletek és királyi jogarok nem érhettek fel Gabrielle-lel. – Nagyon örülök, hogy megismerhetem, Ms. McDonald – üdvözölte a férfi.

– Szólítson Melanie-nak – nyújtotta ki finom kezét Gabrielle. – Én is nagyon örülök, hogy megismerhetem.

Legalább egy tucat ember zsúfolódott a terembe. Drágakőszakértők és egyiptológusok fehér köpenyben és tweedzakóban; ügyvédek és hatalmas férfiak hatalmas fegyverekkel a hónaljtáskájukban, melyet silány öltönyük zakója alá rejtettek.

Hale a tömeget figyelte, Kelly azonban mással volt elfoglalva. Kelly egész egyszerűen Gabrielle-t bámulta.

– Nos, indulhatunk?

Ahogy Hale áthaladt a Kelly Társaság makulátlan helyiségein, és belépett a következő terembe, az jutott az eszébe, hogy ezt a felszerelést a legtöbb kórház is megirigyelné.

A fényes lámpák alatt rozsdamentes acélból készült asztal állt.

Válogatott műszerek feküdtek rajta pamutkendőkön elrendezve: mikroszkóp, lézer, védőszemüveg és kesztyű. A termet betöltő embersereg tökéletes csendben állt. Aztán kinyílt az ajtó, és négy egyenruhás őr kíséretében belépett egy férfi, aki piros csokornyakkendőt és olyan vastag szemüveget viselt, amilyet Hale még sosem látott. A fadoboz, amit a kezében tartott, kicsi volt, mégis mikor az acélból készült asztal közepére helyezte, az alak akkorát sóhajtott, mintha az egész világ súlyát tartotta volna eddig a kezében.

– Találkoztál már Pandora nevű kuzinommal? – suttogta Gabrielle Hale-nek. A szoba közepe felé intett. – Az az ő szelencéje.

Meghallhatták volna, de a helyiségben lévő többi ember csak a rozsdás zsanérok nyikorgására koncentrált. És egyetlen lélek – se a becsüsök, se az őrök, Oliver Kellyt, a harmadikat is beleértve – sem volt képes másra, mint hogy bámulta, ahogy a régiségosztály igazgatója ropogós csokornyakkendőben és fehér pamutkesztyűben a dobozért nyúl…

És kiemeli belőle a legértékesebb zöld drágakövet, amit valaha is találtak.

Hale természetesen látott már róla fotókat. Világlátott fiatalember volt, egy művelt, jómódú örökös. Egy tolvaj. Bárki, aki e három csoport egyikébe tartozott, találkozott már a kőről készült képekkel. De a fényképek nem adják vissza azt a valódi, kilencvenhét karátnyi tiszta, hibátlan zöldet, ami a tavaszi Írországot idézi.

Átok ide vagy oda, a férfi finoman fogta meg és helyezte a

követ az asztalra. A szakértők úgy keringtek a smaragd körül, mint bolygók a Nap körül: megvizsgálták, feljegyezték a méreteit, lemérték a súlyát – és közben egyetlen szó sem hagyta el a szájukat. Majdnem olyan volt, mint egy tánc, gondolta Hale. Szemfényvesztés.

A szakértők csendes kérdéseit és válaszait leszámítva kilencven percig senki sem szólt, míg végül a kis termetű asszony – a világ legjelesebb drágakőszakértője, aki Indiából repült ide kizárólag ebből az alkalomból – ellépett a kőtől, és megtörölte a homlokát, Oliver Kelly pedig feltette a kérdést:

– Nos?

A helyiségben tartózkodók vártak, és figyelték, ahogy az asszony megtörli a szemüvegét.

– Gratulálok, Mr. Kelly, mostantól ez a Kleopátra-smaragd új otthona.

A tulajdonosnak nyújtotta a követ, és a bársonnyal borított párna felé intett, ahol a követ szándékozták elhelyezni.

– Öné a megtiszteltetés.

Ha bárki is arra számított, hogy Kelly majd két kézzel kap a kő után, csalódnia kellett. A férfi úgy bámulta a hatalmas zöld smaragdot, mint aki titkon azt reméli, hogy hamisítvány.

Elvégre egy hamis Kleopátra-smaragd senkinek sem árthat.

– Mr. Kelly? – szólította meg újra az asszony.

– Ó, egyszerűen gyönyörű! – lelkendezett Gabrielle Kelly oldalán. – El sem tudom képzelni, milyen lenne egy ilyen szépséget a kezemben tartani.

Kelly felnevetett.

– Nos, akkor ez az ön napja… – intett a lánynak, hogy fogja csak meg a követ. Mintegy szó szerint vegye kezébe a történelmet.

Hale tudta, hogy Gabrielle nem színészkedett, amikor óvatosan nyúlt a kőért, és úgy festett, mint aki egész életében erre a pillanatra várt.

Hale szinte fájó szívvel szólalt meg:

– Mr. Kelly, ismételten fel kell hívnom a figyelmét arra, hogy a Kleopátra-smaragd nagyon előkelő célpont.

– Tisztában vagyok vele – vetette oda Kelly.

– És a Chamberlain és King Társaság nem helyesli, hogy felesleges kockázatot vállal egy ilyen… egyedülálló… kulturális jelentőségű drágakő esetében. A tény, hogy a kő… fogalmazzunk úgy… vonzza a szerencsétlen véletleneket és…

– Nincs elátkozva! – tiltakozott a férfi hevesen. Jobb karját felemelve szélesen gesztikulált, és közben nem vette észre Gabrielle-t, aki éppen mellette haladt el, nyitott tenyerén egyensúlyozva a Kleopátra-smaragdot.

Amikor Kelly karja nekiütődött, a lány megcsúszott a csillogó padlón, és a smaragd kiesett a kezéből. Szégyen és rettenet ült ki az arcára, miközben a kő után lendült, és a padlón csúszva kiabálta:

– Elkapom! El…

Ám ahogy a keze nekiütközött, a kő továbbgördült, egyenesen egy apró szellőző felé, ami a Kelly Társaság fennállása óta talán még fel sem tűnt senkinek. De most már késő volt, és Oliver Kellynek, a harmadiknak, a régiségosztály igazgatójának és az

eredetiségvizsgáló részleg munkatársainak – nem beszélve a világ legnevesebb szakértőiről – nem volt más választásuk, mint tehetetlenül nézni, ahogy a világ legértékesebb smaragdja eltűnik.

Egyedül Hale és Gabrielle volt képes megmozdulni. A kis szellőzőhöz siettek, ami egy szélesebb csőbe csatlakozott, ami a tetőre vezetett. Hale lehajolt.

– Azt hiszem, elérem – mondta, és felgyűrte az ingujját, de Gabrielle már ott volt mellette, és hosszú, vékony karjával könnyedén benyúlt a szűk nyíláson, és egy örökkévalóságnak tűnő ideig markolászott a sötétben.

A lámpák még mindig fényesen világítottak a makulátlanul tiszta szobában, de mintha árnyék borult volna az ott tartózkodókra, akiknek az járt a fejében, milyen könnyen karcolódik és csorbul a smaragd.

Miközben az átkokra gondoltak.

De aztán a lány megmozdult, elmosolyodott, és kihúzta a kezét a rácsok közül – egy pompás, zöld követ szorongatott. Por és pókháló lepte be, de sértetlen volt.

És természetesen hamis.

Sok minden volt, amit a Kelly Társaság emberei soha nem fognak megtudni a Kleopátra-smaragdról. Például azt, hogy valójában hogyan is került Oliver Kellyhez sok-sok évvel ezelőtt. Mint ahogy csak kevesek képesek megérteni azt a megaláztatást és fájdalmat, amit a tolvajoknak okozott ez idáig.

És azt sem fogja soha senki megtudni, hogyan tűnt el a kő a nyilvános bemutatása napján egy koszos szellőzőn át, és hogyan szorította markába egy vékony kábelen függő fekete hajú lány, miközben kitartóan emelkedett felfelé a tető és a fény felé.

12. FEJEZET

Van néhány lecke, amit a tolvajok már igen korán megtanulnak. Különben meghalnak.

Soha ne fordíts hátat egy dühös őrkutyának (nem számít, milyen aranyosnak tűnt a terepszemle során). Soha ne indulj el otthonról tartalék aksi nélkül (még akkor sem, ha az eladó megesküszik a minőségre). És soha, de soha ne ragaszkodj semmihez, ami értékesebb nálad.

Katarina Bishop kiváló tolvaj volt, és nagyon jól megtanulta ezeket a leckéket. Ám ahogy a hosszú, fekete limuzinban ülve áthajtottak Manhattan belvárosán, egyfolytában arra gondolt, hogy akik az utolsó szabályt kitalálták, soha nem tartották még kezükben a Kleopátra-smaragdot.

– Meg akarod fogni? – kérdezte két ujja közé csippentve és meglengetve a lezárt borítékot Hale orra előtt.

– Nem.

– Nem akarod megérinteni, megcsókolni és a nyakadba akasztani?

– Ne butáskodj – torkolta le a fiú. – Mindenki tudja, hogy a zöld nem az én színem.

Gabrielle-nek igaza volt, jött rá Kat. Valamiféle felfokozott állapot – egyfajta izgalom – keríti hatalmába egy-egy nehéz

meló után, ami ellen nem tudott tenni. Kezében tarthatta ezt a zöld követ, és most megrészegült az adrenalintól. Teljesen beleszédült.

– Egyszerűen – csúszott közelebb a fiúhoz – zseniális voltál. – Hale mellkasára hajtotta a fejét, és a távolba révedt. – Nagy lehetőséget látok benned… Wyatt? – Ezen nevetnie kellett volna a fiúnak, ugratnia, és mivel nem tette, Kat felegyenesedett. – Ez az? Wyattnek hívnak?

Hale megragadta a lány karját, és a szemébe nézett.

– Nem.

Kat elnevette magát, és újra a fiú mellkasára hajtotta a fejét.

– Megcsináltuk, Hale.

Képtelen volt nyugton maradni. Legszívesebben kidugta volna a fejét a tetőablakon, és csak visítozott volna, leengedte volna az elválasztó falat, és odaszólt volna Marcusnak, hogy csak hajtson, hajtson, édes mindegy, hova. Bárhova elmehetnek, bármit csinálhatnak, és Katarina Bishop hosszú idő óta először nem gondolt semmire. Talán ezért térdelt fel az ülésen.

– Meg-csi-nál-tuk! – kiáltotta, és amikor az autó hirtelen fékezett, Kat cseppet sem bánta, hogy Hale ölébe zuhant. Gondolkodás nélkül a fiú nyaka köré kulcsolta a karját. És amikor ajka hozzáért a fiú ajkához, nem visszakozott, csak hozzásimult, és átadta magát a csóknak és a pillanatnak, egészen addig, míg…

Egyszer csak elmúlt a mámor. Kat arrébb húzódott, és közben két gondolat lüktetett, kiabált a fejében: *Megcsókoltam Hale-t!*

Ám a második gondolat volt az, amitől pánikba esett: *Hale*

nem csókolt vissza.

– Sajnálom. Én… – egyenesedett fel az ülésen, és közben belerúgott valamibe a padlón. Egy táskát vett észre a fiú lába mellett.

– Mi ez?

– Paraguay.

Kat úgy érezte, meghasad a szíve. Csak nehezen tudta kimondani:

– Kisebb, mint hittem.

Arra számított, hogy Hale majd felnevet, és kioktatja, hogy ez egyáltalán nem vicces. Mindenre számított, csak arra nem, hogy a fiú a táskájáért nyúl, és egy laza mozdulattal maga mellé húzza az ülésre.

– Eddie azt mondta, minden segítségre szükségük van. Most, hogy itt végeztünk, egyenesen oda megyek. – Elhallgatott. Nem nézett a lányra, amikor megkérdezte: – Végeztünk?

Kat tudta, hogy van valami a kérdés mögött, hogy erre mondania kellene valamit. De Kat mindig jó volt a hazudozásban. Az igazsággal viszont, döbbent rá, sokkal nehezebben birkózik meg.

– Igazad volt, Kat. – Hale hangja jelentőségtelin csengett. Súlya volt. – Jobb lesz, ha elmegyek.

Ne menj!

– Tudom, hogy még át kell adnod a csomagot, de… úgy tűnik, nincs már rám szükséged.

De talán szeretném, ha ott lennél.

Hale keze az ajtókilincsen pihent. Vett egy mély levegőt, és

lenyomta.

– Hale…

– Te is jöhetnél – fordult a lány felé.

A korábban érzett felfokozott izgalom pánikba csapott át. Kat megdermedt, fogalma sem volt, mit kellene csinálnia vagy mondania.

– Apád már ott van. Gabrielle azt mondta, hogy Irina is jön. Úgy értem, tudom, hogy nem ér fel a Kleopátra-melóval, de jöhetnél. Jöhetsz, ha akarsz.

– Akarok, de… már… nem vagyok tolvaj, Hale.

A fiú hangja szinte csak suttogásnak, sóhajnak hatott, amikor az ablak felé fordulva megjegyezte:

– Ezt pont te mondod?

Mielőtt még Kat ellenkezhetett volna, Hale megnyomott egy gombot a limuzin ajtaján.

– Marcus! – Az autó lassított, az elválasztó fal pedig legördült. – Vidd Katet oda, ahova menni akar.

– Hale, várj! – kapott utána Kat, de amint az autó megállt, a fiú már nyitotta az ajtót, és egy pillanat múlva már a forgalmas járdán volt.

– Légy óvatos! – kapta vállára a nagy utazótáskát, mintha semmi súlya nem lenne. – Komolyan, Kat. Vigyázz magadra!

Kat keze a fiú kezében nyugodott.

– Hale…

– Isten veled, Kat – mondta, és a hangja szinte beleveszett a tülkölő autók és a távoli szirénák zajába. És a következő pillanatban már ott se volt. Kilépett az utcára, felhajtotta

kabátja gallérját, és eltűnt a tömegben.

Egyáltalán nem tűnt titkos találkának. Egy idős hölgy és egy fiatal férfi ült a padon a parkban, és egy kamasz lány sétált feléjük, aki pont úgy festett, mint aki most vesztette el a legjobb barátját.

– Igaz lenne? – kérdezte az idős asszony.

Amikor Kat először találkozott vele, úgy saccolta, hogy elmúlt már nyolcvan, de ezen a napon Constance Miller legalább tíz évvel fiatalabbnak tűnt. Vagy talán hússzal is. Az arcát elöntötte valami. Kat kifújta a levegőt, figyelte lehelete felhőjét a hűvös levegőben, és tudta, hogy az a valami az asszony arcán remény.

– Nálad van? – kérdezte Constance Miller. – Ezért hívtál?

– Nem, nagymama. Egy ilyen horderejű rablás benne lett volna a televízióban – nyúlt esetlenül a férfi az idős nő keze után.

– A tévét túlértékelik – mondta Kat, és előhúzta a borítékot a zsebéből, amit a férfi ölébe dobott.

Az úgy nézett le rá, mintha apró bomba lenne, és bármelyik pillanatban felrobbanhatna. Csak az asszony mert érte nyúlni – óvatosan, tétovázva.

– Valóban a…

– Nézze meg nyugodtan – mondta Kat, és a tőlük alig tíz méterre álló egyenruhás rendőrök felé pillantott, akik éppen a kávéjukat itták. – De én inkább nem fognám meg.

– Ó, hiszek neked – ragadta meg a csomagot a nő, és a

melléhez szorította. – Itt van benne. Tudom. Érzem – mondta, és Kat jól tudta, hogy nem a borítékba zárt kő súlyát vagy formáját érti ezalatt. Nem a kezével érezte – a szívével. Kat ismerte ezt az érzést. Egyszer rátört Londonban egy iskolabuszon négy felbecsülhetetlen értékű festmény kapcsán. Látta Stein úr szemében minden egyes alkalommal, amikor megszerzett neki egy elveszettnek hitt, a holokauszt idején eltűnt alkotást, amit az idős úr eljuttathatott a jogos tulajdonosoknak.

– Ó, köszönöm, Katarina. Köszönöm. Nélküled és Mr. Hale nélkül… – Az asszony elhallgatott, és körülnézett. – Hol van a barátod?

Kat nem bírta megállni: ő is körülnézett.

– Attól tartok, más kötelezettsége akadt.

– Ó – mondta Constance Miller. – Köszönd meg neki a nevemben, kérlek. El se tudom mondani, mennyire… – folytatta, de elcsuklott a hangja.

– Nagymama, jól vagy? – kérdezte a fiatalember, és a zokogó asszony vállára tette a kezét, aki a szívéhez szorította az értékes csomagot.

– Jól vagyok – mondta elfúlva. – Nagyon jól vagyok.

A munka lezárult. Kat szerepe véget ért. Így hát megfordult, és elindult, keresztül a parkon.

– Katarina – kiáltott utána az asszony még egyszer utoljára, Kat pedig megállt, és visszanézett a felbecsülhetetlen értékű drágakövet tartalmazó borítékra, amit gondolkodás nélkül adott át az asszonynak. – Köszönöm, Katarina. Köszönöm – ismételte a nő, és Kat észrevette, hogy eltűntek a könnyei. Másfajta

mosoly ült az arcán. – Nélküled nem tudtuk volna megcsinálni.

Kat sokszor hallotta már életében, hogy azt kérni egy kiváló tolvajtól, hogy hagyja abba az agyalást, olyan lenne, mint megkérni a cápát, hogy ne ússzon többet. Így hát Kat a gondolataiba merülve hagyta ott a parkot, és rótta az alkonyodó utcákat.

De ez nem jelenti azt, hogy meg se próbálta volna.

Nem akart arra gondolni, milyen érzés volt a kezében tartani a követ, vagy milyen érzés volt, mikor süvített mellette a szél, miközben a fény felé emelkedett az aknában. Egyáltalán nem akart Hale-re, az apjára és Paraguayra gondolni. Vagy Uruguayra. De mindenekelőtt Kat, aki a legtöbb dologban, amit valaha is kipróbált, kiváló volt, nem akart teret adni annak a feltevésnek, hogy csapnivalóan rosszul csókol.

Nem. Kat megrázta a fejét. Nem fog ezen kattogni.

Nem, mikor vár rá egy Klimt Kairóban és egy Manet valahol Spanyolországban. Nem, mikor Stein úr hagyott neki egy üzenetet, hogy egy régóta elveszettnek hitt Matisse fog felbukkanni a napokban valahol a mexikói Riviérán.

Nem fog arra gondolni, mennyivel hidegebb van, amikor Hale nem karolja át a vállát, és széles háta nem fogja fel előle a szelet. Őt aztán nem érdekli Paraguay – vagy Uruguay –, vagy amit a családja éppen el akar lopni.

Nem, épp elég saját dolga van, mondta magának. Kicsit megszaporázta a lépteit, és máris magabiztosabbnak érezte

magát. Már éppen fel akarta hívni Stein urat, és nekiállni a következő terv kidolgozásának, amikor egy bár előtt elhaladva az üvegcsörömpölés mellett a tévé bömbölő hangja is megütötte a fülét.

– A Kleopátra-smaragd a világ egyik leghíresebb drágaköve – mondta a műsorvezetőnő. – Híres a mérete, a hozzá kapcsolódó tragikus legendák és újabban a bírósági tárgyalótermekben kibontakozó dráma okán is. Az elmúlt évek egyik legnagyobb nyilvánosságot kapott bírósági csatározása mögött rejlő roppant zárkózott asszony élete első interjúját adja nekünk ma este. Constance Miller, köszönöm, hogy elfogadta a meghívásunkat.

Ez volt az a pillanat, amikor Kat megtorpant. A világ mintha megfagyott volna körülötte, és ő csak állt ott, és hallgatta a történetet arról, hogyan bukkantak rá Constance Miller szülei a kőre az egyiptomi sivatagban. Ők találták meg, és nem Oliver Kelly, az első. Természetesen hallotta már ezt a történetet. Először mint legendát, másodszor pedig egy idős asszonytól egy étterem hátsó asztalánál egy esős napon. És most újra hallotta egy tweedkosztümöt viselő, brit akcentussal beszélő nő szájából.

Egy olyan asszonyéból, akivel Kat még *soha* nem találkozott.

Nem volt földrengés, Kat ebben biztos volt. Mégis úgy érezte, mintha megremegtek volna az épületek körülötte.

Teljesen mozdulatlanul állt a forgalmas járdán. Az emberek mint a megáradt folyó suhantak el mellette, ám ő továbbra sem mozdult.

– Elnézést – szabadkozott valaki, miközben véletlenül

hozzáért a tömegben, de Kat nem figyelt fel rá. Nem érzett semmit. Az agyában ugyanaz a sztori futott, két különböző nő szájából, és tudta, hogy legalább az egyikük nem valódi. Egyikük szélhámos.

Megcsörrent a telefonja, de mintha a világ másik végéből jött volna a hang. Kat úgy érezte, mintha lassított felvételen mozogna, miközben benyúlt a zsebébe, és előhúzott belőle egy egyszerű fehér kártyát, amin fekete betűkkel állt a név: *Visily Romani.*

Ahogy hozzáért, érezte, hogy másmilyen, mint amit Millerék hotelszobájában találtak. A papír finomabb volt, a betűk vastagabbak. És Kat nem kételkedett benne, hogy *ez* a kártya a valódi. Nem tehetett róla, de neveltetése – vére – ellenére Katarina Bishop megborzongott, amikor megfordítva a kártyát, a következő kézzel írt szavakat olvasta rajta: *Szerezd vissza!*

13. FEJEZET

Kat a brooklyni ház küszöbén állt, és az utcáról betévedt fénysugarat figyelte, ahogy végigfut a bejárattól a régi konyhába vezető keskeny folyosón. Tudta, mit talál odabent: az öreg lépcsőket és a dolgozószobát, a szalont és rengeteg port. Kat egy tolvaj szemével látott. Tudta, melyik padlódeszka recseg, melyik ajtó zsanérja nyikorog, mégis sokáig állt ott, és csak bámult befelé nagy-nagybácsikája otthonába, mintha ez lenne az egyetlen hely a világon, ahova többé nincs joga belépni. Mintha lézerrács terült volna el a lábai előtt. Egy aknamező. De emellett a válaszok is ott hevertek.

És Katnek leginkább válaszokra volt szüksége.

– Eddie bácsi! – kiáltotta a ház sötétjébe. A névjegykártya a zsebében lapult, a szíve a torkában dobogott. Nyelt egy nagyot, és újra próbálkozott. – Eddie bácsi!

Elosont a szalon mellett, ahol soha senki nem tartózkodott, aztán végig a folyosón, de a konyha üres volt, a tűzhely nem égett, és Kat tudta, anélkül, hogy jobban körülnézett volna, hogy a bácsikája nincs itthon. Egyedül érezte magát a nagy házban, és megpróbálta kitalálni, mihez kezdjen. Ha Eddie bácsi itt lenne, megmondaná neki, mit tegyen: üljön le, fusson egyet, egyen, vagy sírjon. Arra vágyott, hogy valaki gondolkodjon

helyette, mert ő már nem bízott a saját elméjében. Úgyhogy csak állt ott a folyosón, a gondolatai pedig egyetlen dolog körül forogtak…

Átvertek.

Átvertek.

Át…

– Kat?

A lány ugrott egyet ijedtében. Kigyúltak a lámpák, Kat pedig szembefordult a mögötte álló fiúval.

– Jesszusom, Simon, majdnem halálra rémisz…

Elhallgatott, és szemügyre vette a fiút – kék pizsama volt rajta, és mezítláb állt ott. Fekete haja furcsa szögben meredt az égnek, és jelen pillanatban egyáltalán nem úgy festett, mint egy számítógépes zseni. Nem, sokkal inkább úgy nézett ki, mint egy tűzoltóautó.

– Napoztál, Simon? – kérdezte.

Simon bólintott.

– Soha ne rendezz be megfigyelőállást víztorony tetején.

– Oké – mondta Kat halkan. Legszívesebben megveregette volna a fiú hátát, de nem tudhatta, meddig égett le, na meg valójában neki lett volna szüksége vigasztalásra.

– Hol van Eddie bácsi? – kérdezte Kat, és hallotta megbicsaklani a hangját. Egy kislány hangja volt ez, de úgy is érezte magát. – Szükségem van Eddie bácsira.

– Elutazott – felelte Simon. – Pár órával ezelőtt ment el. Félix bácsi megpróbálta összehozni a Mormota és a Borzas kúpvirág trükköt… és hát…

– Gázvezeték? – találgatott Kat.

Simon bólintott.

– Gázvezeték. Eddie azonnal Paraguayba utazott, amint értesült róla. – Az üres folyosó felé intett. – Hol van Hale?

Kat ürességet érzett a gyomrában, az agya kába volt. Eddie bácsi elment. Hale itt hagyta. Constance Millerről – bárki volt is valójában – sem tudott semmit, és Kat úgy érezte, ez már sok. Valamit tennie kell, találnia kell valamit, hogy ne csak egyszerű balek legyen, úgyhogy elrohant Simon mellett, be a dolgozószobába, amit talán, ha kétszer használtak egész eddigi életében.

A kis szobában mindössze egy aprócska ablak volt, és az utcáról alig szűrődött be némi fény a vastag sötétítőfüggönyön keresztül, így hát Kat a villanykapcsolóért nyúlt. Az egyik falnál iratszekrények sorakoztak, a tetején dobozokkal, régi borítékokkal, félig megfejtett keresztrejtvényekkel és több évtizedes magazinokkal. Az íróasztal mögötti könyvespolcot papírok, mindenféle szerszámok és a Louvre alatti csatornarendszer poros térképei töltötték meg.

– Mit csinálsz? – kérdezte Simon, miközben Kat kihúzta az ajtóhoz legközelebb eső iratszekrény felső fiókját. Rozsdás volt, és hangosan nyikorgott, de Eddie bácsi egy másik kontinensen volt, úgyhogy Kat még kijjebb húzta a fiókot, és gyorsan átlapozta a dossziékat.

Egy régi személyi igazolványokkal teli cipősdoboz.

Egy hatalmas banképület tervrajza, jóformán csak japán feliratokkal.

A londoni Tower őreiről gyűjtött háttérinformációk 1980-ból.

– Nem tudod, őrizget Eddie bácsi bármiféle adatot más családokról? – Visszatolta a felső fiókot, és kirángatta a következőt.

Egy Stockholmból induló tankhajó rakományjegyzéke.

– Mi van velük? – kérdezte Simon.

Üres levélpapír az ecuadori nagykövetség fejlécével.

– Neveket? Címeket? Bármilyen információt a többi családról, arról, hogyan lehet a nyomukra bukkanni.

A „Montreali Világkiállítás tulajdona, NEM MÁSOLHATÓ” címkével ellátott kulcscsomó.

– Nem tudom – válaszolta Simon. Szinte megrettenve figyelte, ahogy Kat kirángatja a második fiókot, majd hátrébb lép, és a porlepte iratokat, dobozokat tanulmányozza. Válaszokat keresett.

– Simon, kérlek, áruld el, van Eddie bácsinak számítógépe valahol? Készítettél neki bármiféle adatbázist, címlistát vagy…

– Kat – vágott a szavába Simon. – Eddie bácsiról beszélünk.

Kat kihúzta az íróasztal mögötti széket, arrébb tolta a kairói Egyiptomi Múzeum méretarányos makettjét, és leült.

– Kat, mi történt? – kérdezte Simon egy olyan fiú hangján, aki már feladta, hogy megértsen bármit is, ami nem egyesekből és nullákból áll. – Mit keresel?

Kat kihúzta az íróasztal egyik fiókját, és végigfuttatta ujját az egymillió dollárt érő hamis zsetonon, amit egy nem létező Las Vegas-i szálloda bocsátott ki.

– Mi a baj? – kérdezte a fiú, miközben Kat végiglapozta a

Vatikán alatt futó folyosókról és katakombákról szóló könyvet.

– Kat! – kiabált ezúttal Simon, és kikapta a könyvet a lány nyughatatlan kezéből. – Kat, hol van Hale?

És ekkor Kat hirtelen ráébredt, hogy nem bújhat el. Nem futhat el. Nem hazudhat.

– Hale… – kezdte lassan.

– Itt vagyok.

És valóban ott volt, ott állt Simon háta mögött a folyosón. Amikor Gabrielle is megjelent a fiú oldalán, Kat nem is tudta, mit érez: megkönnyebbülést vagy zavart. Szégyent vagy bűntudatot.

Mosolyogni próbált.

– Azt hittem, hogy Paraguayba indultál.

Hale ledobta az utazótáskát, és az ajtófélfának támaszkodott.

– Úgy volt, de aztán nagyon érdekes dolgot láttam a hírekben.

Egyetlen szék volt csak a porlepte dolgozószobában, kevés fény, semmi ennivaló, de nem ezért hagyták ott. Egész egyszerűen a konyha volt az a hely, ahol ezeket a dolgokat meg szokták beszélni, így hát a konyhában ültek le most is. Nos, Katarinát kivéve. Kat megállt az ajtóban.

– Na, milyen volt Paraguay? – kérdezte Gabrielle, miközben Hale-lel és Simonnal helyet foglalt az asztalnál.

– Sok a szúnyog. Utálom a szúnyogokat – vakarta meg Simon a lábát, miközben Gabrielle-ről Hale-re, majd Katre nézett. – Mi történt?

Hale és Gabrielle Katre pillantottak. A lány elkapta a tekintetét.

– Támadt egy kis… gondunk – válaszolta Hale.

Simon összerezzent.

– Tessék – mondta Gabrielle, és a kezébe nyomta az égési sérülésekre való krémet, amit Eddie bácsi a tűzhely fölött tartott. Megfogta a fiú fejét. – Ne mozdulj.

– Az oroszok? – kérdezte Simon, de senki sem válaszolt. – Brazília? – emelkedett meg a hangja. – Csak azt ne mondjátok, hogy végül a Henley-ből…

– Romani – szakította félbe Kat. – Vagyis… azt hittük, hogy Romani. Én hittem azt. De most…

– Kat! – Hale felállt, átvágott a konyhán, és egy pillanat alatt ott termett a lány mellett. – Én is hittem nekik.

– De nekem jobban kellett volna tudnom.

– Szóval engem átverhetnek, az teljesen rendben van?

Kat megbántotta a fiút, pedig nem állt szándékában.

– El akartál menni, Hale. Azt akartad, hogy én is menjek.

– Hm… valaki elmondaná végre, mi történt?

Kat Simon felé fordult, akinek az arca csupa krém volt.

– Elloptuk a Kleopátra-smaragdot – mondta Gabrielle kertelés nélkül, amitől Simon arca még vörösebb árnyalatra váltott.

– Elloptátok a… Ti elloptátok a… *Elloptátok* a… Hogyan? Miért? Hogyan?

– Alice Csodaországban – felelte Gabrielle. – Kitty Kat kicserélte az igazit egy hamisra, és eltüntette a nyúl üregén keresztül, anélkül, hogy bárki gyanút fogott volna. –

Az unokatestvérére mosolygott, mintha a jóváhagyására várt volna. – Gyönyörű volt.

– Nem – csóválta a fejét Kat. – Nem volt az.

– De… – Simon szeme elkerekedett. A hangja megbicsaklott. – De Eddie bácsi szerint a Kleopátra-smaragd…

– Nincs megátkozva – vágta rá Hale, de Kat nem tudta elhessegetni a gondolatot, hogy ez egyáltalán nem biztos. *A Kleopátra-melók mindig rosszul sülnek el.*

Megérintette a kártyát a zsebében, és elfoglalta helyét az asztalnál.

– Azt mondták, hogy Romani küldte őket – magyarázta Kat. – Azt mondták, hogy ők a kő jogos tulajdonosai, és hogy Romani küldte őket, és én…

– Miről beszélsz, Kat?

Kat nevetett a tréfán, ami korántsem volt vicces. És akkor Katarina Bishop, a tizenéves mestertolvaj és a bűnözés feltörekvő csillaga kimondta:

– Átvertek.

Nem lett vége a világnak. Kat arra számított, hogy a barna homokkőből épült falak majd összeomlanak, a régi konyhaasztal pedig kettétörik a tenyere alatt. De bejelentését csak kísérteties csend követte, és Kat tudta, hogy a lány, aki két órával ezelőtt volt, végképp halott.

– És akkor mi van? – szólalt meg Hale egy örökkévalóságnak tűnő idő múlva. – Elrontottuk. Tanultunk belőle. Kész, vége.

– Nem. – Kat felállt, és az asztalra rakta Romani névjegykártyáját. A többiek a kártyát bámulták, és valami

érezhetően megváltozott a konyhában, életre kelt, ahogy Kat azt suttogta: – Még csak most kezdődik.

14. FEJEZET

Hale-nek és Gabrielle-nek csaknem egy órába telt elmesélni Simonnak a teljes sztorit, és amikor befejezték, Kat nem hagyta elcsatangolni a gondolatait, nem engedte meg magának, hogy azon agyaljon, mi mindent nem tud. Igyekezett arra koncentrálni, azzal foglalkozni, ami a leginkább számít.

– Hány ember ismeri a Romani nevet?

– Úgy érted, azokon kívül, akik hallottak arról a titokzatos emberről, aki múlt ősszel betört a Henley-be, és otthagyta a névjegykártyáját? Kétszer is? – kérdezett vissza Simon.

– Ja. Hányan tudják, hogy a Romani név egy Cselovek Pszeudonima, egy a szent nevek közül?

Hale hátradőlt, hiszen tudta, hogy ő itt nem rúghat labdába, ő ehhez kevés, így hát ráhagyta a dolgot azokra, akik születésük jogán ülnek Eddie bácsi konyhaasztalánál.

– Húsz? – találgatott Gabrielle. – Ötven?

De Simon csak a fejét rázta.

– Ezt sosem fogjuk kideríteni.

– Eddie bácsi tudná – motyogta Kat.

– Nem! – csattant fel Hale. – Eszedbe ne jusson elmondani Eddie bácsinak! Még ne. Nem! – Hale a fejét rázta, mint aki meggondolta magát. – Soha!

– Ez Eddie bácsi világa, Hale. El kell mondanunk neki. Ő az egyetlen, aki segíthet – mondta Kat.

– Kell hogy legyen valami más megoldás. Nézz rám! – Hale szeme melegen, lágyan, megnyugtatóan csillogott. Jobban már nem is különbözhetett volna a fiútól a limuzinban. – Találunk valami más megoldást.

– Srácok, biztosak vagytok benne, hogy még sosem láttátok azt a nőt? – kérdezte Simon, megpróbálva összeszedni a tényeket.

– Nem is tudom… – formálta Kat lassan a szavakat. – Volt benne valami, ami olyan… *ismerősnek* hatott. Te érezted?

Hale megrázta a fejét.

– Nem.

– Azt hittem, azért, mert talán láttam a hírekben. A valódit. De most… – Kat elhallgatott, nem tudta, hogyan folytathatná.

– Simon, te táblázatot készítesz? – kérdezte Gabrielle, elfordítva a fiú laptopját.

– A táblázatok nagyon hasznos dolgok – fordította vissza a gépet maga felé a fiú.

– Meg kell kérdeznünk Eddie bácsit – jelentette ki Kat. – El kell mondanunk neki. Esedeznünk kell a bocsánatáért, és könyörögnünk neki, hogy segítsen.

Felállt, és a régi tárcsás telefonhoz lépett, ami a konyha falán függött, hosszú spirálos vezetéke a földet súrolta. Ám Hale ott termett mellette, és együtt kapták fel a kagylót.

– Telefonálni akarsz? – kérdezte Kat.

– Nem engedem, hogy megtedd, Kat – mondta Hale lassan. –

Nem engedem, hogy kicsináld magad, csak mert hibáztál. Ha most odatelefonálsz…

– Mi lesz? Úgy hallottam, jó az idő ilyenkor Dél-Amerikában.

– A szúnyogokat leszámítva – tette hozzá Simon.

Kat bólintott.

– A szúnyogokat leszámítva. Ugyanolyan jó hely a halálra, mint bármelyik másik.

Hale a fejét rázta.

– Soha nem fog megbocsátani neked. Vagy te nem fogsz megbocsátani magadnak. Így vagy úgy, el fogod veszíteni. Higgy nekem! Tudok egyet s mást arról, milyen csalódást okozni a családnak. – Gyengéden kivette Kat kezéből a kagylót. – Különben is, mindenki tudja, hogy hólyagosra ég a bőröm a napon.

– Én sem javaslom – helyeselt Simon, miközben Gabrielle újabb adag krémet kent rá.

Hale halkabban folytatta, szavait csak Katnek szánta, közelebb hajolva suttogta a fülébe:

– Tényleg azt hiszed, hogy Eddie bácsi elnézi majd, hogy olyasmit loptunk el, amit mindenkinek megtiltott? Szerinted hogy fog reagálni, amikor megtudja, hogy Charlie segített benne? Higgy nekem, Kat! Tudom, hogy nem ismerem olyan régóta, mint te, de ha ezt elmondod Eddie-nek…

– Mi lesz akkor? Kihagy a végrendeletéből?

– Végrendeletre neked lesz szükséged. – Könnyű volt megfeledkezni Gabrielle-ről, olyan csendben kezelte Simont, hogy szinte észrevétlen maradt. Ám amikor felállt, és

unokatestvére szemébe nézett, Katnek emlékeznie kellett arra, hogy nem ő volt Eddie bácsi egyetlen vérrokona a szobában. – Hale-nek igaza van.

– De… – kezdte Kat.

– Semmi de. Ha be akarod ismerni a bűneidet Eddie-nek, hát jó. De minket hagyj ki belőle! És higgy nekem, nem csak egyszerűen mérges lesz, Kat – vett egy nagy levegőt Gabrielle. A hangja rekedten szólt. – Meg fog szakadni a szíve.

Hale előrehajolt, Katet a falhoz szorította, és a feje fölött szép lassan visszatette a kagylót a helyére.

– Romani mozgatja a szálakat, Kat – mondta Hale lágy, halk hangon. – Az elején nem volt benne, de aztán a zsebedbe csúsztatta a kártyát, úgyhogy már ő irányítja a dolgokat. Most pedig… – Kat érezte, ahogy emelkedik és süllyed a fiú mellkasa, ahogy levegőt vesz. – Most pedig visszaszerezzük a Kleopátrát.

– Remek terv, srácok. Tényleg az – mondta Kat. – Kivéve, hogy nem lophatunk el valamit, amiről azt se tudjuk, hol van, és Eddie bácsi az egyetlen ember a világon, akinek sejtése lehet, hogy kik ezek.

– Az egyetlen ember? – Gabrielle keresztbe tette a lábát, és a körmeit tanulmányozta. A legártatlanabb felvetésnek tűnt a világon, amikor azt mondta: – Te vagy a zseni, Kat. *Valaki* még biztosan eszedbe jut.

Egy nappal azután, hogy Katet átverték

Lyon,

Franciaország

15. FEJEZET

Alig tizennyolc óra telt el azóta, hogy Kat fejében megszületett a terv. Hale odarendelt egy magángépet, és a négy kamasz már a franciaországi Lyonban ácsorgott az utcán.

A nap már kezdett lenyugodni, Kat pedig elnyomott egy ásítást, de nem igazán volt álmos. Aki fáradt, az minden különösebb erőfeszítés és gond nélkül képes aludni egy magángépen. Ha pusztán kimerült lett volna, Kat biztos volt benne, hogy elszundított volna a fűtött autóban, ami a magán-leszállópályán várta őket a város határában.

Ám ahogy elsétált a piaci árusok mellett, a színek túl fényesnek, a hangok túl hangosnak tűntek. És amikor Hale egy forró croissant-t nyújtott felé „Én fizetek!” felkiáltással, túl lassúnak bizonyult.

– Kösz! – felelte Gabrielle kikapva kezéből a péksüteményt, és már le is fejtett belőle egy hosszú csíkot.

Nem, döbbent rá Kat, nem pusztán a fáradtság volt negatív hatással a reflexeire és a megérzéseire. Meg kellett barátkoznia a gondolattal, hogy egész egyszerűen kezdi elveszíteni a kontrollt.

Vagy csak el van átkozva.

Aznap az utcán sétálva Lyon nem úgy festett, mint

Franciaország második legnagyobb városa. A termelők a piaci standokon kínálták terményeiket. A boltosok kisöpörték az üzletüket, és közben két rendőr sétált el nyugodtan a világ négy legjobb tolvaja mellett, teljesen gyanútlanul.

Gabrielle nem osztozott Kat új keletű álmatlanságában, mert pont úgy ásított és nyújtózott, mint aki hozzászokott már, hogy W. W. Hale, az ötödik stílusában utazzon.

Ami pedig Simont illeti, úgy tűnt, ő többé sosem lesz már nyugodt.

– Mikor találkozunk a kontaktoddal?

– Ó, nos, a szó szoros értelmében nem igazi találkáról van szó – világosította fel Kat.

Hale összefonta a karját, és a Rhône mentén húzódó alacsony kőfalnak támaszkodott.

– A szó szoros értelmében miről van szó?

– Inkább csak beugrunk valakihez – válaszolta Kat.

– Ez a te kontaktod nem tudja, hogy jövünk, igaz? – kérdezte Hale, de Kat elfordította a fejét.

Azon gondolkodott, mit is válaszoljon, amikor Gabrielle felemelte, majd leejtette a karját.

– Remek! – mondta. – Ismeri Eddie bácsit, ugye? Beszélni fog Eddie-vel. Tudod, anyám arra számít, hogy utánamegyek Paraguayba. És ha nem bukkanok fel hamarosan…

– Senki sem fog beszélni Eddie bácsival, Gabs. Bízz bennem!

– Áruld már el, Kat – húzódott hozzá közelebb Hale –, ez a titokzatos fickó tudni fogja, ki ez a Constance, aki átejtett bennünket, vagy potyára repültünk Franciaországba?

Kat érezte, hogy a fiú aggódik és türelmetlen. Az unatkozó milliomos fiú már a múlté, Kat jól tudta. Ahogy az a megbántott, aggodalmaskodó fiú is, aki arra figyelmeztette mindig, hogy túl messzire megy. Constance – bárki legyen is az – nem csak a Kleopátrát vitte magával, amikor hazudott és eltűnt.

– Figyeljetek, srácok – nézett rájuk Kat. – Amennyire én tudom, a világ legnagyobb bűnügyi adatbázisa Eddie bácsi fejében van. Azt leszámítva, a második legnagyobb pedig itt.

– És közel van? – kérdezte Hale.

– Ó – vett Kat egy mély lélegzetet –, majd ti megmondjátok.

Kat a folyó túlpartján álló épületre mutatott. A barátai megfordultak, és a napfényben fürdő acél- és üvegépületre néztek, és rajta a hatalmas feliratra, amin az állt: *Interpol.*

– Nagyon vicces, Kat – szólalt meg Simon, aztán rájött, hogy a többiek nem nevetnek. – Nem! – kapkodott levegő után, Hale pedig megragadta Kat karját.

– Beszéljünk!

Hale jóval magasabb, szélesebb és erősebb volt nála, de Kat megállíthatta volna, ha akarja. Legalábbis ezzel áltatta magát, miközben a fiú pár méterrel arrébb húzta, és alig hallhatóan suttogta:

– Amikor azt mondtad, hogy tudsz egy forrást, arra gondoltam, hogy talán… az apádra gondolsz – vallotta be Hale.

– Constance, vagy akárhogy is hívják, nem ma tanulta a szakmát, Hale. Ha apa ismerné, tudnék róla, elhiheted.

– Ha az apád nem… akkor Charlie.

– Azt hittem, nem kedveled Charlie-t.

– Charlie fura. De a fura rendben van.

– Azt hittem, akkor se mennél fel többet arra a hegyre, ha az életed múlna rajta.

– Vannak ám helikopterek is. A helikopter oké.

– Azt hittem, szereted Franciaországot.

Hale a folyó túlpartjára mutatott, a világ rendőrségének székhelyére.

– Egyes részeit jobban, mint másokat!

Finoman magához húzta Katet.

– Más is birtokában lehet az információnak, amire szükségünk van… Kell hogy legyen más lehetőség is.

– A másik lehetőség Eddie bácsi – hangsúlyozta Kat. – Úgyhogy te mondd meg: melyik a kevésbé félelmetes?

És ezzel mind a négyen tökéletes összhangban fordultak a folyó másik partján álló csillogó épület felé.

Gabrielle mondta ki, amire a többiek is gondoltak:

– Szóval, mikor kezdünk?

Annak ellenére, hogy Kat biztos volt benne, a szállodai lakosztályuk a lehető legnagyobb, ami csak létezik Lyonban (Marcus egyszerűen képtelen volt másmilyet lefoglalni), hetvenkét órával később lehetetlenül kicsinek érezte, ahogy Hale fel-alá járkált a szobában, Gabrielle pihengetett, Simon gépei pedig (ha ez ugyan lehetséges) mintha megsokszorozódtak volna.

– Mikor zár be? – tette fel a kérdést Hale immár vagy

tizedszer az elmúlt két órában.

– Nem zár be – válaszolta Simon és Gabrielle egyszerre, majd mindhárman Katre bámultak.

– Ez – emelte fel egyik kezét Kat – vagy Eddie bácsi – helyezte mellé a másikat, mint egy képzeletbeli mérleg két serpenyőjét.

Simon megborzongott, majd folytatta:

– Ahogy már mondtam, mivel az Interpol szó szerint a világ minden részén jelen van, napi huszonnégy órában nyitva vannak, folyamatosan, minden időzónában. Szóval sosem üres az épület. És vannak biztonsági kameráik. Méghozzá jók.

– Reméltem is – nézett Gabrielle felháborodottan. – Úgy értem, az Interpolról beszélünk, az ég szerelmére!

– Nincsenek közvetlen kapcsolatban a lakossággal, a be- és kijáratot szigorúan ellenőrzik – mutatott Simon a főbejáratra a képernyőn.

– Van jó hír is, ugye, Simon? – reménykedett Gabrielle.

– Biztonsági szempontból a legnagyobb veszélyt a terrorista támadások jelentik. Bomba. Túszejtő akciók. Több vegyvédelmi érzékelőjük van, mint Európa összes többi épületében együttvéve. Ó, és tavaly vagy hárommillió dollárt költöttek arra az arcfelismerő programra, ami…

– A jó híreket! – emlékeztette Hale, megveregetve Simon hátát.

– Nincs bent olyasmi, ami bárkit is érdekelne – válaszolta Simon, és Katre nézett. – Mármint… egy normális embert. Nem sértésnek szántam.

Kat megrázta a fejét.

– Nem sértődtem meg.

– Ez csak egy irodaépület. Irodák, akták, konferenciatermek. Semmi készpénz. Semmi műkincs. Nincs mit ellopni, szóval, ha bejut az ember, szabadon garázdálkodhat. Úgy értem, leszámítva az őröket.

– És a kamerákat – emlékeztette Gabrielle.

– Meg azokat. És biometrikus retinaszkennerük is van, ami mindenkit csak oda enged be, ahova jogosultsága van. A többi viszont… gyerekjáték. Ugyan a számítógépes rendszerüket kívülről lehetetlen feltörni, de ha egyszer bent vagy…

– Akkor menjünk be – mondta Kat.

Kat családjának minden tagja már nagyon korán megtanulta, hogy a félelem gyengeség. Idegessé tesz, és akkor oda minden higgadtság. Az emberek meggondolatlanok lesznek tőle, a szervezetek kapkodni kezdenek, és ebből mindig előnyt lehet kovácsolni. Úgyhogy amikor Simon és Gabrielle egymásra néztek, Kat rájött, hogy ugyanaz a gondolat ütött szöget mindkettőjük fejében.

– Florence Nightingale – sóhajtották egyszerre.

– Tessék? – nézett rájuk Hale. Kat képtelen volt eldönteni, hogy a fiú vajon saját tudatlansága vagy őmiatta volt ingerült. Akárhogy is, nem úgy tűnt, hogy Hale képes lesz valaha is túltenni magát rajta, hogy nem bennfentes. – Mi van? Arra számítasz, hogy egyszerűen majd besétálunk a Bűnügyi Rendőrség Nemzetközi Szervezetéhez? Hogy kitárják előttünk az ajtókat, és csak úgy beengednek?

Kat mosolyogva fordult felé.

– Pontosan erre számítok.

– Hm… – fogott bele Simon – megkockáztatom, hogy nagyon is nyilvánvaló, amit mondok, de az a helyzet, hogy az Interpolnak van a legjobb adatbázisa a nemzetközi bűnözőkről.

– Pont ez a lényeg – bólintott Gabrielle.

– És muszáj emlékeztetnem benneteket arra is, hogy mi nemzetközi bűnözők vagyunk – fejezte be a mondanivalóját, de Kat már mosolygott.

– Ne aggódj, Simon! Nem hiszem, hogy bárki is tudná odabent, hogy egy csapat tinédzser rabolta ki a Henley-t.

8 nappal azután, hogy Katet átverték

Lyon,

Franciaország

16. FEJEZET

Amelia Bennett nem azért lett az Interpol legutolsó osztályának első számú vezetője, mert ne tudna a sorok között olvasni és összekötni a megfelelő pontokat. A legtöbb ember kitüntetésnek venné, ha a világ egyik központi irodájában dolgozhatna – előrelépésnek. A külső szemlélőnek az Interpol székháza a huszonegyedik század bűneseteit felderítő szervezetek netovábbja, Amelia Bennett számára mégis börtönnek hatott.

Ám egy nagyon is figyelemre méltó alagsorral.

Azon a péntek reggelen egy halom poros aktával a hóna alatt és egy adag acélos elszántsággal masírozott végig a folyosón, és főnöke ajtajához érve kopogás nélkül belépett.

– Bennett! – háborodott fel Artie Dupree. – Mit akar ez… – kezdte, de az íróasztalán nagy csattanással landoló hat kiló poros akta beléfojtotta a szót. – Mi ez az egész?

– Bizonyíték – felelte Amelia.

A férfi belelapozott az előtte heverő egyik dossziéba.

– A török handzsár-ügy? Az 1916-ban történt, vagy nem?

Amelia keresztbe fonta a karját, és elmosolyodott.

– De igen.

Most a főnökén volt a sor, hogy elmosolyodjon.

– Hát, hála istennek, hogy megoldottad.

Mint képzett nyomozó és mint felettébb intuitív nő hallotta a főnöke hangjában az elutasítást, de úgy döntött, nem törődik vele.

– Ő csinálta, Artie.

– Ki?

Amelia az íróasztalra tenyerelt, és a férfi felé hajolt.

– Visily Romani.

Artie fújtatott.

– A Henley ügyében a helyi szervek nyomoznak, Amelia. Hacsak nem vezet egy titkos átjáró az alagsori archívumból Londonba, amiről nincs tudomásom, azt javaslom, hogy…

Amelia egyik kezét csinos csípőjére helyezte, és lenézett az asztalnál ülő férfira.

– Komolyan köszönetet kell mondanom, Artie. Úgy értem, tudod, mi a jutalma annak, aki nyolc hetet döglött akták átnyálazásával tölt?

Artie hátradöntötte a fejét, hogy a nő szemébe nézhessen.

– Elvágja a papír az ujját?

– Történelem! – Amelia mosolygott, mintha tényleg vicces volna. Felkapta a legfelső aktát, és az íróasztal végébe dobta.

– Bécs, 1962. Párizs, 1926. – Újabb dosszié landolt a kupac tetején, és a férfi úgy festett, mint akinek fizikai fájdalmai vannak. Mintha a por és a rendetlenség már túl sok lenne kifinomult érzékeinek.

– Mi bennük a közös? – kérdezte a nő, mint a hallgatóját leckéztető professzor.

– Amint látod, Amelia, nagyon elfoglalt vagyok…

– Mind nagy horderejű célpontok. Mindegyik akciót alaposan megtervezték. Már-már elegáns munkák.

– Amelia, tényleg…

– És minden aktában felbukkan ugyanaz a név: *Visily Romani.* – A dossziék között kutatott, előhúzott belőlük pár megjelölt lapot, és megmutatta a főnökének. – Egy hajó rakományjegyzéke Berlinből, 1935-ből. – Az aláírásra mutatott: – Romani. Tanúvallomás Törökországból. A szemtanú neve…

– Romani – fejezte be helyette Artie Dupree, majd bosszúsan felsóhajtott. – Mi köze ennek a Henley-hez?

– Egy tucat nagyszabású rablás egy tucat városban az elmúlt kilencven évben. És ki tudja, még hány évre visszamenőleg.

Most a főnökén volt a sor, hogy elvigyorodjon.

– Kilencven év? – jegyezte meg, mint aki elgondolkodik rajta, hogy bekapja-e a csalit. – Mr. Romani nagyon elfoglalt ember.

– Pont erről van szó, Artie. Mi van, ha Romani nem is ember? – tette fel a kérdést Amelia előrehajolva.

– Remek. Riasztjuk a Scotland Yardot, és megmondjuk nekik, hogy egy vámpírt keressenek. Vagy egy vérfarkast. Feltételezem, összevetetted az eseteket a holdciklusokkal.

– Mi van, ha ez egy *név?* – folytatta Amelia rendíthetetlenül. Az asztalra teregette a dossziékat. – Egy név, amit többen is használtak, hosszú időn keresztül.

– Nagyszerű. – A főnök arrébb tolta az aktákat, visszaállította a rendet az íróasztalán, és visszatért a listáihoz, a saját világába. – Megoldottad. Remek munka. Mindjárt felhívom a Henley-t, és megmondom nekik, hogy Leonardo *Mennybe visszatérő*

*angyal*át egy név lopta el.

– Ezek a történelem leghíresebb megoldatlan bűnügyei. Hát nem látod?

– Azt látom, hogy százévesek, és a kulcsszó az, hogy *megoldatlan.*

– Kapcsolat van közöttük. Ez egy közös szál. Ezek a bűnesetek összefüggnek, és ha…

– Tudod, hogy hol van az *Angyal?* – csattant fel a férfi, mire Amelia önkéntelenül is hátra lépett egyet.

– Nem.

– Van a birtokodban olyan információ, ami alapján letartóztathatnánk ezt a Romanit… vagy Romanikat? – javította ki magát idegesen.

– Ha vizsgálatot indítanánk…

– Bennett! Legutóbb, amikor nyomozást indítottál, esküdöztél, hogy elkapsz valami Robert Bishopot.

Amelia keresztbe fonta a karját, és lenézett.

– Igen, értem, mekkora csalódás volt az a nyomozás! Végül is csak egy nemzetközi bűnözőt fogtunk el, és közben visszaszolgáltattunk egy egymillió dollárt érő szobrot és négy felbecsülhetetlen értékű festményt, ami hatvan évvel ezelőtt tűnt el.

– Ha tényleg tudni akarod, mi történt a Henley-ben, javaslom, hogy beszélj a fiaddal – vette fel a szemüvegét Artie Dupree. – Elvégre ott volt… Várjunk csak, mit is csinált ott tulajdonképpen? – tette fel a férfi a kérdést, amit vele együtt egytucatnyian nekiszegeztek már a nőnek.

– Azt mondta, a műalkotásokat akarta megcsodálni.

– De te nem hiszel neki.

– Kamasz. Biztos vagyok benne, hogy egy lányt akart elkápráztatni.

A férfi úgy vizslatta, mintha ez egy merőben új információ lett volna (nem volt az). Felsóhajtott, mintha tökéletesen megértené (nem értette). És úgy mosolygott rá, mintha ezzel javíthatna a nő jelenlegi helyzetén (nagyon messze volt tőle).

– Akkor, tehetek még érted valamit, Bennett ügynök?

– Nem – válaszolta Amelia, ahogy összefogta a poros aktákat, és fekete blézeréhez szorította őket. – Megvan majdnem minden, amire szükségem van.

Annak ellenére, hogy magasan képzett és gyakorlott megfigyelő volt, Amelia Bennett figyelmét sok minden elkerülte, míg az alagsori archívumba tartott. Végül is, ez a reggel is ugyanolyannak tűnt, mint a többi: karikás szemű kollégák húzták le a belépőkártyájukat, és áramoltak be az épületbe. A dolgozók kocsikat tologattak, papírokat szkenneltek, semmiben sem különbözött ez a nap a többitől itt, a Rhône partján.

Nos, legalábbis úgy tűnt, egészen addig, míg az igazgatóhelyettesnek érkező virágcsokrot fel nem vitték a recepcióról az irodaszintre, működésbe hozva ezzel vagy fél tucat vegyvédelmi érzékelőt útközben.

Pár pillanattal később egy flakon szőnyegtisztító kezdett őrült

pezsgésbe a második emeleten, látszólag mérgező gázokat eregetve. Az Interpol belső biztonsági főnöke éppen a postázóba tartott, amikor az egyik vadonatúj kávégép magától kigyulladt. A kávézóban pedig az egyik nemrégen szervizelt sütő olyan sűrű füstöt okádott, hogy semmit se láttak tőle.

– Mi folyik itt? – tette fel a kérdést az egyik biztonsági őr a megfigyelőszobában.

– A negyedik emeleti férfimosdó összes vécéje… felrobbant! – kiáltotta valaki.

Az egész épületben szirénák szóltak, és működésbe léptek az érzékelők. És amikor egy gépi hang a következő szöveget kezdte harsogni először franciául, majd arabul, angolul és spanyolul: „MEGSÉRTETTÉK A BIZTONSÁGI PROTOKOLLT. KÉREM, HAGYJÁK EL AZ ÉPÜLETET A LEGKÖZELEBBI AJTÓN ÁT!”, egyetlen dolgot tehettek csak.

Becsületükre legyen mondva, az Interpol központi irodájának összes munkatársa nyugodtan, az elvárásoknak megfelelően reagált. A folyó túlpartjáról szemlélve kisebb kellemetlenségnek tűnt az egész – holmi gyakorlatnak. Néhány felrobbant vécé végül is nem számít nemzetközi incidensnek. Később az Interpol több tisztviselője is úgy nyilatkozott, azt is hihették volna, hogy pár kölyök ártalmatlan csínytevéséről van szó.

Legalábbis annak tűnt, míg hangos szirénázás és villogó fények közepette fel nem vonultak a tűzoltók. A rendőrség is hamar kiért a helyszínre – egyesek szerint túl hamar –, körbekerítették az épületet, és lezárták az utat.

Ám egészen addig, míg meg nem jelent a tűzszerészeket

szállító hatalmas busz, a járdán csoportosuló embereknek eszébe se jutott, hogy többről is lehet szó egy alaposan kitervelt csínynél.

– Álljanak félre! – kiabálta a legmagasabb, maszkot és védőruhát viselő alak, majd parancsokat kezdett osztogatni egy férfinak, akinél adó-vevő volt. – Mindenki elhagyta az épületet?

– Igen – válaszolta a férfi. Kissé össze volt zavarodva, és elég idegesnek tűnt. – De hát csak a vécék… Nem mehetnénk vissza és…

– Na ide figyeljen! – kiabálta a maszkos férfi. Mély hangja volt, és amikor beszélt, az egész csapat megállt és ráfigyelt. – Az épület a legjobb vegyvédelmi detektorokkal van felszerelve, amit pénzen csak venni lehet, és az elmúlt húsz percben kilenc működésbe lépett közülük. Mi komolyan vesszük az ilyesmit. Maga talán nem?

Az adó-vevős férfi elgondolkodott, és mérlegre tette az ócska kávégépet, a meghibásodott vécéket és a férfi szavait.

– Tegye, amit tennie kell – felelte, és beengedte a négy maszkos alakot az Interpol csillogó, fényesre suvickolt ajtaján.

Katarina Bishop nem volt klausztrofóbiás, legalábbis ezt mondogatta magának a maszk alatt minden egyes lélegzetvételkor. Egyszer egy tömörarany-szarkofágba zárva repült Kairóból Isztambulba, úgyhogy nem a szűk hely miatt vert gyorsabban a szíve, és ült ki az izzadság az arcára, miközben követte Hale-t fel a csúszós lépcsőn a központi

számítógépterembe az emeletre.

Hale megállt a lépcsőfordulóban, elnézett mindkét irányba, és lehúzta fejéről a maszkot.

– Simon, te arra menj! – mutatott a hosszú, üres folyosóra. – Gabrielle, te…

De Hale-nek nem sikerült befejeznie a mondatot. Kat moccanni sem tudott. Egyikük sem tehetett semmit, csak nézték, ahogy Gabrielle fellép a legfelső lépcsőfokra, kifordul a bokája, majd legurul, és az alattuk lévő lépcsőfordulóban áll meg.

Kat és Simon egymásra néztek, mintha meg akarnának bizonyosodni róla, hogy mindketten ugyanazt látták – Gabrielle… elesett.

Egyedül Hale sietett oda hozzá.

– Jól vagy?

Úgy tűnt, még Gabrielle-nek sem volt világos, mi történt. Felnézett, és elkapta unokatestvére pillantását.

– Kat, egyszerűen… elestem?

– Igen – válaszolta Kat. – Úgy tűnik.

– De hát én nem szoktam elesni – ellenkezett Gabrielle, mintha valami tévedés történt volna.

– Rá tudsz állni a lábadra? – kérdezte Hale Gabrielle felé nyújtva a karját, de a lány csak nevetett.

– Hát persze hogy rá tudok… Jaj! – Hirtelen és élesen suhant át az arcán a fájdalom, de a hangját teljesen másfajta rémület árasztotta el, amikor újra megszólalt: – Kat, nem tudok felállni!

– Tudom, Gabs. Minden rendben lesz. Csak ülj itt a lépcsőn, és

várj meg bennünket. Simon és Hale elintézi az informatikai központot, én pedig átnézem az aktákat az archívumban.

– El vagyok átkozva – mondta Gabrielle, mintha egy szót se hallott volna abból, amit Kat mondott. – Végiggurítottam a Kleopátra-smaragdot a padlón, és most… átok ül rajtam.

– Ne butáskodj! – mondta Kat, és meg akarta érinteni unokatestvérét.

– Ne érj hozzám! – szólt rá Gabrielle. – Lehet, hogy ragályos.

– Kat… – szólt türelmetlen hangon Hale. – Indulnunk kéne – mondta, és igaza volt.

– Menjetek! – rivallt rájuk Gabrielle. – Innen szemmel tudom tartani az ajtót.

– De… – akart mondani valamit Simon.

– Menjetek! – kiabálta Gabrielle, és Kat tudta, mit kell tennie.

– Mennyi idő, míg felbukkannak az igazi tűzszerészek? – kérdezte Hale, megkockáztatva egy pillantást az óriási ablakon át az utcára.

– A legjobb esetben? – kérdezett vissza Kat, mire Hale bólintott. – Jobb, ha sietsz.

Kat egyedül indult el az épület mélyére, elhaladt a terrorizmus elleni hírszerzés részlege előtt, aztán végigment a volt főtitkárok portréival díszített folyosón. Ez lehetett volna a csúcs behatolás – végigsétálni pontosan ezeken a folyosókon. De ugyanolyan volt, mint bármelyik másik irodaépület, és Kat egyre gyorsabban szaladt a fejében lévő alaprajzra támaszkodva. Egy kis ajtóhoz jutott, amin egy még kisebb felirat hirdette: IRATTÁR.

Benyitott, lerohant a lépcsőn, egyre mélyebbre és mélyebbre hatolt az épület gyomrába.

– Simon, mi a helyzet? – hallotta Gabrielle-t három szinttel feljebb.

– Nos, nagyon jó a titkosításuk, de sikerült bedobnom egy férget a…

– Érthetően, haver – emlékeztette Hale.

– Majdnem kész.

– Kat? – kérdezte Hale pont abban a pillanatban, hogy a lány leért a lépcsőn, és kinyitotta a soron következő ajtót. Egy apró lépcsőfordulóba ért. – Kat? – kérdezte Hale újra. – Hogy állsz…

– Hú… srácok… – ragadta meg Kat a hideg csőkorlátot. – Tudtátok, hogy az Interpol az információ tárháza? – Nem várt választ. – Azt hiszem, épp most bukkantam rá erre a… tárházra.

A lépcső tetejéről Kat tökéletesen belátta az egész termet, ami hatalmasnak és végtelennek tűnt, akár egy útvesztő. Polcok, irattároló szekrények – több ezer irattároló szekrény – töltötték meg a helyiséget, ami ugyanolyan hosszúnak tűnt, mint az épület maga. Ipari lámpák világították meg halványan a termet, és az egésznek por- és áporodott szaga volt. Kat nem tudta elhessegetni magától a gondolatot, hogy amit talált, az valójában egy temető – a halott ügyek temetője.

– Huszonöt százalék letöltve – hallották Simon hangját.

Kat leszökkent a lépcsőn, és követte a poros polcokhoz vezető megfakult jelzéseket, amelyek fényévekre voltak a fenti emeleteket uraló csillogó irodák modern berendezéseitől. Addig szaladt, míg el nem érte a terem legtávolabbi, legsötétebb

részét, amit a művészetet és kultúrát érintő bűncselekményeknek tartottak fenn.

– Hé… srácok… – hallotta Kat Gabrielle hangját. – Hogy néz ki az *igazi* tűzszerészcsapat?

– Pont, mint mi – vágta rá Kat Simonnal és Hale-lel egyszerre.

– Akkor talán ideje lenne a kijárat felé venni az irányt – figyelmeztette őket Gabrielle, és Kat érezte, hogy gyorsabban kezd verni a szíve.

– Oké, megvan. Én kész vagyok – jelezte Simon.

– Gabrielle, érted megyek – mondta Hale.

Kat szinte tisztán érzékelte, hogy a csapata teszi a dolgát, és rendben a kijárat felé indul, miközben ő teljesen elveszett az előtte sorakozó több tucat iratszekrény között. Mintha Eddie bácsi elméjének még rendezetlenebb, megvágott verziójával állna szemben.

– Kat! – Hale hangja határozottan, ellentmondást nem tűrően csengett a fülében. – Csak semmi felesleges kockázat – figyelmeztette.

– Semmi felesleges kockázat – ismételte Kat, és elkezdte kihúzgálni a fiókokat. Nem tudta, mit keres, de mint a villám átfutotta az aktákat ékszerrablás, szélhámosok és simlis öregasszonyok után kutatva, akik eleget tudhatnak ahhoz, hogy Romani nevét hívják segítségül.

– Oké – mondta Gabrielle –, úgy tűnik, mintha a biztonsági főnök a tűzszerészekkel vitatkozna. Mennünk kell!

– Már úton – mondta Hale, Kat pedig hangos csattanással helyére tolta a következő fiókot.

Megfordult, és végigfuttatta tekintetét a jobb oldalán álló szekrényeken, majd a balján emelkedő polcokat vette szemügyre. Csak állt ott, tudva, hogy nincs ideje átnézni mindet. Félt, hogy az igazság ott van valahol, és szép lassan elrothad a többi döglött aktával egyetemben.

És akkor meglátta – az irattartó dobozt a poros polcon, pont a feje felett. Egy régi fotót ragasztottak rá. Fekete-fehér felvétel volt – egyetlen színnek sem volt nyoma rajta –, de Kat tudta, hogy a képen szereplő kő élénk, vibráló zöld. Tudta, mert egy héttel korábban a kezében tartotta.

– Kat! – Hale hangja ott visszhangzott a fülében.

– Megyek! – kiabálta Kat, és kihúzta a dobozt a helyéről. Már a sorok és tárolók között rohant vissza, amikor csörögni kezdett a telefonja; hangja fülsiketítőnek hatott a hatalmas, visszhangos teremben.

Egy kis faasztalra dobta a súlyos dobozt, és a telefonja után kezdett kutatni tűzszerész uniformisában. A csörgés abbamaradt, és Kat egy halom régi naplót és poros irattartót pillantott meg az asztalon. A tetején egy sárga jegyzettömb hevert, hevenyészett firkával a legfelső lapján. A sarkokból nyilak indultak, és minden gondolatot egyetlen névhez kapcsoltak.

Romani.

– Kat, már majdnem a találkozási ponton vagyunk. Téged sehol sem látlak. – Hale hangja ott visszhangzott a fülében, de Katet kíváncsivá tette az aktakupac.

– Kat! – kiabálta Hale, de Kat előtt ott voltak az akták, tele

titkokkal, melyeket csak egy maréknyi ember ismer a világon.

Ott voltak. Közvetlenül előtte.

Várhat. Belenézhet. Ő…

– Kat – hallotta újra Hale-t –, jössz már?

– Egy perc.

– Nem hiszem, hogy van egy percünk – mondta Hale pont abban a pillanatban, hogy három szinttel feljebb beindultak a szirénák. Villogni kezdtek a lámpák az alagsorban. Kat tudta, hogy nincs más választása, mint hátat fordítani az asztalnak.

– Mindjárt ott vagyok.

Felkapta a dobozt, és futni kezdett, amikor hirtelen földbe gyökerezett a lába.

– Tudom, uram – hallotta Kat a háta mögül, mélyen a polcok útvesztőjéből. – Nos, a riasztó nem hallatszik az alagsorban, vagy igen? Sajnálom, ezek szerint elmulasztottam. – Hosszú csend következett, csak egy pár magas sarkú cipő kopogott a betonpadlón.

Ez a hang, gondolta Kat. És ezek a cipősarkak. Még egyszer a munkaasztalra pillantott, az aktákra Romani nevével, és Kat pontosan tudta, ki tart felé.

– Igen – mondta Amelia. – Természetesen a vészkijárathoz megyek, most azonnal – hazudta. Kat hallotta, hogy a nő befordul a sarkon, úgyhogy a dobozt belökte a legközelebbi asztal alá, és utánaugrott. Túl későn vette észre, hogy valaki már lapul ott.

– Kat? – kérdezte egy nagyon is ismerős hang. – Te vagy az?

Kat érezte, hogy rezegni kezd a telefon a zsebében, és mielőtt

újra csörögni kezdett volna, gyorsan előrántotta, átkozva a figyelmetlenségét és… nos… az átkokat.

– Kat, ott vagy? – visszhangozta apja a telefonba.

De Kat… Kat csak bámult a szempárba, amit hónapok óta nem látott.

– Apa, inkább később visszahívlak.

A tolvajok lexikonában több szó is van arra, hogy *lebukott*. *Kész van. Kifújt.* Ez mind igaz volt erre a szituációra, mégsem ezek a szavak jutottak Kat eszébe.

– Nick? – kérdezte alig hallhatóan. – Mit csinálsz te…

– Sss! – húzta magához a fiú, és a síri csendben Kat hallotta, hogy a nő közeledik.

– Szóval… – suttogta Kat, amikor a nő befordult egy másik sorba – anyukádat áthelyezték. Feltételezem, négy felbecsülhetetlen értékű festmény megtalálása és egy nemzetközi bűnöző rács mögé juttatása csodákat művel egy nő karrierjével.

– Nem annyira, ha közben a fiát ott találják a Henley egyik kiállítótermébe zárva.

Kat vállat vont.

– Bocs ezért.

– Semmi baj. – Nick Katről a poros dobozra pillantott, a nagy zöld kővel a címkéjén. – Kutatást végzel?

– Cikk az iskolai újságba. És te?

– „Hozd magaddal a fiad a munkahelyedre” nap. –

Ugyanolyan gyorsan és majdnem olyan könnyedén hazudott, mint Kat.

– Kat! – kiáltotta Hale a fülében. – Kat, hol vagy? Visszamegyek érted.

– Ne! – ellenkezett Kat, és Nick tekintete elárulta, hogy pontosan tudja, mire gondol a lány.

– Menned kell? – kérdezte a fiú.

– Ja – mondta a lány kitolva a dobozt az asztal alól, és már indult is utána. Ám ekkor Nick megragadta a karját.

– Hova mész?

– El – felelte Kat, mintha magától értetődő volna.

– Ne használd a főlépcsőt – figyelmeztette a fiú. Egy sötét sarok felé mutatott a távolban. – Van ott hátul egy vészkijárat. Azt hiszem, ma reggel valaki kiiktatta az érzékelőket, és megbuherálta a zárat.

– Ó, *valaki* ilyet tett volna? – kérdezte a lány.

Nick bólintott, kimászott az asztal alól, és arrafelé indult, amerre az anyja is tartott.

– Nick? – kockáztatta meg Kat. Felemelte a dobozt. – Milyen aktát kerestél?

A fiú vállat vont.

– A tiédet.

17. FEJEZET

Viszonylag könnyen eljutottak a géphez. A vámmal sem volt gond. Kat kibámult a New Yorkba tartó magángép ablakán, és életében először úgy tűnt számára, hogy a világ egy egészen más hely, mint ahogy eddig gondolta. Ennek már volt súlya.

– Mit szóltok ehhez? – kérdezte Simon. Még korábban egy fehér lapot ragasztott a kabin válaszfalára, és Kat most odafordult, hogy megnézze a rögtönzött vetítővásznon megjelenő káprázatos nő képét, aki pont úgy volt felöltözve, mint Anasztázia nagyhercegnő. – Természetesen a kép ötven évvel ezelőtt készült, de…

– Nem – válaszolta Kat, és megrázta a fejét.

– Ő? – kérdezte Simon, és a kép egy elefánton utazó, szárongot viselő fiatal nőre váltott.

Még egy „nem”. Ezúttal Hale-től.

– Hát ő?

– Ez Felix bácsi női ruhában, Simon – válaszolta Kat.

– Jé, tényleg – mondta Simon és Hale, és fejüket oldalra biccentve a meglepően feltűnő alakot csodálták, aki egy nem kevésbé feltűnő kalapban vett részt Károly herceg és Diana esküvőjén.

Hale szisztematikusan lapozta át az irathalmot, amit Kat az

Interpol alagsorából hozott magával. Simon a gépekkel, kábelekkel meg a képernyőkkel babrált, és az Interpol adatbázisa máris ott futott az utasfülkében, harminckétezer láb magasan.

Kat az aprónak tűnő városokat és a zöld mezőket bámulta az ablakból, melyeket végül felváltott a mélykék óceán, és arra gondolt, hogy talán nem is olyan kicsi a világ. Persze furcsa volt, hogy épp tizenöt évesen gondolt erre először, de a barna homokkőből épült ház konyhája csak egy három és félszer három és fél méteres helyiség volt… Az előző ősz három rövid hónapjának kivételével Kat olyan világban élt, ahol mindenki ismerte az apját, mindenki szerette az anyját, és Eddie volt a bácsikája minden teremtett léleknek, akit csak ismert.

Így hát Kat a végtelent bámulva suttogta:

– A világ – érintette meg az ablaküveget – hatalmas.

– És el van átkozva – tette hozzá a sérült Gabrielle, és furcsa pózban foglalt helyet Kattel szemben a puha bőrülésen. Feldagadt bokáját unokatestvére ölébe tette. – Szóval, Katarina, visszatérve az Interpolhoz… késtél.

Olykor még a legjobb szélhámosok életében is akad valaki, akinek képtelenek hazudni, és tetszik, vagy sem, Kat rádöbbent, hogy az ő esetében Gabrielle ez a személy. A hirtelen támadt mély csendben úgy tűnt, ezzel mindketten tisztában vannak.

– Feltartottak – válaszolta.

– Értem.

– Nem nagy cucc – kockáztatta meg Kat.

– Biztos vagyok benne, hogy nem.

– Volt egy kis gikszer – vonta meg a vállát.

– Mindig van. – Gabrielle közelebb hajolt, úgy suttogta: – Csak annyit árulj el, ennek a gikszernek neve is van?

Kat válaszolni akart, de Gabrielle szeme elkerekedett, amiből Kat – anélkül, hogy hátranézett volna – tudta, hogy Hale ott áll mögötte. A fiú Kat vállára tette a kezét, és közelebb hajolt.

– Hahó.

Kat felnézett rá.

– Hahó.

– Jól vagy? – ült le a lány melletti ülésre. Hatalmasnak tűnt mellette, gyengédnek, védelmezőnek… és fenyegetőnek. Igen, a *fenyegető* a megfelelő szó, mert a fiú közelebb hajolt, hogy megvizsgálja Gabrielle bokáját, és Kat csak arra tudott gondolni, hogy megcsókolta. *Megcsókoltalak. Megcsókoltalak!*

– Kat?

– Jól vagyok – vágta rá Kat túl gyorsan.

Hale Gabrielle-re pillantott, aki keresztbe font karral ült, és az unokatestvérét bámulta.

– Oké. Akkor most az igazat, ha lehetne.

– Semmi. Csak… – Kat megrázta a fejét, és az ablak felé fordult. – A világ hatalmas.

Hale alakja ott tükröződött az ablaküvegen. A saját apjára emlékeztette Katet: sármos és reménykedő.

– Annyira azért nem nagy, nem igaz? – mondta a fiú. – Van talán… mennyi? Hat nagyobb család?

– Hét – válaszolta egyszerre Kat és Gabrielle.

Hale Simon egyik számítógépére mutatott.

– De itt csak hatról írnak.

– Az ausztrálok úgymond felszívódtak a nyolcvanas években.

– Mocskos egy ügy volt – borzongott meg Gabrielle. – Soha ne állj két fivér és a spanyol armada elsüllyed hajója közé. Higgy nekem!

– Oké, rendben. – Hale felállt, és odament Simonhoz. – Hét család. Mit tudunk még?

– Nos – sóhajtotta Gabrielle –, tudjuk, hogy elég okos volt ahhoz, hogy megtalálja és csőbe húzza Katet. Nem sértésnek szántam.

– Nem vettem magamra – nyugtatta meg Kat.

– És… – Gabrielle lassan beszélt, minden szót kihangsúlyozva – *tudjuk, hogy nő.*

– Nagyon jó, Gabrielle – próbált meg gúnyolódni Hale, de aztán meglátta Kat arckifejezését. – Most mi van?

– Hány nőt ismersz, aki benne van a bizniszben? – kérdezte tőle a lány.

– Nos… titeket kettőtöket… – Zavartan elhallgatott.

– Pontosan. Ez egy férfiklub, nagyfiú. – Gabrielle ép lábát keresztbe tette a másikon, mintha azt akarná jelezni ezzel, hogy nem is lehet másként. – Nem lehet olyan sok nő, aki…

Simon felnézett a billentyűzetről.

– Az Interpol szerint kilencszázhetvenhat van pontosan – mutatott a képernyőn szabályos időközönként felvillanó képekre. – Ezek azok, akikről fénykép is van, ami nem valami sok. A legtöbbnek csak a neve szerepel. Nagy részük valószínűleg álnév. Sokat segítene, ha tudnánk a nő életkorát.

– Ötven? – találgatott Hale, pont abban a pillanatban, amikor Kat azt mondta:

– Nyolcvan?

– Legalább nagyjából… – mondta Simon, és betáplálta az információt a számítógépbe. – Mi a helyzet a nemzetiséggel?

– Brit akcentusa volt, de… – kezdte Hale.

– Bárhonnan származhat – folytatta Kat. – Bárhonnan a világon. Jobb, ha szembenézünk a tényekkel, srácok – rázta meg a fejét Kat –, bárki lehet ez a nő.

– Bárki azért nem – jegyezte meg Hale. – Úgy értem, majdnem teljesen biztos vagyok benne, hogy Myrtle nénikém nem lehet.

Kat kezdte elveszíteni a reményt.

– De még ha ki is derítjük, ki az, attól még nem fogjuk tudni, hol van… ő és az *unokája*… és miért csinálták.

Hale felnevetett.

– Még a feketepiacon is több millió dollárt ér a smaragd. Ez már magában egy komoly ok.

– De miért pont így csinálta? – tette fel a kérdést Kat. – Miért kockáztatja meg valaki Eddie haragját, és ver át egy egész családot, ha van más lehetőség is?

– Ez nagyon egyszerű – ült le Hale, és felrakta a lábát. – Nem volt más lehetőség.

– De… miért? – kérdezte Kat. Teljesen hatalmába kerítette ez a megválaszolatlan kérdés. – Miért bennünket vont be a piszkos munkába, hiszen aki ismeri a Romani nevet, az vagy fél tucat másik, legalább ilyen jó csapatot is ismerhet. Ez a nő… – Kat elhallgatott, képtelen volt folytatni, mintha már a saját

szavaiban sem bízott volna.

– Mi? – kérdezte Gabrielle közelebb húzódva.

– Semmi. Csak… egy pillanatra az hittem…

– Hogy ismered? – találgatott Gabrielle.

Kat visszagondolt arra a pillanatra ott a parkban – a nő tekintetére, mikor Kat után kiabált, és köszönetet mondott.

– Nem. Inkább olyan volt, mintha ő ismerne engem. Mintha megdicsért volna, hogy jó munkát végeztem. Mintha ravaszabb lett volna, mint egy idős hölgy Loxley-ból, és így nekem is több eszem kellett volna hogy legyen. – Kat kereste a megfelelő szavakat. – Úgy nézett rám, mint Eddie bácsi szokott.

– *A női Eddie bácsi.* – Gabrielle hangja egyszerre csengett áhítatosan és rémülten, mintha a nő valahol félúton lett volna a sárkány és az egyszarvú között. Legalább annyira legendás és kétszer olyan halálos.

Ment egy tévé a háttérben, és a műsorvezetők az időjárási frontokról meg a zuhanó tőzsdéről beszéltek, mintha ezek lettek volna a legfontosabb dolgok a világon.

– Hú… srácok – szólalt meg Simon, de Kat visszafordult az ablakhoz.

– Miért lopatta el velünk a Kleopátra-smaragdot? – mormogta maga elé halkan, újra és újra elismételve a kérdést, ami átrepítette őket az óceánon, majd vissza. Kat tudta előre, hogy ez a kérdés egész életében kísérteni fogja.

– Srácok… – szólalt meg újra Simon, immár hangosabban, de Kat a gondolataiba merülve bámult ki az ablakon.

– Miért vert át bennünket? – suttogta.

– Talán… – Mintha Simon kezdte volna elveszíteni a hangját, de végül kinyögte: – Ezért?

Kat odafordult, és még éppen látta, hogy Simon a tévé képernyőjére mutat, amin annak a nőnek a képe látszott, akit ő Constance Millerként ismert. Egy pillanatra azt hitte, hogy Simonnak sikerült valahogy megtalálnia az Interpol adatbázisában, de aztán rájött, hogy a kép élő, a nő ott áll, kezében a Kleopátra-smaragddal, hogy mindenki láthassa, és közben ragyog, mint ezer villanykörte.

Simon megköszörülte a torkát.

– Oké, csak én gondolom így, vagy tényleg ő a legrosszabb tolvaj a világon?

18. FEJEZET

Annak ellenére, hogy a repülőjük csúcsmodell volt, a pilóták pedig tökéletesen képzettek, Kat nem tudta elhessegetni magától az érzést, hogy mindjárt lezuhannak, leesnek az égről. Csakis ezzel magyarázhatta, hogy csomóba rándult a gyomra, mikor Simon felhangosította a tévét, ő pedig elolvasta a képernyő alján megjelenő feliratot. *Élő sajtótájékoztató Monacóból.*

– Felfedezték a hamisítványt? – hajolt közelebb Hale a képernyőhöz. – Ez egy letartóztatás?

– Nem. – Kat hangja tompán, monotonon csengett, mintha kilépett volna a testéből, és kívülről szemlélné az eseményeket. Ott volt az a bizonyos távolság – a tágabb perspektíva –, amire még a nagy-nagybácsikája is büszke lenne. – *Ez egy átverés.*

Együtt nézték, ahogy egy kopaszodó férfi elegáns öltönyben kilép a pódiumra.

– *Mesdames et messieurs,* a sajtó képviselői, Pierre LaFont vagyok a monacói LaFont Aukciósháztól. A magam és Mrs. Brooks nevében köszöntöm önöket, és köszönöm, hogy eljöttek.

A férfi erős francia akcentussal beszélt angolul, és fel se nézett addig, míg be nem fejezte a mondanivalóját.

– Felolvasok egy rövid nyilatkozatot, utána pedig Mrs. Brooks

készséggel válaszol a kérdéseikre. – Felvette bifokális szemüvegét, majd egy papírra meredt, miközben a teremben mindenki csendben, megbabonázva bámulta.

– Három nappal ezelőtt Mrs. Margaret Brooks néhai férje antik gyűjteményét vizsgálta át, amit nemrégen szállíttatott téli otthonába, Nizzába, Franciaországba. Az egyik tétel, egy urna szállítás közben eltört. Mrs. Brooks ekkor talált rá a hatalmas smaragdra, ami feltehetőleg az urnában rejtőzött. A kő kilencvenhét karátos, és kiváló minőségű. Egy szakértői csapat már úton van Monacóba, hogy felbecsüljék, megvizsgálják és hitelesítsék a követ. Ugyanakkor mint szakértő elmondhatom, hogy véleményem szerint – a kérdéses drágakő méretét, minőségét és csiszolását tekintve – a Mrs. Margaret Brooks által talált kő nagy valószínűség szerint az Antonius-smaragd.

A férfi vett egy mély lélegzetet, mintha épp most ugrott volna fejest egy szikláról.

– Most pedig Mrs. Brooks válaszol a kérdéseikre.

A sajtó képviselői megdöbbentek, de az ő reakciójuk semmi volt ahhoz a négy kamaszéhoz képest, akik harmincezer láb magasból figyelték a történet kibontakozását. Közben a fülke másik végében folyamatosan peregtek a Simon által vetített képek az Interpol látókörébe került szélhámosnőkről, de egyikük sem ért fel a tévében megjelenő asszonnyal.

Az öreges ruhák és a paróka eltűnt, nyers beszédén erőteljes déli akcentus érződött.

– Először is, ne legyenek már olyanok, mint Pierre. Szólítsanak nyugodtan Maggie-nek.

– Maggie! Maggie! – kiabálták a riporterek a figyelméért versengve.

– Hát, jó nagy hűhót csapnak egy aprócska, régi kő miatt. – Végignézett a tömegen, és kiélvezte a rivaldafényt, mielőtt kiválasztott volna egy különösen jóképű nemzetközi tudósítót. – Kedvesem, mit tehetek érted?

Az egész terem mintegy végszóra felnevetett.

A férfi önelégülten mosolygott.

– Hisz az átokban, Maggie?

Maggie még egyszer tetőtől talpig végigmérte a fiatal férfit.

– Talán inkább a végzetben. Hogy is hívnak, szivi? – kérdezte, de nem várt választ. – Emberek – hajolt inkább közelebb a tömeghez, és komolyabb hangon folytatta –, texasi vagyok. Azóta lovagolok, vadászok és lövöldözök, hogy megtanultam járni. Oltárhoz kísértem és eltemettem négy férfit, és mindegyik gazdagabb volt az elődjénél. Isten nyugosztalja lelküket – tette hozzá gyorsan, mintha megszokásból tenné. – Szóval egy aprócska vén kő nem tud megrémíteni.

– Miért nem tartja meg, Maggie? – kiabálta egy másik riporter.

– Gazdag nő vagyok – csattant fel az asszony. – És öreg. Állítólag a smaragd sem tehet fiatalabbá, de gazdagabbá annál inkább. Ezért mához egy hétre eladom annak, aki a legtöbbet kínálja érte. És lefogadom, hogy valaki igen szép árat fog ajánlani érte – mondta, és olyan mozdulatot tett, mint aki távozni készül.

– Fél váll! – mondta Kat és Hale egyszerre. Klasszikus

mozdulat volt. Egyszerű. És nagyon hatásos, mert a tömeg hangosabban kiabált:

– Maggie!

– Igen – torpant meg, mintha kisgyerekek lennének, és csodálkozna rajta, hogy még nem rohantak el játszani.

– Mit érzett, amikor megtudta, hogy a szállítók eltörtek egy kétezer éves urnát? – kiabálta az egyik riporter a terem végéből.

Ezúttal Maggie nevetett.

– Úgy éreztem, talán hagynom kellene, hogy ripityára törjék mindenemet, amim csak van.

– Maga szerint a smaragd valódi? – kiabálta egy újabb riporter.

– Hát, nem csak kitaláltam.

A tömeg megint kuncogott, és Kat jól ismerte ezt a hangot. Ez a palimadár nevetése volt – annak a jele, hogy hisznek neked, és neked adnák akár a nagyanyjuk ékszereit és a páncélterem kulcsát is. Bármit. Mindent. Mert… szerelembe estek.

Maggie déli akcentusa akár hamis is lehetett (de az is lehet, hogy nem), mindenesetre ő volt a bálkirálynő, és ezt egyetlen lélek sem tagadhatta.

– Hadd végezzék csak el a vizsgálatokat, fiúk. Szerintem mindannyian tudjuk, mire fognak jutni.

Miután a sajtókonferencia véget ért, a négy tinédzser még sokáig ült mozdulatlanul a képernyő előtt, és próbálták felfogni, mit is láttak az imént.

– Az emberek azt hiszik, hogy az Antoniust fogja eladni. – Döbbenet és csodálat volt Gabrielle hangjában.

– Hét nap múlva – tette hozzá Simon.

– Monacóban – nézett Kat Hale-re, és mindketten pontosan tudták, mit kell tenniük.

– Marcus – nyomott meg egy gombot Hale a pilótafülkét hívva. – Vissza kell fordítanunk a repülőt.

6 nappal az aukció előtt

Monte-Carlo,

Monaco

19. FEJEZET

A tényt, hogy eddig még soha senki nem hallott Margaret Covington Godfrey Brooksról, az elkövetkező napokban senki sem hozta szóba.

Az atlantai matriarchák hirtelen emlékezni véltek rá, hogy többször is együtt ebédeltek, amikor a néhai második férjével állítólag Buckheadben élt. A Texasi Mezőgazdasági és Gépészeti Egyetem öregdiákjainak bizottsága meg se lepődött azon, hogy találtak egy halom általa írt és beváltott csekket, valamint egyéb nagylelkű adományokat, annak ellenére, hogy az égvilágon senkinek sem volt ismerős a neve egészen addig, míg egy régi, 1950-es hallgatói névsorban fel nem bukkant. Az East Hampton-i lakosoknak kezdett rémleni, hogy Maggie harmadik férjének nyári rezidenciáján hatalmas partikat rendeztek. És legalább két egykori amerikai elnökről is elterjedt a hír, hogy együtt szoktak vadászni Maggie-vel egy harminckétezer hektáros területen Lubbock keleti csücskében (ráadásul állítják, hogy Maggie mindenkinél jobban céloz).

Kat tudta, hogy ezek nem hazugságok. Inkább gyümölcsei azoknak a magoknak, amiket kizárólag egy nagyszerű szélhámos volt képes elvetni, és a legnagyobb szüretelhet le.

Az Antonius megtalálásáról tudósító híreket követő

huszonnégy órán belül Maggie neve és fényképe körbeért a földgolyón, és úgy állt a helyzet, hogy a nő, aki egy héttel korábban még nem is létezett, mára nemzetközileg ismert személyiséggé avanzsált.

A hírnév, végtére is, csak látszat.

És Kat tudta jól, hogy a látszat a megtévesztés igazi lényege.

Így hát senkinek eszébe sem jutott utánajárni Maggie nevének, bankszámláinak vagy bármi más ténynek, ami a smaragdos nő körül felbukkant.

Mert amikor egy kilencvenhét karátos smaragdról van szó, a tulajdonosa könnyen elvész a rivaldafényben.

Még egy olyan nő is, mint Maggie.

– Itt van.

Alig pár órával korábban Kat kezdte azt hinni, hogy az utca túloldalán álló nő csak a képzelete szüleménye – egy rémalak, egy szellem. Természetesen Margaret Brooks igazából nem létezett, de Katnek elég volt ránéznie a nőre, hallani harsogó, pimasz hangját, hogy biztos legyen benne, nem egy fantommal van dolga. Kat arra gondolt, amit Constance… vagy Maggie… meg mert tenni, és el kellett ismernie, hogy a nő… egy legenda.

Nem hunyhatott szemet a helyzet iróniája felett, hogy miután a fél világon átrepült, hogy Maggie nyomára bukkanjon, és közben végig attól rettegett, hogy a nő köddé válik, húsz perccel azután, hogy földet értek egy kis Nizza melletti magán-leszállópályán, már rá is találtak.

Persze segített az is, hogy Monaco nem nagyobb egy kisebb városnál sziklás parttal és tele drága hotelekkel, alig két négyzetkilométernyi területen. De Kat kénytelen volt beismerni, hogy valójában azért találtak rá ilyen könnyen, mert Maggie egyáltalán nem bújt el.

Fotósok kattintgatták a gépüket, járókelők kiabáltak oda neki, Maggie pedig élvezettel integetett nekik, miközben egyik elegáns boltból a másikba sétált, a legjobb éttermekben vacsorázott, és a legnagyobb emberekkel teázott.

Kat gyűlölte. És irigyelte. De többnyire azon ábrándozott, milyen lenne Maggie-nek lenni – ennyire ügyesnek, okosnak, magabiztosnak. A tolvajévek kutyaéveknek számítanak, szokta mondani az apja, és így számolva Kat sokkal idősebb volt tizenötnél. Mégis, aznap éjjel, miközben az utcáról bámulta az ablakait az ötcsillagos hotelnek, amit Maggie átmenetileg az otthonának nevezett, Kat nagyon naivnak, tapasztalatlannak és… fiatalnak érezte magát. És ezzel nem igazán volt kibékülve.

Amikor megszólalt a telefonja, és látta, hogy az apja hívja, teljesen más okból érezte magát gyereknek.

– Egyszer úgyis beszélned kell vele, ugye, tudod?

A mögötte álló Hale-hez fordult, aki a zakóját a vállára vetette, mintha most lépett volna le a filmvászonról.

Kat még egyszer a telefonjára pillantott, majd a zsebébe csúsztatta a készüléket.

– Amint meghallja a hangomat, tudni fogja, hogy valami nincs rendben.

– És ez rossz, mert…

– Nem csinálhatja meg helyettem, Hale. Ez az én saram. Nekem kell rendbe hoznom. – Lement a nap, és miközben a part felé sétáltak, Kat láthatta, ahogy a Földközi-tenger felett felkel a hold. Csendes volt a környék. Nyugodt, békés, és legalább annyira megfelelt ez a hely, hogy elmondja, amit muszáj, mint bármelyik másik.

– Pont ezért gondoltam, hogy… el kellene menned.

Kat hirtelen megállt. Érezte, hogy Hale szinte beleütközik, és látta, hogy Gabrielle és Simon alig másfél méterre előttük ránéznek. Vártak. A világ legnagyobb tolvajának érezte magát, amikor azt mondta a mellette álló fiúnak:

– Igazad volt, Hale. Rossz munkát végeztünk. Nem volt jó ötlet. Igazad volt, hogy el akartál menni.

– Kat… – Hale a lány felé nyújtotta a karját, de Kat még a süppedős homokban is elég gyorsan tudott mozogni. Fürgén arrébb lépett, így Hale csak a sós levegőt markolhatta.

– Kösz, hogy visszajöttél, és segítettél megkeresni a nőt meg minden, de… – Gabrielle-re nézett, aki Simonnak támaszkodva állt ott, még mindig tele véraláfutásokkal, szinte összetörten. – Azt hiszem, innentől egyedül kell csinálnom.

Kat nem tudta, hol van a kő, vagy hogyan lophatná el. Fogalma sem volt, felül tudja-e múlni Maggie-t, és ha igen, hogyan. Egyvalamit tudott csak biztosan, hogy senkinek sem eshet bántódása miatta. Ezt szilárdan eltökélte. Egészen addig a pillanatig, míg Hale azt nem mondta, hogy:

– Nem.

– Tessék? – pördült a fiú felé.

– Azt mondtam, hogy nem.

– Mégis mit gondolsz, mi fog történni, ha te, Simon és Gabrielle nem jelentek meg Uruguayban?

– Paraguay – javították ki a többiek egyszerre.

– Az egész családnak ott kellene lennie. – Kat Simonhoz fordult. – Gondolod, hogy apád nem fogja észrevenni, hogy nem mentél vissza? – Az unokatestvérére nézett. – Szerinted anyukád és Eddie bácsi nem fog keresőosztagot küldeni értetek?

Azok hárman csendben álltak, hirtelen képtelenek voltak megszólalni, Kat pedig Hale-re és Gabrielle-re mosolygott.

– Mindketten tudtátok, hogy nem jó ötlet ellopni a Kleopátrát, úgyhogy nem a ti hibátok. Simon, te meg ott se voltál, ami azt jelenti, hogy nem a te gondod. Egyikötőké sem. El kellene mennetek. Fedezhetnétek, és…

– Nem – ismételte Hale ugyanolyan határozottan, és kétszer olyan magabiztosan.

– Nem érted, Hale. Nem fogják csak úgy elöl hagyni az Antonius-smaragdot. Még ha nem is az valójában.

– Mi pedig tényleg csak az ilyen „elöl hagyott” melókhoz vagyunk jók – vágott vissza a fiú.

– Már előkészítette az aukciót. Ketyeg az óra.

Hale közelebb húzódott.

– Az időzítésen múlik minden.

– Ja – nézett a fiúra csodálkozva. – Azon! És… – Cserben hagyták a szavak, hirtelen kiürült az elméje, és Kat úgy érezte, képtelen gondolkodni, de még inkább képtelen terveket szőni, elméleteket gyártani, kitalálni és felvázolni az akciót. – Nem

akarlak belerángatni benneteket, srácok, ebbe a zűrzavarba. – Megrázta a fejét. – Még egyszer nem.

Hale megvonta a vállát.

– Ami engem illet, szeretem a zűrzavart. Jól áll.

– Messzire kellene rohannod tőlem. Menekülni, mielőtt még kidőlsz miattam, vagy kanyarós leszel, vagy kigyulladsz vagy akármi. – Hosszan nézett Hale-re, aztán megrázta a fejét. – Nem kényszeríthetlek, hogy ezt tedd. Egyikőtöket sem kényszeríthetem. Nem…

– Hé! – Hale egy szemvillanás alatt mellette termett. – Senki sem kényszerít semmire. Sem az én családom, sem a te családod… még te sem.

– Nem így értettem.

– Ha el akarnék menni, akkor elmennék. De ha itt vagyok, akkor *itt vagyok*. Teljesen. – Hale kisöpörte Kat haját az arcából. – Szóval, mi legyen, Kat?

A szélhámosok legnagyobb átka, hogy bármiről legyen is szó, mindent tucatnyi szemszögből vizsgálnak. Mindig vannak kiskapuk, féregjáratok, repedések, amin esetleg átsiklik az ember tekintete, hacsak nem tudja, hogyan vegye észre őket. És Kat az a fajta lány volt, aki képtelen volt nem észrevenni ezeket. De abban a pillanatban, ilyen közel Hale-hez, miközben ilyen fényesen világított a hold, egész elméjét köd borította.

– Azt hiszem, okosabb, ha egyedül csinálom, Hale. Egyedül jobb vagyok.

– Nem – rázta a fejét Hale. – Nem vagy.

– Nem akarom, hogy bárkinek bántódása essen miattam! –

pillantott Kat akaratlanul is a bicegő Gabrielle-re.

– Azt hiszed, ha elküldesz, azzal megóvsz attól, hogy bármi bajom essen? – kérdezte az unokatestvére. – Hé! Átok ül rajtam, Kitty Kat. És én úgy látom, a legjobb esélyem az átok megtörésére, ha a kő visszakerül oda, ahova tartozik. Felettébb sajnálom, de nem szabadulsz tőlem.

Kat Simonra nézett, aki azonnal Gabrielle mellett termett.

– Nem megyek vissza azok közé a szúnyogok közé!

Hale-hez fordult, aki egy szót se szólt. Csak előhúzta a telefonját a zsebéből, és Gabrielle kezébe nyomta.

– Hívd fel!

Kat figyelte unokatestvérét, amint beüti a számot, majd megszólal:

– Szia, anya! Nem hiszem, hogy el tudok menni Paraguayba. Tudod, találkoztam egy herceggel…

Pár pillanattal később a telefon Simon kezében landolt, aki hagyott egy üzenetet az apjának egy előadásról a Massachusettsi Műszaki Egyetemen, amit mindenképpen meg akar hallgatni.

Kat tudta, hogy a vitának vége. A meló azonban még csak most kezdődik, úgyhogy Hale-hez fordult:

– Hol van a hotel?

– Hát, tudod, úgy gondoltam, a hotel csak javaslat volt, úgyhogy… – Megfordult, és a hosszú mólóra mutatott, meg egy ide-oda himbálózó motorcsónakra, na és persze Marcusra, aki rájuk várt.

– Ez meg mi?

– A taxink.

5 nap
az aukcióig

A *W. W. Hale* fedélzetén,
valahol Monaco
partjainál

20. FEJEZET

Katarina Bishop nem mindig esett a talpára. Több személyazonossága is volt, ez igaz, de azért nem volt kilenc élete. Úgyhogy másnap reggel Simon és Hale nagyon jól szórakoztak rajta, mikor a gyönyörű fedélzeti bútoron ülve, a Földközi-tenger tiszta kék vizét nézve, Simon megjegyezte:

– Mit gondolsz, Kat fél a víztől?

– Retteg. – Hale véresen komoly akart lenni. De nem jött össze neki.

Kat próbált ellenkezni, de ahhoz ki kellett volna lépnie a fedélzetre. A fedélzeten körben korlát húzódott, de ha mégis hiányzik valahol, nagyot zuhanhat a fedélzetről a vízbe, és sokat kellene úsznia a partig; úgyhogy Kat köszönte szépen, jól érezte magát a kabinban.

Simon megfordult, és a nyitott ajtó felé kiáltott, ahol Kat állt, és erősen sajnálta, hogy valaha is felszállt a hajóra, vagy egyáltalán felkelt az ágyból.

– Tényleg ennyire félsz a víztől?

– Nem a víztől félek, Simon – kiabálta Kat. – Hanem attól, hogy megfulladok. A kettő nem ugyanaz.

– Azt hittem, tudsz úszni – nyúlt el Gabrielle az egyik napozóágyon, miközben Simon kezébe nyomott egy flakon

naptejet, és a hasára fordult, ami a világon mindenhol azt jelenti, hogy „kend be a hátam”.

– Természetesen tudok úszni. De tisztán emlékszem egy nagyon szerencsétlen esetre Louie bácsival és Bagshaw-ékkal egy tengerjáró hajón Belize partjainál.

– De életben vagy, Kitty Kat – tett fel Gabrielle egy sötét napszemüveget és a legnagyobb, legszélesebb kalapot, amit Kat valaha is látott. Erről eszébe jutott, milyen elkényeztetett is az unokatestvére valójában. Végül is, van rosszabb dolog annál, mint február végén egy privát jachton ejtőzni a Fölközi-tengeren a barátaival és a rokonával (különösképpen, ezt be kell ismerni, olyan barátokkal, akik úgy néznek ki, mint Hale).

Kat lopva a fiúra pillantott. *Megcsókoltam Hale-t.* Aztán a hajó finoman oldalra dőlt, és Kat üres gyomra felkavarodott. Tényleg úgy érezte, mindjárt elhányja magát.

– Bármi történik, Marcus biztosan megment. Igaz, Marcus? – nézett Hale a férfira, aki bólintott.

– Megtiszteltetés lenne, kisasszony.

– Azért lehetőleg ne hagyjuk addig fajulni a dolgokat – mondta Kat. Bátran keresztülvágott a fedélzeten, és óvatosan leült az egyik székre az asztalnál. A kelleténél erősebben szorította a szék karfáját, amikor Marcus töltött neki egy csésze teát, és egy csokis croissant-t helyezett elé a tányérra.

A mozdulat annyira lágy volt, annyira könnyed, hogy Katnek átfutott a fején – nem először amúgy –, hogy Marcus kiváló tolvaj lehetne. De Marcus volt az egyetlen, akiről Kat tudta, hogy a tehetsége ugyan megvan hozzá, bátorsága viszont nincs.

És ez egyike volt annak a számtalan dolognak, ami miatt kedvelte.

– Remélhetem, hogy jól aludt, hölgyem? – tette fel a kérdést Marcus.

– Ja, tényleg – vigyorgott Hale. – Hogy aludt, hölgyem?

– Hotelszobát kértem, Hale. Nem luxuslakosztályt. Még csak nem is apartmant. Csak egy aprócska szobát a szárazföldön.

– Nevezz őrültnek, Kat – tárta szélesre a karját Hale –, de úgy gondoltam, ez sokkal jobb.

Kat jól látta mögötte a Herkules kikötőben ide-oda himbálózó fehér jachtokat és a magas sziklafalat, ami elválasztotta egymástól Monacót és Franciaországot. Jobbra nézve egészen Olaszországig ellátott. Balra tőle Saint-Tropez terült el. A *W. W. Hale* jacht maga volt a kétszázhúsz láb hosszan csillogó fényűzés, és ott ülve Katet csodálatos kék víz, felhőtlen ég és a szinte kimeríthetetlen vagyonnal járó végtelen lehetőségek vették körül.

De Kat fejében ennél komolyabb gondolatok jártak, amikor Simonhoz fordult:

– Mit tudunk?

– Azt hiszem, előbb bocsánatot kellene kérned a hajómtól – szúrta közbe Hale, mielőtt még Simon válaszolhatott volna.

– Hale…

– Ez egy nagyon csinos jacht, tudod? Egy kolumbiai kávébárótól nyertem pókeren.

– A nagyapád adta az apádnak a születésnapjára.

Hale vállat vont.

– Teljesen mindegy. Attól még bocsánatot kell kérned tőle.

– Hale! – förmedt rá Kat, de a fiú meredten bámulta. – Jól van – engedett. – Imádom ezt a ladikot.

– Hajót.

– Hajót… Gyönyörű a hajód.

A fiú elmosolyodott, mint aki elfogadja a bocsánatkérést, aztán kivett egy *pain au chocolat*-t a péksütemények közül, letörte a végét, és a szájába tömte.

– Szóval, mit tudunk? – kérdezte újra Kat.

– Szerinted? – Hale elvigyorodott, és felvette az egyik napilapot. Zizegett a papír, ahogy lapozott.

– Szerintem először hitelesíteni fogják a követ – mondta Kat.

– Jutalmat érdemel a hölgy – kortyolt egy nagyot Hale a narancsléből. – Ugye, Simon?

Az alacsonyabb fiú bólintott, és a napernyő alá húzódott, amennyire csak lehetett.

– Annyit tudok, hogy egy csomó szakértő fog iderepülni, többségében ugyanazok, mint akik Kellynél is jártak New Yorkban. Két régiségszakértő a kairói Egyiptomi Múzeumból, a drágakőszakértő Indiából és még páran.

– Közéjük férkőzhetünk? – kérdezte Kat.

Simon vállat vont.

– Talán. De nagyon… óvatosak.

– Naná, hogy azok! – mondta Kat és Gabrielle egyszerre.

– Van egy kis gond. – Hale felállt, a kiszolgáló részhez ment, és töltött magának egy csésze gőzölgő kávét. – Ami a szakértőket illeti, akikről Simon beszélt. Nem gondoljátok, hogy legalább az

egyiküknek feltűnik majd, hogy ez a régen elveszett, világhírű smaragd pontosan ugyanolyan, mint a másik világhírű smaragd, amit nemrég vizsgáltak meg?

Gabrielle leengedte a napszemüvegét, Katre nézett, és váltottak egymással egy *„Hát nem aranyos ez a fiú?”* pillantást.

Hale hátradőlt a székében, és megfújta a kávéját.

– Mi van?

– A Kleopátrát hét lakat alatt őrzik az óceán másik partján, hőérzékelő kamerákkal körülvéve, több centi vastag golyóálló üveg alatt – emlékeztette őket Simon, de Hale továbbra is Katre meredt.

– Az átverés kilencven százalékát a sztori teszi ki – mondta Kat. – És az Antonius-smaragd… – sóhajtott fel. – Olyan sztori, amiben hinni akarnak.

Kat az asztalt borító újságokra és magazinokra pillantott: mindegyik címoldalán ugyanaz a kép szerepelt – ugyanaz a sztori –, arról, hogy az Antonius-smaragd előkerült.

– Nagyon tud ez a nő – suttogta Kat mintegy magának.

– Akárcsak mi – jegyezte meg Hale.

Kat érezte, hogy elpirul, de meggyőzte magát, hogy csak a melegtől és a naptól. Ám amikor Hale egész közel hajolt hozzá a tekintetét keresve, tudta, hogy valójában a csók miatt ég az arca.

A Maggie-ről és a smaragdról megjelent fotókra nézett, és egyszer csak megakadt a tekintete egy átlagosnál alacsonyabb férfin egy átlagosnál jobb öltönyben, aki szinte az összes fotón ott volt a háttérben.

– Ő. A fickó a sajtókonferenciáról… – mutatott Kat a bifokális szemüveget viselő, francia akcentussal beszélő férfira. – Szerintem azóta nem tágít a nő mellől, hogy felbukkant a színen. Pontosan mit is tud Monsieur LaFont a mi kis smaragdunkról?

Gabrielle felült. Simon felnézett a laptop képernyőjéről. Hale felhúzta az egyik szemöldökét.

– Ezt csak egy módon deríthetjük ki – suttogta a fiú.

21. FEJEZET

Pierre LaFont nem volt ismeretlen az Hôtel Royal de Monacóban dolgozó férfiak és nők előtt. Hiszen saját kezűleg választotta ki a nemrég felújított királyi lakosztályban függő csillárt, és gyakran vacsorázott együtt a szálloda éttermében az idelátogató méltóságokkal és aktuális örökösökkel, akik éppen venni vagy eladni akartak. Mégis, amikor vasárnap reggel az inas kinyitotta neki a kocsija ajtaját, Monsieur LaFont valahogy más volt. Valami megváltozott rajta, ahogy hóna alatt a reggeli újsággal – fotóval kifelé fordítva – kiszállt az autóból a ragyogó napsütésbe.

– *Bonjour* – köszönt oda egy gazdag nőnek, aki az inasra várt. – *Bonjour* – mondta a forgóajtó mellett álló londinernek.

– Nocsak, milyen gyönyörű autó.

Az üzlete velejárója volt, hogy LaFont ösztönösen felmérte és beskatulyázta az embereket. Megfordulva méretre szabott öltönyre és drága karórára számított. A fiatalember, aki megszólította, szélesen mosolygott, és magabiztos könnyedség áradt belőle, ami a gazdagság és a vele járó kiváltságok gyakori kísérője. Ám ahogy LaFont alaposan szemügyre vette a fiatalembert a reggeli fényben, úgy vélte, van benne valami rendkívüli.

– Ez egy 58-as? – kérdezte a fiatalember. Előbújt az árnyékból, és zsebre tett kézzel a macskakővel kirakott utcára lépett. Hozzáértőn szemügyre vette a régi Porsche Speedstert.

– Az – válaszolta Pierre.

– Egy autó sem veszi úgy a kanyart, mint ez – mondta elismerően a fiatalember.

– Ismeri az 58-as Speedstert? – kérdezte Pierre olyan hangsúllyal, mint aki nagyra becsüli azokat az embereket, akik értékelik a szép tárgyakat.

– Igen – tette egyik karját a férfi vállára, a másikkal pedig kétszer megpaskolta a mellkasát. – A maga helyében távol tartanám a szökőkutaktól. A víz rettenetes dolgokat tud művelni a kárpittal.

– Pardon? – értetlenkedett Pierre, de a fiatalember elhessegette a szavakat, és a hotel ajtaja felé mozdult.

– Nem érdekes, Mr. LaFont. Nem érdekes.

Kat mindig is úgy gondolta, hogy a „hosszas átverés” hibás elnevezés. Az ő világában semmi sem tartott igazán sokáig, legkevésbé az egyes melók. Még a leghosszabb átverés is csak egymás után következő igen-igen rövid pillanatok sora; legalábbis ezt gondolta, miközben Hale-t és Pierre LaFont-t figyelte a hatalmas szálloda halljában.

Hale-nek mindössze egy másodpercbe telt kizsebelni az idős férfit, és egy szempillantás alatt már tovább is adta LaFont telefonját Gabrielle-nek. Kevesebb mint egy perccel később

Simon kivette a telefon SIM-kártyáját, majd valami trükkös dolgot csinált a laptopja és egy hosszú kábel segítségével, majd visszaadta a készüléket Gabrielle-nek.

Szóval Kat meg volt győződve róla, hogy az átverések sosem tartanak sokáig. Szívdobbanásokban mérik az időt, és ha közben a palimadár rossz irányba néz, vagy az őr rosszkor pillant fel, minden rosszul sülhet el, nagyon-nagyon rosszul.

Kat tisztában volt ezzel, de sosem volt még ennyire egyértelmű a dolog, mint amikor visszanézve a forgóajtóra két magas, hórihorgas, nagyon ismerős figurát pillantott meg.

– Jaj, ne! – motyogta magának, de már túl késő volt.

Hale Pierre LaFont-nal beszélt, próbálta behálózni. Gabrielle már a hall felénél járt, LaFont telefonjával a kezében, így hát Katnek kellett tennie valamit. Lerohant a lépcsőn, de már azelőtt tudta, hogy késő, mielőtt meghallotta volna a kiáltást:

– Gabs!

A skót akcentus erőteljesebb volt, mint Kat emlékezett rá, de olyan hang volt ez is, amiről Kat tudta, míg él, nem felejti el (annak ellenére, hogy nem tudta volna megmondani, melyik vörös képű fiú kiáltott).

Gyorsan távolodtak tőle. Katnek olybá tűnt, mintha harminc centit nőttek volna az elmúlt két hónapban, amióta utoljára találkoztak Eddie bácsi asztalánál. Angus még mindig magasabb volt, de nem sokkal, Hamish válla viszont szélesebb lett, mint a bátyjáé. És őszinte örömmel nevettek mind a ketten, amikor

megpillantották az előtéren hangtalanul, céltudatosan átvágó Gabrielle-t. A kuzinja LaFont telefonját átrakta a bal kezébe. A férfi jól szabott öltönyének belső zsebére koncentrált. Gondolatai és tekintete a célra szegeződtek, és Kat tudta, teljesen kizárt, hogy észrevegye a tőle három méterre ólálkodó és egyre közeledő veszélyt.

– Gabrielle! – szaladt felé Kat, de a remény, hogy elkerülhetik a tragédiát, azon nyomban szertefoszlott.

– Gabby! – harsogta egy dörmögő hang, elnyomva Kat kiáltását.

Senki nem sejthette, mi írható az átok számlájára, és mekkora szerepe volt ebben az egészben – ha ugyan volt – a Bagshaw fivéreknek. Kat csak annyit tudott biztosan, hogy Angus odarohant Gabrielle-hez, átölelte és felemelve szorosan magához szorította.

A fülesén keresztül Kat hallotta LaFont-t.

– Köszönöm szépen, fiatalember, de attól tartok, most sürgős megbeszélnivalóm van Maggie-vel.

Kat látta, hogy Hale szeme elkerekedik, amikor észreveszi, hogy Gabrielle hosszú lábai a levegőben kalimpálnak, miután Angus és Hamish is felkapja és megpörgeti.

Kat hallotta a csattanást, ahogy a telefon a fényes padlóra zuhan Gabrielle kezéből, majd végigkorcsolyázik a márványon.

A lélegzetét is visszatartotta, amikor becsúszott a londiner kocsija alá: épp csak elkerülte a kerekeit.

Kat megesküdött volna rá, hogy a szívverése is kihagyott, amikor egy üzletember majdnem rálépett, anélkül, hogy

észrevette volna. Egy örökkévalóságig tartott, míg a telefon besiklott egy hosszú asztal alá, és eltűnt a földig érő terítő mögött, alig három méterre onnan, ahol LaFont és Hale állt.

– Nézd csak, mintha Hale lenne az ott… – ismerte fel Hamish, és már oda akart kiáltani a fiúnak, de Gabrielle sípcsonton rúgta, beléfojtva a szót.

Kat az alkalmazotthoz rohant, aki pont annál az asztalnál állt, ami alatt nyoma veszett a telefonnak.

– Jaj, istenem! – kiáltotta. – Az a két fiú rátámadt arra a csinos lányra? – kiabálta, és Hamish felé mutatott, aki a sípcsontját dörzsölte, és Angus felé, aki még mindig Gabrielle-t ölelgette.

– Maguk ott! – kiáltott rájuk a férfi, anélkül, hogy még egy pillantást vetett volna a mellette álló fiatal lányra, aki már a földön térdelt, és a terítő alatt matatott.

– Hol lehet? – kérdezte Kat csak úgy magától. Kemény volt a padló a térde alatt. Hidegnek érezte a tenyerén. De azért kúszott tovább, kereste, imádkozott.

– Hol lehet? – mondta megint csak magának a homályban kúszva-mászva, egyre közelebb a telefonhoz, de LaFont-hoz és Hale-hez is…

És az érces hanghoz is, ami azt harsogta:

– LaFont, maga csirkefogó!

Kat felemelte a terítő szegélyét, és kilesve még éppen látta, hogy Hale lelép a főbejáraton, Pierre pedig a nő felé fordul.

– Bonjour, Madame Maggie!

Kat nem engedte meg magának, hogy pánikba essen. Túlságosan rettegett és rettenetesen aggódott, de ezzel úgysem

megy semmire. Arra gondolt, ugyan mi rossz jöhet még, és persze abban a pillanatban, hogy a lift ajtaja kinyílt, és a liftkísérő betessékelte LaFont-t és Maggie-t a felvonóba…

A telefon csörögni kezdett.

Kat lecsapott rá, próbálta tompítani a hangot, de a baj már megtörtént, LaFont megtorpant, a zsebeit tapogatta. A telefonját kereste.

– Pierre, ugye nem várakoztatna meg egy hölgyet? – kérdezte Maggie vaskos texasi akcentussal.

– Elnézését kérem, Madame. Úgy tűnik, nincs meg a telefonom.

A szavak hallatán halvány bosszúság futott át Maggie sima arcán.

– Eltűnt a telefonja?

– Nos… nem tűnt el. Hallom, hogy csörög.

A következő pillanatban Kat kezében a telefonnal kibújt az asztal alól. Látta, hogy azok ketten belépnek a felvonóba. Érzékelte, ahogy peregnek a másodpercek.

Másodpercek.

Mindig másodperceken múlik minden.

Csak ennyi időbe telt Katnek, hogy elkiáltsa magát:

– Helló, Maggie!

22. FEJEZET

Katnek félnie kellett volna, de nem félt. Sarkon kellett volna fordulnia és elrohannia, mégsem tette. Ehelyett a telefonra nézett, ami hirtelen elhallgatott, majd gyorsan átvágott a hallon.

– Ó, Maggie! – kiáltotta még egyszer a biztonság kedvéért. – Várj meg!

Még a fülében is hallgattak a hangok, a csapata csendben volt, míg ő a lifthez sétált, és olyan természetesen szállt be, mintha mindennap luxuslakosztályokba liftezne a Riviérán (ami nem teljesen igaz, tekintve, hogy azóta a nyár óta nem csinált ilyet, hogy tizenhárom éves lett).

A szélhámosnak olykor menekülnie kell. A tolvajnak néha el kell bújnia. De ahogy Kat a bal kezébe fogta LaFont elnémult telefonját, és elfoglalta a helyét Maggie mellett a liftben, vett egy mély levegőt, és arra gondolt, hogy a tolvajok legfontosabb képessége a helyzethez való alkalmazkodás.

– Szia, Maggie! – köszönt a mellette álló nőnek.

Kat érezte, hogy LaFont őt nézi, ezért felé fordult.

– Üdv. Kat vagyok.

– Kat a… – kezdte Maggie.

– A család tagja – fejezte be Kat.

Maggie elmosolyodott.

– Pontosan.

– Pierre LaFont – mutatkozott be a férfi. Kat finoman a férfi tenyerébe helyezte a kezét, mire az kezet csókolt neki. – Megtiszteltetés, kedvesem.

– Hallottad ezt, Maggie néni? Megtiszteltetés vagyok – örvendezett Kat.

– Igen, drágám – válaszolta Maggie. – Tudom, bizonyos okból…

Ám ekkor a lift hirtelen megállt. Maggie megbotlott. Kat megtántorodott. Pierre LaFont pedig észre sem vette az apró kezet, ami tökéletesen szabott zakója oldalsó zsebébe csúsztatta a telefonját.

A férfi automatikusan Katre mosolygott, majd a nyitott ajtó felé mutatott.

– Csak önök után.

Kat hozzá volt szokva a szállodai lakosztályokhoz. Elég sok időt töltött bennük az apjával gyerekkorában. És az utóbbi időben Hale-lel. Így hát általában otthonosan érezte magát a gyönyörű ágyneműk és megfizethetetlen kilátás mellett, kivéve most, természetesen.

– Pierre, megbocsát nekünk egy percre, ugye, drágám? – Maggie átkarolta Kat vállát, és megszorította. – Ki kell találnom, hogy diktálhatnék némi ennivalót ebbe a kis madárkába.

A szorítás erősödött, Kat pedig szélesebben vigyorgott. Aztán Maggie a dolgozószobába tessékelte a lányt, behúzta maguk

mögött az ajtót, és elfordította az ajtóban lévő régimódi kulcsot. Az elegáns, faburkolatú szoba csendjében baljósnak hatott a kattanás.

– Nos, Katarina Bishop…

Olyan gyorsan, olyan könnyedén váltott, mintha csak megpöccintett volna egy kapcsolót. A vaskos texasi akcentust brit váltotta fel, de nem az, amit Kat az étteremben is hallott. Már negyedszer állt szemben a nővel, aki most fiatalabbnak tűnt, mint New Yorkban; előkelőbbnek, mint lent a hotel halljában. Ahogy a nő a kétszárnyú ajtónak támaszkodott, Katben szemernyi kétség sem maradt, hogy ezúttal az igazi arcát látja.

– Helló, Maggie! – szólalt meg Kat. – Vagy szólítsam inkább Constance-nek?

A nő elmosolyodott.

– Hívj csak Maggie-nek.

Maggie a pohárszékhez lépett, és töltött egy italt. Katnek kínálta, aztán visszarántotta.

– Hoppá! – mondta leereszkedő mosollyal az arcán. – Elfelejtettem, hogy még gyerek vagy.

– Ezért csinálta?

– Úgy érted, hogy ezért voltál olyan könnyű balek?

Kat azt kívánta, bárcsak bebizonyíthatná a nőnek valamivel, hogy téved, de nem lett volna értelme.

– Nem az életkor teszi a palimadarat, Katarina. A drága Edward ezt biztos megtanította neked.

Eddie bácsi említésére Kat érezte, hogy felgyorsul a pulzusa,

és felkavarodik a gyomra; Maggie észrevehette, mert elmosolyodott.

– Nos, merre jár éppen Edward?

– Paraguayban. – Kat elgondolkodott. – Vagy Uruguayban…

Maggie kuncogott, és ivott az italából.

– Mindig keverem a kettőt.

– Én is – vallotta be Kat. Körülnézett. – Ha már szóba jött a család, hol van az *unokája?*

– A kicsodám? – kérdezte Maggie, majd hirtelen eszébe jutott, kinek adta ki magát pár nappal korábban. – Ó, ő csak… Egy segéd volt, drágám. Aki olykor jól jön, de nem a mi szintünk – emelte poharát Katre. – Nagyon tehetséges lány vagy, Katarina. Mondta már ezt neked valaki?

Kat biztos volt benne, hogy az apjától vagy Eddie bácsitól hallotta már ezeket a szavakat, de nem tudott rá visszaemlékezni, hol és mikor.

Maggie ránézett.

– Hány éves voltál, amikor először részt vettél egy melóban?

– Három – felelte Kat.

– Én kilenc. – Maggie az egyik bőrfotel karfájának dőlt. – A Harrods áruház ékszeres pultja, karácsony előtt egy nappal. – Megérintette a fülbevalóját. – Még mindig hordom.

– Gyönyörű darab – mondta Kat.

A nő elmosolyodott.

– Köszönöm – ereszkedett lassan a fotelbe. – Kevés a nő az Öregfiúk klubjában, úgy gondolom. – Lassan belekortyolt az italába, majd végighúzta ujját a kristálypohár szélén. – De még

annál is kevesebb az idős nő.

Kat nem ismerte a nagyanyját. Az anyját túl korán elveszítette, és addig fel se tűnt neki, hogy bármi – vagy bárki – hiányozna Eddie bácsi konyhaasztala mellől. De amint Maggie megérintette a követ a fülében, Kat tudta, hogy az átverésnek vége. Nincs többé megtévesztés, meló, hazugság – csak egy asszony, aki ott lehetne. De nem volt. Hiánya űrként tátongott Kat mellkasában.

– Honnan ismeri Eddie bácsit? – Kat tudni akarta. – Eddig miért nem találkoztunk? Maga miért nem…

– …vagyok része a családnak? – találgatott Maggie. Kat szótlanul bólintott. – Ez egy nagyon hosszú történet, drágám, és én nem fogom elmesélni neked – mondta Maggie kertelés nélkül. – Emellett, jobban szeretek egyedül dolgozni. Biztos vagyok benne, hogy megérted.

– Igen.

– Amúgy meg hallottam Moszkváról. Pont…

– Kockázatos volt, tudom – válaszolta Kat. Nem lett volna képes elviselni még egy hegyi beszédet.

De Maggie a fejét rázta. Csillogott a szeme.

– Pont így csináltam volna én is.

Amikor Maggie felhúzta a szemöldökét, fiatalabbnak látszott. A kor végül is csak egy szám. A fiatalság valami egészen más, és Kat tanúja lehetett, ahogy – egy átverés közepén – Maggie visszafordította az időt, és irigyelte ezért a nőt. Gabrielle szavai jutottak eszébe, és azon gondolkodott, tényleg Eddie bácsi női megfelelőjével áll-e szemben. Vagy egész egyszerűen saját

magát látja a nőben, azt, akivé ő is válhat egy nap.

– Szeretem Cézanne-t – mondta Maggie vágyakozva, és ismét megemelte a poharát. – De, ami engem illet, nem adtam volna tovább.

És ezzel megtört a varázs. Katnek hirtelen eszébe jutottak az elmúlt napok, és csak egyetlen dolog számított a nővel kapcsolatban. Képtelen volt leplezni a csalódottságát.

– Megszegte a szabályokat, Maggie.

– Tolvajok közt nincs tisztesség, Katarina. Teljesen mindegy, mit olvastál a mesekönyvekben – vigyorodott el kajánul. – A legjobb érzés, amikor sikerül legyőzni a riválisunkat.

– Azt mondta, hogy Romani küldte.

Maggie elhessegette a dolgot.

– Eljátszottam a balekot.

– Saját céljaira használt egy Cselovek Pszeudonimát.

Maggie Katre emelte az ujját, mintha csak most jutott volna eszébe valami.

– Valaha fiatal voltam, akárcsak te. Heves és szenvedélyes. Amikor hallottam a Henley-ről… le voltam nyűgözve. Nagyszerű munka volt, Katarina. – Ha arra számított, hogy Kat majd nyugtázza a dicséretet, hát nagyot tévedett. – Aztán más munkáidról is hallottam, és… rájöttem, hogy téged a nagylelkűség vezérel. Elragadóan áll neked. Illik a szemedhez. Ezt elmondhatod a bácsikádnak.

– Eddie bácsinak semmi köze ehhez.

Maggie nevetett.

– Nos, ha nem Eddie küldött, akkor kicsoda?

– Visily Romani.

Maggie még jobban nevetett.

– Engem meg a húsvéti nyúl, szóval…

– Vissza fogjuk szerezni a követ, tudja?

Maggie lassan bólintott. Élesen csengett a hangja.

– Csak *megpróbáljátok* visszaszerezni.

A súlyos, vastag függönyök kizárták a napfényt. Nyugalom – már-már békesség – uralkodott a félhomályba borult szobában, és Kat szinte hallotta a saját szívverését, amikor Maggie azt mondta:

– Nagyon büszke vagyok rád, amiért ide jöttél, Katarina. Nagyon sértőnek találnám, ha a háttérben ólálkodnál, mintha bizony nem vennélek észre, vagy nem hallanálak.

– Hát, amíg nem érzi magát fenyegetve…

– Mit szeretnél, drágám? Tíz százalékot?

Kat nem számolt utána – nem érdekelte.

– Szép magától, hogy felajánlja, de azt hiszem, egyszerűen megszerzem az egészet.

Maggie hátrahajtotta a fejét, úgy nevetett.

– Szóval megpróbálkozol a … mivel is? A „madarat tolláról” trükkel? – találgatott a nő.

– Természetesen nem – válaszolta Kat. – Mindenki tudja, hogy a francia kormány 1987-ben betiltotta a pávák behozatalát.

– Igaz. – Maggie összeráncolta a homlokát, mintha ez a különös intézkedés sok fejfájást okozott volna már neki.

– London Bridge? – találgatott tovább, de Kat nem felelt. – Jack és Jill?

– Ez Hale egyik kedvence – szúrta közbe Kat. – Tökéletesen játssza Jillt.

– Ebben nem kételkedem.

Kat kicsit szédült, ahogy a lehetőségei mint egy törött ablak darabjai hullottak alá. Attól félt, még megvágja magát.

– Nos, mi a terved, Katarina? – Maggie töltött magának még egy italt, belekortyolt, ajka a kristályperemnek nyomódott. – Milyen mesteri tervet eszelt ki a mestertolvaj, aki kirabolta a Henley-t?

Kat imádkozott, hogy hallgatása erőnek hasson, ne gyengeségnek; bölcsességnek, ne őrültségnek. Ám leginkább maga is tudni szerette volna a választ erre a kérdésre. De nem tudta. Úgyhogy helyette ezt mondta:

– Nem kellett volna megszereznie a Kleopátrát. Nem kellett volna felhasználnia ehhez. De a legnagyobb hiba, amit elkövetett, hogy Romanit is belekeverte. Ha vége lesz, tudhatja majd, hogy ezzel szúrta el.

– Jó vagy, Katarina. Nagyon jó. Mindazonáltal kissé vakmerő is. És túl könnyen rászedhető. Szégyen, hogy a családod egy csomó dolgot elmulasztott átadni neked. Én viszont sok mindenre megtaníthatnálak.

– Valamiről elfeledkezett, Mags. Ha nem sikerül visszalopnunk a Kleopátrát, az még nem jelenti azt, hogy el fogja tudni adni. Nem, ha telefonálok New Yorkba, és javaslom a Kelly Társaságnak, hogy végezzenek el pár tesztet a smaragdon, amit a vitrinben őriznek.

– Nem fogod ezt tenni, Katarina.

– Ó, higgyen nekem, Maggie! Megteszem.

Kat nem azért mosolygott, mert kárörvendő volt. Mosolya abból adódott, hogy megbékélt a hibáival, és képes volt együtt élni a következményekkel. Ám ekkor Maggie odalépett mellé, kezében egy telefonnal.

– Igazán szeretem a modern technológiát – mosolygott a készülékre nézve. – Bizonyos szempontból kihívások elé állítja a szakmánkat, ne érts félre, ám egyéb dolgok… – Elhallgatott, és megnyomott egy gombot. Az apró kijelzőn tisztán kivehetőn Marcus és Hale tűnt fel a Kelly Társaság épülete előtt. Aztán váltott a kép, és Kat Hale-t és Gabrielle-t látta akció közben, amint szépen felöltözve besétálnak a főépületbe.

Vagy fél tucat kép volt a telefonon, de az utolsó volt az, amitől valóban kihagyott Kat szívverése.

Egy kis park. Egy csendes napon. Maggie a kijelzőre bökött gazdagon felékszerezett ujjával.

– Ez itt én vagyok. Ez pedig te – állapodott meg az ujja a borítékon, amit Kat átadott a nőnek. – És épp most nyújtod át a Kleopátra-smaragdot.

Maggie az ajtóhoz ment, és elfordította a kulcsot a zárban, majd visszanézett az ablakban álló lányra.

– Gondolkodj el azon, amit mondtam, Katarina. Boldogan megtanítanálak mindenre, amit tudok.

23. FEJEZET

Apály volt Monaco partjainál, amikor péntek este a *W. W. Hale* kiúszott a többi jacht közül, amelyek már szinte állandó részét képezték a partnak. A hold csak egy vékony sarló volt a távolban, valahol Olaszország felett. Úgy tűnt, minden megfogyatkozott, mikor Kat megállt a hajó fedélzeti konyhája ajtajában, és csak ennyit mondott:

– Vége.

A hatalmas, luxuskivitelű hűtőszekrény ajtaja becsapódott, és Hale Katre meredt. Düh és megkönnyebbülés keveredett a tekintetében. Gabrielle arcán volt egy újabb horzsolás, a térdére pedig jeges borogatást rakott. A Bagshaw fivérek Simon mellett álltak, aki még mindig az interpolos fájlokkal bíbelődött – arcról arcra, melóról melóra haladt.

Kat akaratlanul is elmosolyodott, amint rájuk nézett.

– Ezek szerint… itt az egész banda.

– Szia, Kitty! – üdvözölte Angus.

– Bocs, hogy útban voltunk – húzódott közelebb Hamish. Magasabbnak és jóval szélesebbnek tűnt, mint nemrégen volt. Kat egy pillanatig azon tűnődött, vajon mit ehet, amitől ilyen nagyra nő. – Ha tudtuk volna, hogy egy meló kellős közepén vagytok, a város közelébe se jöttünk volna anélkül, hogy

szóltunk volna, és…

– Minden rendben, fiúk. Tényleg – nyugtatta őket Kat, és felküzdötte magát az egyik magas székre a márvánnyal borított bárpult előtt. Nehezebben ment, mint gondolta. – Vége van. Semmi baj. Feltételezem, a többiek már beavattak benneteket.

A Bagshaw fivérek semmin sem agyaltak túl sokáig, és Kat erősen kételkedett benne, hogy pont most állnának neki.

– Hát persze, Kitty! – karolta át Hamish. Angus a másik oldalról vette kezelésbe, és addig szorongatták, hogy szinte már belesajdult.

– Hallottuk, hogy januárban Edinburghban voltál – jegyezte meg Angus. – De nem hívtál fel.

– Nem is írtál – tette hozzá a testvére.

– Ne érezzétek rosszul magatokat, fiúk – mondta Hale a fedélzeti konyha másik végéből. – Már senkinek sem szokott szólni.

Egy jó tolvaj azt is látja, ami nincs ott – a rejtett érzékelőket vagy a láthatatlan lézerhálót, mindent, amiben az őr nagyon, de nagyon hinni akar. Úgyhogy Kat tisztában volt vele, mit akart ezzel mondani Hale; hallotta ezt már tőle lefelé a mozgólépcsőn, a sofőr vezette autó hátsó ülésén, a barna homokkőből épült ház lépcsőjén, és most itt, a világ másik felén.

– Ne legyél már dühös, Hale!

– Eltértél a forgatókönyvtől – csattant fel a fiú.

– Lebuktunk.

– És beszálltál a liftbe azzal a nővel. Egyedül.

– Már elég nagylány vagyok, Hale – válaszolta Kat. – Amúgy

sem bántana.

– Ezt nem tudhatjuk – vágott vissza Hale. – Semmit se tudunk róla.

– De igen – nevetett Kat. – Tudunk. Egész életemben ismertem. Természetesen – tette hozzá gyorsan, mielőtt még a fiú a szavába vághatott volna – két héttel ezelőtt találkoztam vele először, ennek ellenére ismerem. – Kat a kilencéves Maggie-re gondolt, aki ellopott egy gyémántot a Harrodsból. – Nagyon is jól ismerem.

Angus Hamishre nézett.

– Utálom, amikor anyu és apu veszekszenek.

Hamish lesimította testvére kócos haját.

– Én is.

Ez volt az a pillanat, amikor Marcus megjelent. Nem volt rajta a sötét zakója, fehér inge ujját pedig könyékig feltűrte. Kat talán viccesen szóvá is tette volna, ha nem kötött volna maga elé tiszta, fehér kötényt, és nem olyan elszántsággal ment volna oda a tűzhelyhez, és emelte volna le a nagy öntöttvas fazék fedelét, mint ahogy tette. Gőz tekergett elő az edényből, és Kat lehunyta a szemét. A sima, hideg márvány helyett rücskös, öreg fát érzett a tenyere alatt. A tengeren voltak, a világ másik felén, ám elég volt egyetlen mély lélegzetvétel, és Kat máris úgy érezte, hogy bácsikája asztalánál ül.

A gyermeknek, akinek sosem volt igazi otthona, honvágya támadt. A tolvajnak, aki kirabolta a Henley-t, segítségre volt szüksége. És a lánynak, aki a háta mögött hagyta a családi bizniszt, rá kellett jönnie, hogy bármit is tett, sosem lenne képes

otthagyni azt a konyhát.

– Szóval… valaki ellopta a Kleopátrát – szólalt meg Hamish, mint aki képtelen tovább csendben maradni.

A bátyja füttyentett, és a fejét csóválta.

– Sajnálom, hogy mi kimaradtunk ebből.

– Ne – igazította meg a jeges tömlőt Gabrielle. – Ne sajnáljátok.

– Angus – fordult Kat a testvérekhez –, Hamish, a nőnek brit az igazi akcentusa. Ismeritek?

A két fiú csak bámult, mindketten arra vártak, hogy a másik szólaljon meg.

– Nem – mondta Hamish halkan.

– Mennyire rossz a helyzet? – kérdezte Hale.

– Rossz – válaszolta Kat. A gránitlapot tanulmányozta, hátha felfedez valami mintázatot az egymás mellett elterülő világos és sötét foltokban, de semmit nem tudott kiolvasni belőlük. – Lebuktunk. Ismer benneteket – mutatott Hale-re és Gabrielle-re.

– Engem nem ismer – szólt közbe Simon.

Kat nevetett.

– Azt hiszem, jobb, ha feltételezzük, hogy mindenkit ismer a csapatból. Ez olyan lenne, mint… – Megrázta a fejét, próbált ismét koncentrálni.

– Eddie bácsi – fejezte be helyette Gabrielle. – Mintha Eddie bácsit próbálnánk átverni.

– Igen – sóhajtott Kat. – Mindent tud.

– Például mit? – kérdezte Gabrielle.

– Például, hogy kik vagyunk… Miért vagyunk itt… És ismer minden trükköt, amit bevethetnénk, hogy visszaszerezzük a

smaragdot…

– Vagyis? – nézett rá kérdőn Hale.

– Vagyis jobb nálam!

Kat egyik fele remélte, hogy legalább a csapat egyik tagja felkiált majd, hogy „Dehogyis!” Egy másik része arra számított, hogy majd valaki azt mondja, „Ne légy már nevetséges!” De senki sem reagált a megjegyzésére. Egyikük sem hozta szóba a Henley-t.

– Nem tudjuk megcsinálni – ismerte be Kat lassan. – Egyszerűen… nem nyerhetünk.

Hamish mosolygott, és összedörzsölte a tenyerét.

– Már hogyne nyerhetnénk? Mi a véleményetek? Kolbászok tésztaágyon? – hajolt előre, és kérdőn nézett Gabrielle-re.

– Csak akkor húzódom veled egy takaró alá, ha mindketten lángolunk – szúrta oda Gabrielle.

– Srácok, nem értitek! – csattant fel Kat. – Nem tudjuk átverni. Ismeri az összes régi trükköt. Lehet, hogy a felét ő találta ki.

– Akkor kitalálunk pár újat – emelkedett fel Gabrielle.

– Ismer bennünket – pillantott Kat Hale-re.

– Akkor másra bízzuk – hárított Hale.

– Ismeri Eddie bácsit. Lefogadom, hogy mindenkit ismer, akit mi is.

Hale közelebb jött.

– Akkor keresünk valakit, akit nem ismer.

A hajó haladt előre, egyre messzebb és messzebb kerültek a parttól, de a lánynak még mindig olyan érzése volt, mintha az egész világ őket bámulná. A konyha túl zsúfolt volt. Kat gyomra

kavargott, ezért Hale-re szegezte a tekintetét, mint egy biztos pontra a horizonton, amit ha nem veszít szem elől, nem érzi, hogy himbálózik alatta a hajó.

– Találunk valakit, akit nem ismer a nő – ismételte Hale.

És abban a pillanatban – bár Kat megesküdött rá, hogy nem nézett oldalra egy másodpercre sem – észrevette az árnyékot az ajtóban, még mielőtt meghallotta volna a lépteket és a kérdést:

– Olyasvalakire gondolsz, mint én?

24. FEJEZET

Kat először egy párizsi utca sarkán futott össze az ajtóban álló fiúval. Első beszélgetésük egy feltört zár és egy lopott tárca körül forgott, és Katnek volt egy olyan gyanúja, hogy a srác veleszületett tehetség, aki nem igazán tiszteli a törvényeket, és hadilábon áll az igazmondással. Ám most mégse ezek a gondolatok jutottak eszébe, miközben a többiek elképedve várták, vajon milyen egyéb meglepetések ólálkodhatnak még az ajtó túloldalán.

– Mi van? – kérdezte Nick a döbbent fiataloktól. – Fel se ismertek? Tudjátok, én vagyok az, akit otthagytatok a rendőröknek a bezárt kiállítóteremben.

– Jaj, ne butáskodj már, Nicholas! – mondta Gabrielle a körmeit nézegetve. – Tudtuk, hogy a múzeum biztonsági őrei jóval a zsaruk előtt fognak odaérni.

– Kedves vagy, mint mindig, Gabrielle – biccentett Nick a lány felé, majd Simon és a Bagshaw testvérek felé fordult. – Srácok… bocs, hogy betörtem.

– Nem betörő, azt hiszem, a *potyautas* a megfelelő kifejezés – szólalt meg Hale.

Nick csettintett az ujjával.

– Alighanem igazad van.

– És? – nézett végig rajta Hale. – Hogyhogy nem vizes a ruhád?

– Nem akartam elcseszni a hajamat – mosolygott Nick.

Mindeközben Kat meg se tudott szólalni.

– Fiúk, fiúk – dőlt a pultnak Gabrielle, akár egy jazzénekesnő a harmincas évekből. – Legyetek kedvesek egymáshoz.

– Kedves vagyok – válaszolta Hale, de hangja metsző volt, akár az üveg. – Épp csak meg akartam kérdezni régi jó cimboránkat, Nicket, milyen is az élet Párizsban mostanában.

– Lyonban – javította ki Nick. – Anyám már az Interpol központjában dolgozik. – Katre pillantott. – Vagy nem tudtátok?

Tökéletesen őszintének hangzott a kérdése, amiből Kat két fontos dolgot is leszűrt: először is, hogy Nick nem fogja elárulni. Másodszor pedig, hogy Nick… nagyon jól csinálja. Nem igazán tudta, melyik ad inkább töprengésre okot, így hát inkább megkérdezte:

– Mióta vagy itt?

– Elég régóta.

– És miért is vagy itt, egész pontosan? – tette fel a kérdést Kat. – Amikor legutóbb felajánlottad a szolgálataidat, mintha titokban azon mesterkedtél volna, hogy rajtakapjanak bennünket, és átadhass az Interpolnak. Vagy már kiszálltál a családi bizniszből?

Kat saját magát látta tükröződni az ablakban. Üres feketeség tátongott az üveg mögött.

– Lehet, hogy átálltam a másik oldalra – futtatta végig ujjait Nick a gránitszigeten. – Talán azért jöttem, hogy segítsek ellopni

nektek az Antonius-smaragdot.

– Az nem az Antonius – javította ki Hale.

– Az Interpol küldött egy szakértői csapatot, hogy azonosítsák – válaszolta Nick. – A kő valódi, Kat.

– Ó, a smaragd valódi, ez igaz – mosolygott rá ravaszan Gabrielle. – Épp csak nem az Antonius.

– Nem – válaszolta Nick. – Az nem lehet. Még egy ilyen méretű smaragd van, ami a…

– Ó, igen. A Kleopátra – mondta Gabrielle.

– Honnan tudjátok? – kérdezte Nick.

– Tudjuk – válaszolta megfontoltan Kat –, mert mi loptuk el.

Kat éberen feküdt Gabrielle mellett, és a fejük fölött lógó csillárt bámulta, ami ingaként lengett ide-oda, ahogy hullámzott a tenger.

Hánykolódott, forgolódott, és próbálta a tengert okolni ezért. Nem jött álom a szemére, és szerette volna azt hinni, hogy Gabrielle horkolása tartja ébren. Ám amikor Gabrielle rugdosni kezdett álmában, Kat rájött, hogy semmi értelme tovább harcolni. A teljesen éber Gabrielle sem volt piskóta. Ám az alvó (és talán elátkozott) Gabrielle egészen más fokú veszélyt jelentett, úgyhogy Kat kicsusszant az ágyból, és csendben az ajtóhoz osont.

A telefonja pontosan ott volt, ahol korábban hagyta. A számot tudta fejből. A fedélzetre lépve rájött, hogy kora este lehet Paraguayban. Vagy Uruguayban? Tulajdonképpen nem számít,

gondolta Kat, aztán összeszedte magát, és beleszólt a telefonba:

– Szia, apa!

– Mi a baj? – kérdezte a férfi, Kat pedig felnevetett.

– Semmi. Én csak…

– Kat, mi a baj?

– Hiányoztál. Ez talán baj?

– Nem, nem baj. Tulajdonképpen ezt el is várhatnám tőled. De a múltban nem igazán volt jellemző rád az elvárt viselkedés.

Kat a korlátnak dőlt.

– Hiányzol – suttogta.

– Ezt már mondtad – emlékeztette az apja a világ másik végéből.

– Igen, de most komolyan gondolom.

– Szóval, azt beszélik, hogy a kuzinod belerángatott valamibe, aminek köze van egy báróhoz.

– Herceg – javította ki Kat. – Mi…

– Szóval mit is csinálsz valójában?

– A Zürich melletti barlangokban kutatok egy hatvan éve eltűnt Degas után.

Szinte látta a mosolyt az apja arcán.

– Ez az én lányom!

Hideg volt a fedélzeten, és Kat arra gondolt, bárcsak felvett volna egy kabátot, vagy megvárta volna a napkeltét. Elképzelte az apját lebarnulva, fáradtan, boldogan. Maggie-re gondolt, és egy pillanatra átsuhant a fején, hogy bocsánatot vagy segítséget kérjen, de egyikre sem volt képes. Túl sok volt benne a bácsikája büszkeségéből, és túl kevés az apja sármjából. Kat egyszerűen

csak… Kat volt – kergette a múltat, és tette mindezt, tetszik, vagy sem, egyes-egyedül.

Miután elbúcsúzott az apjától, még sokáig állt kint a fedélzeten a vizet bámulva.

– Bele ne ess!

Kat ugrott egyet ijedtében, aztán lassan Hale felé fordult.

– Ne mondd ezt! Amilyen szerencsétlenek vagyunk, egyikünk a vízben találja magát, mielőtt még vége lenne ennek az egésznek.

Kat érzékelte, hogy a fiú odajön, és megáll mellette a korlátnál.

– Szóval, mit csinálsz itt kint az éjszaka közepén?

– Gondolkodom.

– Látod? – mutatott a lányra Hale. – Pont ez. Ez a te bajod, Kat.

Már jócskán elmúlt éjfél, és a *W. W. Hale* fehér törzsét nyaldosó Földközi-tenger vize olyan fekete volt, akár a tinta. Saint-Tropez és Nizza fényei mint apró gyémántok csillogtak a távolban, és Kat úgy érezte, hogy Hale-lel közelebb vannak most a holdhoz, mint bármely más teremtett lélekhez vagy dologhoz.

– Te nem hallottad őt ma, Hale. Az a nő nagyon… érti a dolgát.

– Ezt már mondtad.

– Már látott mindent. Kipróbált mindent. Hé – mutatott a fiúra –, talán a Nagy Katalin? Tudod, Felix bácsi egyszer egy évig kurátornak adta ki magát a kairói múzeumban, és…

– Nemrég még úgy tűnt, hogy feladtad ezt az egészet –

suttogta a fiú.

– Tudom, de arra gondoltam, hogyha…

– Kat…

– Igen?

– Hagyd abba az agyalást!

Kat életének eddigi tizenöt éve alatt talán ez volt a legnehezebb dolog, amit kértek tőle. De megpróbálta – tényleg. Igyekezett megfeledkezni a hajót nyaldosó hullámokról és a mély, kék vízről. Próbált tudomást sem venni a múló percekről, az egyre nagyobb tétről és a vékony kis hangról a fejében. *Megcsókoltalak. Megcsókoltalak. Megcsókoltalak.*

És te itt hagytál.

– Te vagy az egyetlen barátom, Hale. Ezt, ugye, tudod?

– Ne hazudj…

Kat megrázta a fejét.

– Ha hazudnék, az ennél jobban hangozna. – Észrevette, hogy Hale vett egy nagy levegőt, és közelebb húzódott hozzá, de Kat folytatta: – A családom nagy becsben tartja a trükköket. Mint a nagymama gyöngysorát vagy egy értékes porcelánt. Hosszú éveken át adták tovább egymásnak a családtagok. Évszázadokon keresztül. Valaki megtanította őket Eddie bácsinak, ő pedig továbbadta az anyámnak. Anyám megtanította az apámnak, apa pedig…

– Neked.

– Igen – helyeselt Kat, miközben Hale még közelebb húzódott hozzá.

– És te megtanítottad nekem.

Kat nevetett, és újra a víz felé fordult.

– Sajnálom.

Hale azonban nem nevetett, amikor ezt mondta:

– Én nem.

Ahogy ott álltak a holdfényben, Kat látta, hogy Hale összeszorítja az állkapcsát, majd felé fordul.

– Mindig volt valaki, aki kitalálta őket, Kat. Ezt ne feledd. Valahol, valaki mindig elsőnek hajtotta végre őket. – Vállat vont. – Majd kitalálunk mi is egy újat. Ki tudja? Talán száz év múlva két eszement kölyök a „Kat a kalapban” érdemeiről fog vitatkozni.

– Komolyan? Ezt a nevet adtad neki?

A fiú nevetett, és megragadta a korlátot.

– Még kidolgozás alatt van.

Kint voltak a nyílt tengeren, és most, hogy a nap még nem melegített, Kat lélegzete apró ködpamacsokká vált a hűvös levegőben.

– Szerinted igazi? – kérdezte Hale.

– Tudom, hogy az. Én hoztam ki a fűtővezetéken keresztül, nem emlékszel?

Megborzongott, mire Hale mögéje lépett, és megfogta mellette a korlátot mindkét oldalon. Beszorította meleg mellkasa és a korlát hűvöse közé.

– Nem a Kleopátra. Az Antonius. Mit gondolsz, valóban létezik valahol?

– Szerinted tényleg volt egy hatalmas smaragd, amit kétezer évvel ezelőtt félbevágtak, és még így is két ekkora kő lett belőle?

– Szerinted a szerelem tényleg lehet olyan hatalmas, hogy átkot szór arra, aki szembeszáll vele?

– Ez csak egy sztori, Hale.

– Ja, de jó sztori, nem?

Kicsit megszorította a lányt, mintha választ akarna kicsikarni belőle.

– Nem tudom. Úgy értem, ez elég nagy ostobaság.

– Ostobaság? Valahogy nem ez a szó jut eszembe, ha a Római Birodalom nagy hatalmú párosára gondolok, de mindegy.

– Úgy értem, hogy ő mégiscsak Kleopátra volt… Nem kellett volna bölcsebbnek lenniük? Annyira különböztek egymástól…

– A változatosság gyönyörködtet.

– És ezer mérföldre voltak egymástól.

– A távolság csak elmélyíti a szerelmet.

– És halálra ítéli.

Kat erősen kételkedett benne, hogy Hale Kleopátrára gondolt, amikor elengedte, és megkérdezte:

– Nem lehet, hogy csak megrémít?

Kat érezte, hogy gyorsabban ver a szíve, adrenalin áramlik az ereibe, és tudta, hogy a fiúnak igaza van. Hosszan tanulmányozta őt.

– Hiszel az átkokban, Hale?

A fiú ránézett.

– Én benned hiszek.

4 nappal az aukció előtt

A *W. W. Hale* fedélzetén valahol Monaco partjainál

25. FEJEZET

Talán a fedélzeten őket fogadó hideg szél és a szikrázó napsütés tette (bár Kat Marcus kávéjának javára írta), de reggel hétre Kat és csapata nagyon is… ébren volt.

Nick Simon mellett ült, aki a számítógépébe temetkezett. Marcus készenlétben állt az ételek mellett. Hale felrakta lábát az asztalra, és a reggeli újságot bújta.

Valaki pedig adott a Bagshaw fivéreknek egy puskát.

– Most! – kiabálta Hamish. Angus meghúzott egy zsinórt, és egy korong röppent a levegőbe a mélykék víz fölött.

Egy szempillantással később hangos durranás rázta meg a fedélzetet. Kat felugrott. Hale sóhajtott. A lövés mellé ment, de Marcus meg se rezzent.

Kat leült Simon másik oldalára.

– Jó reggelt! – köszöntötte, és vetett egy futó pillantást a képernyőre, de Simon meg se szólalt. – Simon… – próbálkozott újra, de Hale egy apró fejrázással félbeszakította.

– Gondolkodik – suttogta.

Kat várt.

Nem kortyolt bele a kávéjába. Nem harapott bele a puha zsemlébe. Csak ült ott, és Simon szemét figyelte.

– Igen! – üvöltötte a fiú, és a levegőbe bokszolt, miközben

mögötte Angus kézbe vette a puskát, és elkiáltotta magát:

– Most!

– Szóval, Simon… – hajolt az asztalra Kat, és Simonnak végre feltűnt, hogy nincs egyedül.

– Hahó, Kat!

Kat felnevetett.

– Hahó! Na, mi újság? – pillantott a képernyőre és a Simon arcán megjelenő széles mosolyra.

– Hát… szóval… emlékszel, hogy tegnap poloskát tettünk LaFont telefonjába?

– Ami miatt Kat kénytelen volt felfedni a csapatot? – kérdezte Gabrielle, miközben kisétált a fedélzetre, és elhelyezkedett az egyik napozóágyon.

– Igen, arról van szó – értett egyet Kat.

– MOST!

Durr.

A lövés megint célt tévesztett, de a testvéreket ez nem zavarta.

– Mi van vele, Simon? – kérdezte Hale. Sötét napszemüveget viselt, és Kat biztos volt benne, hogy egy pillanatra sem veszi le a szemét az asztal másik oldalán ülő Nickről.

– Igen, nos, ezek az új telefonok leginkább olyanok már, mint egy miniszámítógép, és…

– Simon! Haver – sürgette Hale.

– Nem csak a telefonjához férünk hozzá. Ma reggel LaFont szinkronizálta a telefonját a számítógépével.

– Vagyis… – nógatta ezúttal Kat.

– Vagyis tudunk mindent – fordította meg a laptopot Simon. – Ma délután háromkor fotózás a hercegi palotában – olvasta. – Négy negyvenötkor az Associated Press készít interjút Maggie-vel. Este hétkor királyi ékszerész, polírozás… Holnap reggel kilenckor VIP-villásreggeli… micsoda? … három vezérigazgatóval, az orosz nagykövettel és egy egyiptomi delegációval. Ó, Anna, Astovia hercegnője is ott lesz. Úgy hallottam, nagyon jól sikerült a plasztikai műtétje.

Nick halkan füttyentett, aztán visszaült a székébe.

– Ez egy roppant elfoglalt smaragd.

– Úgy tűnik, hogy az egész fénypontja a csütörtök esti nagy bál vagy gála, vagy valami ilyesmi – mondta Simon, Gabrielle pedig sértetten nézett, hogy „ilyesminek” merte titulálni az eseményt. – A smaragd is jelen lesz, így az összes szóba jöhető ajánlattevő megcsodálhatja közelről. Aztán péntek reggel elárverezik.

– Megvannak a helyszínek is? – fordult Kat Simonhoz.

– Ó, igen. Mindent tudunk.

– Biztonsági intézkedések?

– Ha LaFont tud róla, akkor mi is.

Úgy tűnt, mintha megtört volna az átok, és fordult volna a szerencse, de aztán feltámadt a szél, és felkapta az agyaggalambot. Angus pedig lőtt, a kelleténél jóval jobbra, és egy nagy lyukat ütött a fedélzeti konyhán, alig három méterre Marcus fejétől.

– Add csak ide! – pattant fel Gabrielle, és kitépte a puskát Angus kezéből.

– Remek ötlet – mosolygott Nick Gabrielle-re.

– Amúgy, Nick – szólalt meg Hale –, biztos vagyok benne, hogy valaki ki tud vinni a partra. Kösz, hogy benéztél, és…

– Hale! – vágott a szavába Kat. – Szükségünk van rá.

– Pontosan milyen célból? – érdeklődött Gabrielle.

– Maggie – mondta Kat halkan. – Valakinek szemmel kell tartania Maggie-t. – Felállt, és óvatosan a korláthoz ment. A part nem tűnt távolinak, de a hajnali köd miatt nem látszottak a részletek. Így hát a vizet nézte, és arra a pár dologra koncentrált, amiben biztos volt. – Tudnunk kell, hova megy, kivel beszél. Ha vásárol valamit, tudni akarok róla. Ha telefonál valakinek, pontosan tudni akarom, hogy kinek, és mennyi ideig tartott a hívás.

– Jól van, jól van. Értettem. – Nick egy szőlőszemet dobott a szájába, és az ajtó felé indult, de Hale már talpra is szökkent, és elállta az útját.

– Nem hiszem, hogy valóban érted.

– Ő nem csak egy átlagos idős asszony – jelent meg Hale oldalán Kat. – Egyáltalán nem palimadár vagy sima balek. Ő már azelőtt is szélhámos volt, mielőtt mi megszülettünk volna.

Nick felnevetett.

– Mintha Párizsban egyszer már sikerrel követtem volna egy ilyen minden hájjal megkent szélhámost.

– Komolyan mondtam, Nick. Nagyon ügyes a nő.

– Te is az voltál.

– Nem viccelek – figyelmeztette Kat.

Nick nem mosolygott, mikor hozzáfűzte:

– Én sem. – Kikerülte Hale-t, és távozott a fedélzetről, míg a többiek csak nézték.

A Bagshaw testvérek már nem lövöldöztek. Simon nem babrált a kábelekkel és a billentyűzettel. Még Gabrielle is tökéletesen mozdulatlanul, egyenes háttal ült, miközben feltette a kérdést:

– És mi mit fogunk csinálni?

– Simon, te foglalkozz továbbra is az interpolos anyaggal. Ha van benne valami Maggie-ről, látni akarom. Angus, te és Hamish LaFont-t követitek. Tudni akarom, benne van-e az átverésben, vagy…

Kat elhallgatott.

– Vagy Maggie ugyanúgy felhasználja őt is, ahogy velünk tette? – találgatott Hale.

– Igen – ismerte be Kat.

– És mi? – hallatszott Gabrielle hangja a széles kalap karimája alól.

– Úgy tűnik, hogy a Kleopátrát végighurcolják a városon, igaz, Simon? – kérdezte Kat.

– Igaz – válaszolta a fiú.

Kat még egy pillantást vetett a vízre és a távoli partra.

– Azt hiszem, ideje megnéznünk a város nevezetességeit.

Az *erőd* kifejezést Katarina Bishop véleménye szerint túl gyakran használták és elcsépelték. Az ékszerüzletekre és a

legtöbb bankra például egyáltalán nem illik. Ahogy egy csomó katonai bázist (kivéve a Fort Knoxot) is tévedés így hívni, és a világ királyi rezidenciáinak felét is nevetséges ezzel a névvel illetni. De Kat tudta, hogy Monacóval más a helyzet.

– Marcus körbevitt volna bennünket – mondta Hale, miközben Gabrielle mögött kapaszkodtak felfelé a kanyargós úton, ami a Grimaldik családi kastélyának falaihoz vezetett.

– A mai tinédzserek nem mozognak eleget, vagy erről nem hallottál? – paskolta meg Kat Hale nem létező pocakját. Helyette lapos hasat és kemény hasizmokat talált, amitől halványan elpirult.

– Tudjátok, vagy fél tucat hadsereg próbálta már bevenni ezt a várat az idők során – mondta Hale kissé lihegve, mert Gabrielle egyre gyorsabb tempót diktált az egyre csak emelkedő macskaköves utcán.

– Akkor szerencse, hogy mi nem egy hadsereg vagyunk, nem igaz? – jegyezte meg Gabrielle.

A kanyargós utat szegélyező ciprusok fölött, a Földközi-tenger felől fújó szél tiszta és már-már hideg volt.

– Szóval, ha a bál csütörtök este van, a követ pedig pénteken árverezik el a kastélyban… – kezdte Hale.

Kat a távolban álló magas falakra mutatott.

– Akkor a hercegi palota az utolsó dobásunk. Ami nem jó hír. Viszont erre lenne a legtöbb időnk felkészülni. Ami viszont jó hír. Csakhogy a palotáról van szó…

– Ami rossz hír? – találgatott Hale, és rámosolygott. Egy röpke pillanatra Kat szinte el is feledkezett az átokról, a kőről és arról,

amit a világ legfurcsább csókjainak legfurcsábbikáról gondolt.

Elővette zsebéből a kamerát, és az alattuk elterülő öblöt pásztázta a tengernyi jachttal és motorcsónakkal. A palota egy robosztus, a tenger fölé nyúló fennsík tetején emelkedett, ennyivel is közelebb a mennyországhoz.

Gabrielle keresztbe fonta a karját, és a tenger hullámaiból kiemelkedő csipkézett mészkőfalat bámulta.

– Fel tudnék mászni rajta.

– Az a szikla negyvenöt méter magas, és nyolcvan fokos a dőlésszöge – mondta Kat, anélkül, hogy az unokatestvérére pillantott volna.

Gabrielle felháborodott, és ezt egyáltalán nem rejtette véka alá.

– Ó, talán azt hiszed, hogy apád egyedül mászta meg a kiotói bank tornyát tavaly szeptemberben biztosítás nélkül, miközben fújt a szél?

– Egy szikla számos veszélyt rejt magában, könnyű lezuhanni róla, Gabrielle.

– És akkor? – vágott vissza Gabrielle.

– Akkor kapd el! – dobott felé egy pénzérmét Kat. Gabrielle utánalendült, hogy elkapja, de kifordult a bokája, ráadásul esés közben elejtette a táskáját, amiből két tárca, három személyi igazolvány, két üveg körömlakk és egy sokkoló borult a macskakövekre.

– Au! – kiáltott fel Gabrielle, majd az unokatestvérére nézett. – Ezt meg miért csináltad?

Hale lehajolt, Gabrielle karja alá nyúlt, és könnyedén lábra

állította.

– Nincs sziklamászás! – mondta Kat végül.

Gabrielle sóhajtott, és belátta:

– Nincs sziklamászás.

Kat egyik kezével a szemét árnyékolta, és a távolban emelkedő erődítményt nézte.

– Szóval, nem mehetünk be fentről, és mivel sziklára épült, alulról sem közelíthetjük meg. De ha simán bemegyünk – vizslatta a kapukat –, akkor is a kő közelébe kell férkőznünk valahogy, és kihoznunk… – Megfordult, és a társaira nézett. – Ki kell hoznunk.

– Charlie nem tudna csinálni még egy hamisítványt? – vetette fel Hale, de Kat a fejét rázta.

– Nincs rá idő.

– Esetleg… – szólalt meg Gabrielle, de Kat már sarkon is fordult.

A gravitáció valahogy erősebbnek tűnt, mint általában, és szinte húzta Katet lefelé a dombon, a macskaköves utcákon a homokos part felé.

– Mik a további tervek a kővel, Hale?

– Nem fog tetszeni – csóválta a fejét a fiú, de Kat csak ment tovább. Eddig egyik sem tetszett neki.

A következő öt órában ők is pont úgy festettek, mint a francia Riviérára látogató többi turista. De a látszat néha csal.

A Királyi Nemzeti Bank épülete előtt állva csak pár járókelő

hallhatta, hogy az alacsonyabb lány azt mondja a fiúnak:

– LaFont széfje része a bank platina szolgáltatási csomagjának?

– Ja.

– És a hivatalos eseményeket leszámítva itt őrzik a követ?

– Igen.

– És ez itt az utolsó esélyünk csütörtök éjjel?

A fiú bólintott.

– A péntek reggeli aukció előtt.

– Hadd találjam ki – mutatott a lány az egymástól szabályos távolságra felszerelt kamerákra –, ezek Decanter 940-esek, hőérzékelő képalkotó egységgel.

– Igen – helyeseltek egyszerre a társai.

A lány a feje búbjáról kék szemére húzta sötét napszemüvegét. Vissza se nézve mondta:

– Következő.

A székesegyház kapuján besétálva Kat körülnézett.

– Itt mi lesz? – kérdezte.

– Fotózás – válaszolta Hale.

– Oké… – pillantott Kat az ajtókra, a kamerákra és azokra a helyekre, ahol el tudta képzelni az őröket és a követ. – Akár működhet is, ha a megfelelő…

– A palota őreivel… – tette hozzá Hale. Kat sarkon fordult, és elindult az ajtó felé.

– Következő!

A szállodai lakosztály előtt állva, ahol Maggie egyiptomi méltóságokat fogad majd délutáni teára, Kat a megszokott módon reagált. (Túl sok őr, túl kevés kijárat.)

Az utcasarkon is hasonló jelenet játszódott le, ahol Simon szerint öt percre fel lehetne tartóztatni a követ szállító páncélozott autót a palotába menet vagy onnan jövet. (Túl sok a bámészkodó, és semmi fedezék.)

Némi reménnyel töltötte el a csapatot, hogy a bankból a királyi ékszerészhez szállítják majd a követ polírozásra, de Kat a fejét rázta, és ezt a lehetőséget is kizárta (kevés az idő a felkészülésre, és egy elátkozott csapat még csak ne is gondoljon olyan munkára, amihez búvárruhát kell ölteni).

Így hát Kat nehéz szívvel és szinte reménytelenül fordult Hale-hez.

– Már csak a csütörtök este maradt…

Végigmentek a főbb útvonalon. Simon az interpolos fájlokat böngészte valahol, Nick pedig még mindig Maggie nyomában volt. Mintegy varázsütésre egyszer csak ott termett Marcus a limuzinnal, és elvitte Gabrielle-t. A Bagshaw fivérek a város másik végén LaFont otthonát derítették fel éppen. Kat és Hale egyedül fordult be egy szűk, kanyargós utcába, amiben elegáns butikok és drága sportkocsik sorakoztak.

– Megvan már a bál helyszíne?

– Igen.

– Odamegyünk most, vagy…

– Előbb betérünk ide – fordult Hale egy hosszú kirakat felé, ami felett kék napellenző feszült. Amint beléptek az üzletbe, csilingelni kezdett az ajtó feletti csengő.

Kat biztos volt benne, hogy ez valami trükk – az kellett hogy legyen. Talán a bank hátsó fala közös az üzletével, és a páncélterem megközelíthető az alagsoron keresztül. Vagy itt dolgozik Maggie stylistja; Gabrielle eljátszhatná a szerepét, kicserélhetné a követ, és kimenekülhetne az egyik ruhákkal teli ládában.

Kat agya olyasmiken járt, amin egyetlen fiatal lány agya sem szokott egy előkelő butikban a Riviérán. Olyannyira elrévedt, hogy addig észre sem vette az eladónőt, aki mosolyogva közeledett Hale-hez.

– Sajnálom – mondta Kat a lánynak. – Nem akarunk vásárolni semmit…

– Örülök, hogy újra látom, Mr. Hale – ömlengett a lány, és megpuszilta Hale arcát mindkét oldalról, mintha nem is hallotta volna Katet. – Azt hiszem, van… – hallgatott el, és egy hasonlóan magas, hasonlóan szép barnára sült, hasonlóan káprázatos lány felé pillantott, aki legalább egy tucat bevásárlótáskát hozott elő a hátsó helyiségből.

– Igen, van pár gyönyörű holmink a számodra, Hale – mondta a másik lány átadva a táskákat, egy pillanattal tovább nyugtatva a kezét a fiúén.

– Mint mindig, Isabella. Add át üdvözletem Renée-nek, jó?

– *Bonjour* – köszönt el Isabella.

– *Bonjour* – mondta Hale is. Már félúton voltak az ajtó felé,

amikor a fiú végül Katre nézett. – Nos, megvagyunk.

Kat a vászonzsák súlyát méregette, amit Hale a kezébe nyomott.

– Feltételezem, nem hőálló, testhez simuló, fekete kezeslábas van benne beépített hevedercsatlakozókkal.

– Nem.

– Gondolom, nem akarod elárulni, mi van benne.

Hale válaszképpen elmosolyodott.

– Nem igazán van szükségem alkalmi ruhákra – próbálkozott tovább Kat.

– Ma este szükséged lesz rá.

– Miért? Mi lesz ma este? Hova megyünk?

A fiú megállt, és felvette a napszemüvegét.

– Az én pályámra.

26. FEJEZET

Annak ellenére, hogy Kat tengeribetegségének alább kellett volna hagynia, sőt, alább is hagyott, a *W. W. Hale* fedélzetére visszatérve a lány sokkal jobban émelygett, mint eddig. Próbálta a változó időjárásra és az árapályra fogni a dolgot. Próbálta bebeszélni magának, hogy ez csak egy felderítőút – semmi több –, de akárhányszor rápillantott a hatalmas ágy végében fekvő ruhatartó zsákra, még inkább összeszorult a gyomra. Ami azt jelentette, hogy valami nagyon, de nagyon nem stimmel.

– Hahó, Kitty! – kiáltotta Gabrielle belépve a szobába. – Angus és Hamish szerint a bank környéki utak borzalmasak, úgyhogy ha ott akarunk rajtaütni, helikopterre lesz szükségünk, vagy… – Hirtelen elhallgatott, és a ruhatartó zsákra meredt. – Ó! Imádom ezt a boltot! – kiáltott fel, és mielőtt még feltépte volna a zsákot, sikerült levernie egy lámpát az éjjeliszekrényről és kiöntenie egy pohár gyümölcslevet.

– Ó! – bámult a ruhára Gabrielle. – Ez a te méreted. – Átok ide vagy oda, Kat szemében Gabrielle még mindig istennőnek tűnt, ahogy maga elé próbálta a ruhát, és megnézte magát a luxuskabin egyik földig érő tükrében.

– Gabrielle! – Kat hangja halkan, félénken csengett. Szinte fel se ismerte, de tekintve, hogy csak ketten voltak a szobában,

tudta, hogy csakis ő szólhatott. És azzal is tisztában volt, hogy már késő visszakozni.

– Gabrielle! – ismételte meg Kat hangosabban, és kikapta a ruhát unokatestvére kezéből.

– Mi a baj? – kérdezte Gabrielle.

Kat átkokról, smaragdokról és büszkeségről akart beszélni. Egy része legszívesebben régi és új trükkökről kiabált volna, és arról, hogy a sors perverz iróniája folytán végül őt verték át. Helyette azonban csak ennyit tudott kinyögni:

– Megcsókoltam Hale-t.

– Hogy mit csináltál? Mikor? Hogyan?

– Megcsókoltam Hale-t. A rablás után. Ahogy szokás… azt hiszem. – Figyelte, ahogy az unokatestvére újra felkapja a ruhát, és visszafordul a tükör felé. Egyetlen szó nélkül. – Gabrielle? – Kat hangja türelmetlenül harsant. – Gabrielle, letennéd a ruhát és…

– Le vagyok nyűgözve, Kat – szólalt meg Gabrielle. – Már kezdtem azt hinni, hogy soha nem szánod rá magad. És, milyen volt?

– Otthagyott – válaszolta Kat, és elárasztották az emlékek. – Megcsókoltam, ő pedig elment Uruguayba.

– Paraguay – javította ki Gabrielle. – És gyakorlatilag nem hagyta el az országot.

– *Otthagyott* – ismételte Kat, leragadva az egyetlen részletnél, ami számított.

– De visszajött – ellenkezett Gabrielle.

Kat gondolatai azonban már máshol jártak, eszébe jutott

minden egyes érintés, minden egyes mosoly. Az ölébe vette az egyik selyempárnát; hiányzott neki az anyja keskeny ágya, ami Eddie bácsi házának rózsaszín hálójában állt.

– Dühös rám.

– Hm… Azt hiszem, ezt már említettem neked pár nappal és pár ezer mérfölddel korábban – mondta Gabrielle.

– Azt sem tudom, hogy miért.

Gabrielle megperdült az ép lábán, és Katre nézett. Az egyedi tervezésű ruhát az ágyra hajította.

– Pedig tudod.

– Nem szereti, ha kockáztatok – felelte Kat. – De tényleg nem volt szükségem segítségre azoknál a melóknál, Gabrielle. Nem voltam olyan nagy veszélyben, és ha támogatásra szorultam volna, akkor… – Elhallgatott, és kuzinja arckifejezését tanulmányozta. – Mi van?

– Semmi – vonta meg a vállát Gabrielle. – Csak… eszedbe jutott már, hogy segítségre szorulni nem ugyanaz, mint azt akarni, hogy Hale ott legyen veled?

Kat volt az, aki megtervezte a melókat – ő volt az agytröszt –, de sokáig ült ott azon gondolkodva, hogy talán Gabrielle a legbölcsebb lány a világon. Vagy legalábbis az ő világukban.

– Hale a legjobb barátom – mondta egyszerűen.

– Tudom.

– Fogalmam sincs, mi lenne, ha *a* barátom lenne.

– Tudom – vágta rá Gabrielle, mintha örülne annak, hogy Kat végre kezdi érteni.

A hullámok finoman nyaldosták a jacht oldalát, és Kat úgy

érezte, kifordul a gyomra, miközben arra az egyetlen kérdésre gondolt, amit szinte félt feltenni.

– A fiúk mindig megvesznek, ha megcsókolják őket?

– Igen – válaszolta Gabrielle egyszerűen. – De nem abban az értelemben, ahogy gondolod.

Talán Katnek rá kellett volna kérdeznie, mit is értett ezalatt az unokatestvére, de túl sok rejtély volt az életében – túl sok páncélterem, amit nem tudott feltörni –, és csak egy mellett ketyegett az óra, így hát a ruháért nyúlt.

– Gab, segítenél…

Nem tudta befejezni a mondatot, mert hirtelen kivágódott az ajtó, és ijedtében felugrott.

– Jesszusom, Simon! – szólt az előtérben lihegő fiúra. – Kis híján halálra… Mi történt?

Simon Katről Gabrielle pillantott, majd vissza. Az inge gyűrött volt, és kilógott a nadrágjából. Mindennek kinézett, csak épp zseninek nem, amikor megszólalt:

– Hú… azt hiszem, ezt mindkettőtöknek látnia kell.

Kat még sosem látta ezt a szobát. A felső szinten volt, közel a fedélzeti hídhoz, plüsskanapék és egy hatalmas zongora állt benne. Három oldalán is ablakok voltak, és Kat látta, ahogy a távolban éppen lemegy a nap a tengeren. A számítógépek meg az üres kólásdobozokkal és félig megevett szendvicsekkel teli tálcák ellenére a helyiség úgy festett, mint amihez pezsgő és kaviár dukál – talán a kilátás miatt, vélte Kat. Vagy talán azért,

mert Hale már ott volt, és szmokingot viselt.

– Nocsak, nocsak – igazította meg Gabrielle a fiú nyakkendőjét, de Kat le sem vette a szemét Simonról.

– Mondd! – sürgette.

– Nos. – Simon hangja megbicsaklott. Szinte félve mondta ki: – Végignéztem az aktákat, ahogy kérted…

– És megtaláltad Maggie-t, ugye? – jelent meg Angus Hamishsel együtt az ajtóban.

– Ó, nem – rázta a fejét Simon. A szeme elkerekedett. – Nincs aktája. Úgy értem, nincs Maggie-ről semmi az adatbázisban. Nekem úgy tűnik, hogy még csak képbe se került az Interpolnál. Lehet, hogy még csak nem is létezik. Ő…

– Simon! – rángatta vissza Hale.

– Rendben – mutatott Hale felé Simon, majd visszafordult Kathez. – Ahogy már mondtam, nem találtam Maggie-ről semmit. Úgyhogy felhagytam a keresésével.

– Oké – mondta Kat, és tudta, hogy ez fontos, hogy jelentősége van, csak még fogalma sem volt, hogy mi.

– Helyette inkább elkezdtem átnézni… ezt. – Simon az aktákat rejtő poros dobozra mutatott, amit Kat maga hozott el az Interpol alagsorából. – A lyoni barátaink szerint legalább tízszer próbálták már ellopni a Kleopátrát azóta, hogy felfedezték. ’49-ben Párizsban – húzott elő egy aktát a dobozból, és az asztalra ejtette. – ’52-ben Mexikóvárosban. ’63-ban Londonban.

Simon fáradtnak látszott, miközben beszélt, mintha az akták és a benne lévő titkok megviselték volna, benyújtották volna a számlát. Az utolsó aktáért nyúlt.

– És természetesen a Montreali Világkiállításon.

– Mikor? – kérdezte Hale, de Kat gondolatban már egy másik szobában járt, egy másik este, és eszébe jutottak a kulcsok, amiket akkor talált, amikor felforgatta Eddie bácsi irodáját.

Alig volt hangosabb a hangja a suttogásnál:

– 1967-ben.

Simon lassan bólintott.

– Az volt az első alkalom, hogy a követ bemutatták a nagyközönségnek, és… nos… nagyon nagy esemény volt. Ez a megnyitón készült.

Megnyomott egy gombot a számítógépén, és a csapat a képernyőt teljesen kitöltő fekete-fehér fotóra nézett, amin szmokingot és nagyestélyit viselő férfiak és nők voltak. A nők a hajukat gondosan a fejük tetejére tornyozták, a szemük sarkát vastagon kihúzták, mintha Kleopátrát magát akarták volna megtestesíteni, de valójában csak egyikük volt érdekes a tömegből.

Simon egy fiatal, mosolygós, gyönyörű nőre mutatott, és évtizedek és a fél világ távlatából sem volt kétséges, hogy Maggie az.

– Ő az. Ugye?

– Ja – felelte Hale. – Ő az.

Kat hirtelen úgy érezte, mint aki olyasmibe ütötte az orrát, és olyasmibe nyert betekintést, amibe nem lett volna szabad – olyasmibe, ami nem rá tartozott. De nem fordulhatott el. Már nem. Túl messzire mentek, és túl nagy volt a tét. Már olyan mélyen benne volt, hogy képtelen volt másra, mint a fotó sarkát

bámulni, ahonnan két egyforma arc bámult vissza rá.

Simon a fivérekre mutatott.

– És a nő nem volt egyedül.

27. FEJEZET

Kat alig emlékezett rá, hogyan öltözött fel. Biztos volt benne, hogy közben Gabrielle-lel beszélgetett, és szó volt az átokról és egy megvadult hajsütő vasról. (Rövid időre Marcus is feltűnt egy elsősegélydobozzal.) De az egész felkészülés homályosan maradt csak meg Kat emlékezetében, és miközben Hale mellett ült a motorcsónakban, ami kivitte őket a partra, a sötét hullámokat bámulva csak erre tudott gondolni:

– Olyan fiatalnak tűntek – suttogta. – Hát nem tűntek fiatalnak?

– Ja – hagyta rá Hale. – Annak.

Kat nem volt bolond. Tudta, hogy a bácsikái is voltak fiatalok, és hogy valaha magasak és jóképűek voltak. Hallotta a történeteket. Ismerte a legendákat. De látni őket átverés közben, életük teljében – együtt –, a legfurább érzés volt, amit Kat valaha is átélt.

Eddie bácsira gondolt, és szerette volna tudni, mi volt a terve, hogy a legzseniálisabb tolvaj, akit valaha is ismert, hogyan próbálta ellopni a követ, amiért ő átutazott a fél világon. De, ami a legfontosabb, szerette volna tudni, hol csúszott félre a dolog.

Kíváncsi volt rá, mit mondana most Eddie bácsi a fényképen

lévő fiatalembernek, ha visszamehetne az időben, és üzenhetne neki. Aztán rájött, hogy talán ugyanarra figyelmeztetné, amire őt is próbálta.

– Talán csak véletlen egybeesés, hogy Maggie is rajta van azon a képen – mondta Hale. Kat ránézett. – Oké. Talán a *véletlen* nem a megfelelő szó. De nagy parti volt, rengeteg emberrel.

– Nem – rázta a fejét Kat, és figyelte, ahogy a csónak a móló mellé húzódik. – Ő is benne volt.

– Honnan tudod?

Onnan, hogy az ő világukban nincs helye a véletlennek… Onnan, hogy Maggie éveken át kergette ezt a követ…

– Onnan, hogy ismerem – bökte ki végül Kat. Képtelen volt a fiúra nézni. – Ismerem őt, Hale. Azt hiszem… azt hiszem, pont olyan vagyok, mint ő.

– Nem. – Hale kiszállt a csónakból, egyetlen könnyed mozdulattal felsegítette Katet a mólóra, és szorosan megtartotta. – Nem vagy olyan.

28. FEJEZET

Monaco esetében a *kicsi* kifejezés is enyhe túlzásnak tűnik. Lakosainak száma alig haladja meg a harmincezret, és ezzel nagyjából akkora, mint a New York-i Central Park. Az erőforrásai szegényesek, önfenntartásra semmi esélye, ennek ellenére ez a sziklás part valahogy mégis a világ egyik leggazdagabb szeglete lett. Így hát Hale oldalán sétálva a macskaköves utcákon Kat azt mondogatta magának, hogy minden lehetséges.

Nos… majdnem minden.

– Hát itt volnánk… – mondta a fiú, és a Monte-Carlo kellős közepén álló épület gondosan rendben tartott virágoskertjei és szökőkútjai felé intett.

– A Casino de Monte-Carlo – jegyezte meg Kat színtelen hangon. – Azt várod tőlünk, hogy raboljuk ki a kaszinót.

– Nem a kaszinót. Csak a kaszinóban – igyekezett kijavítani Hale. – A kettő nem ugyanaz. Amúgy meg – mutatott a transzparensre a távolban, ami fennen hirdette, hogy az Antonius úton van – ez a smaragd utolsó állomása, mielőtt péntek reggel Maggie elárverezteti a palotában. – A karját nyújtotta Katnek. – Nos, mi a véleményed? Fel akarod mérni a terepet?

Kat Hale-re nézett, és a gyomra végre nem liftezett. Úgy érezte, szilárdan áll a lábán, és belekarolt a fiúba.

– Vissza akarom szerezni a Kleopátrát.

Annak ellenére, hogy Kat még csak két éve ismerte Hale-t, sokféle helyzetben látta már. Ott volt például az a hosszú hétvége Brazíliában a karneválon. Aztán nagyon élénk emlékei vannak egy melóról, amiben kacsák, hélium és egy gőzhajó is szerepet kaptak útban Szingapúr felé. De valahogy még sosem vette észre – még egyszer sem –, hogy a fiú kilógott volna a környezetéből. Mégis, a kaszinó főépülete felé tartva Monte-Carlo szívében, Katnek akaratlanul is eszébe jutott, hogy igazán elemében sem látta sosem.

Figyelte, ahogy a fiú a tökéletesen szabott szmokingja belső zsebéből előhúz egy bőrtárcát, és a rácsos ablak mögött dolgozó idős férfihoz fordul:

– Ötszázért kérek zsetont.

A mozdulat olyan könnyed volt, a hangja olyan magabiztos, hogy a fülkében ülő férfinak eszébe se jutott elkérni a személyijüket, és Kat tudta, hogy W. W. Hale, az ötödik itt érzi magát a leginkább otthon.

– Mi van? – kérdezte Hale, mielőtt Katnek feltűnt volna, hogy a fiút bámulja. Kivillantotta a fogait. – Van valami a fogam között?

– Nincs – mosolygott Kat. – Csak éppen úgy vigyorogsz, mintha gyémántból lennének.

A kezelő egy aranyszínű jegyet csúsztatott ki a fülke nyílásán, Hale pedig kabátja mellső zsebébe tette, és még meg is paskolta.

– Gyerünk! – ragadta kézen Katet. – Szerencsésnek érzem magam.

Talán megfelelő alkalom lett volna ez arra, hogy emlékeztesse a fiút az átokra. És talán arra is, hogy felhívja rá a figyelmét arra, hogy a black jack egy valószínűségen alapuló játék, rulettet pedig bolondok játszanak – vagyis mindazokra az apróságokra, amiket még az apja térdén lovagolva és Eddie bácsi konyhaasztalánál tanult meg.

Nem, a szerencsének semmihez semmi köze, Kat legalábbis így gondolta. Ám talán nem ez volt a legmegfelelőbb alkalom arra, hogy ezt kifejtse, mert Hale jobb kezével megfogta a jobb kezét, a balt pedig finoman a derekára helyezte, és a hatalmas ajtók és a tömeg felé vezette. Kat önkéntelenül is arra gondolt, hogy majdnem olyan ez az egész, mint egy iskolai bál. Vagy mint egy szalagavató. Egy röpke pillanatra átadta magát a fantáziának, hogy ő egy átlagos lány, báli ruhában, álmai fiújával az oldalán. Ám ekkor megálltak egy díszes korlátnál, és végignéztek a kaszinótermen. Ott volt alattuk. Pörögtek a rulettkerekek. Fordultak a kártyalapok. Szmokingos férfiak és elegáns nők voltak mindenütt, ameddig csak belátta a termet. És Kat tudta, hogy az ő élete sosem lesz átlagos.

– Szóval itt lesz a bál… – jegyezte meg Kat.

– Az utolsó dobásunk az árverés előtt – folytatta Hale. A korlátnak támaszkodott, és közben Kat felé fordult. – Nos, milyennek találod?

Kat azt akarta mondani, hogy gyönyörű. A legtöbben azt mondták volna, hogy elbűvölő. Nem volt nehéz elképzelni a termet tele gazdag licitálókkal, zenével, ételekkel és természetesen a világ legértékesebb smaragdjával, úgyhogy Kat megrázta a fejét, és azt mondta:

– Nehéznek.

Hale ránézett.

– Tudod, mindig is szerettem a klassz partikat.

Kat tekintete végigvándorolt a termen, és tisztában volt vele, hogy minden normális ember legalább egy kicsit pánikba esett volna, miután megszámolta az őröket (huszonnyolc a földszinten, ötvenhat összesen). Eddie bácsi, teljesen jogosan, kitagadta volna az örökségéből, amiért nem állt odébb azon nyomban, hogy megszámolta, hány lépés vezet a smaragd lehetséges kiállítási helyétől a legközelebbi kijárathoz (kettőszáztizenkettő).

Túl sok minden kavargott a fejében abban a pillanatban – teóriák, stratégiák, tervek tömkelege. Kat lehunyta a szemét, és kiürítette az elméjét. Mit tenne Visily Romani? – gondolkodott el rajta egy pillanatra, aztán megrázta a fejét, és feltette a kérdést, ami már órák óta kínozta: Mit csinált Eddie bácsi? És Charlie? És Maggie?

Maggie…

– Hát persze hogy van hitelem! – kiabálta egy harsány, érces hang. – Jó nagy zöld! – csapta le a poént Maggie, az őt körülvevő tömeg pedig nevetésben tört ki. De Kat számára már semmi sem volt vicces.

Simának érezte a díszes korlátot a tenyere alatt, miközben ott állt, és nézte Maggie-t, aki csak nevetett, csevegett, hízelgett a tömegnek, akár egy bálkirálynő.

Maggie, aki reszketve ült az étteremben azon az esős napon, egy fekete-fehér fotót szorongatva a kezében valaki más gyerekkorából, és valaki más gyerekének esedezett, hogy vállaljon érte óriási kockázatot.

Maggie, aki felhasználta Romani nevét.

Maggie, aki 1967-ben egy ehhez hasonló teremben volt Kat bácsikáival, és azóta is ezt a smaragdot kergeti.

Az én bácsikáim, gondolta Kat, aztán szomorúan elmosolyodott. A bácsikái tudnák, mi a teendő.

A gondolattal együtt a mosolya is megváltozott.

– Mit nézel? – kérdezte Hale. – Min mosolyogsz? Aggódom, amikor mosolyogsz.

– Tudom, hogy miért csinálta, Hale. Tudom, miért vert át.

– Hát… ja – reagált Hale. – Milliónyi okot fel tudnék sorolni.

– Nem, Hale – szorította tenyerét Hale mellkasára, és érezte a szívverését. – Tudom, hogy miért vert át pont engem. Az eredeti kő nélkül nem lehet megcsinálni ezt a melót. Negyven évvel ezelőtt talán még sikerült volna egy jó hamisítvánnyal, amikor a feketepiac még tényleg nyomon követhetetlen volt. De manapság, a mai technológia mellett már szinte lehetetlen bármit is eladni feketén. És ha nincs a birtokodban a valódi Antonius… és nem tudod hamisítani…

– Akkor eladni sem tudod – fejezte be helyette Hale.

Kat bólintott és megvonta a vállát.

– Szóval az egyetlen lehetőség elhitetni mindenkivel, hogy nálad van az Antonius, ha nálad van az igazi Kleopátra. És a Kleopátrát csak úgy adhatod el Antoniusként, ha tudod, hogy van egy hamis Kleopátra, amire az igazit ki lehet cserélni. Na de mégis hány hamisító képes ilyen követ csinálni?

– Egyedül Charlie? – találgatott Hale.

Kat bólintott, és felsóhajtott.

– Egyedül Charlie.

Lassan körbefordult, tekintete végigpásztázta a termet – a szmokingos férfiakat, az estélyi ruhás nőket és a helyet, ahol nemsokára a smaragd fog tündökölni az est fénypontjaként. Mintha a világ fekete-fehérré változott volna, és újra 1967-et írnának. Kat bele se mert gondolni, milyen érzés lehet több mint ötven éve kergetni a követ.

– Itt – harsogta túl Kat a tömeget. – Itt fogjuk megcsinálni.

– Hm, Kat, nem akarok ünneprontó lenni, de láttad az őröket, nem? – kérdezte Hale.

– Igen – válaszolta a lány, és valami oknál fogva nem tudta visszatartani a nevetését.

– És a számuk még emelkedni is fog… mondjuk… húsz százalékkal, amint itt lesz a kő.

– Inkább harminc – javította ki Kat. – Ha szerencsénk van. De itt kell megcsinálnunk, Hale. – A bácsikáira gondolt: jóképűek, fiatalok, egyformák. Egy genetikai átverés. – Itt meg tudjuk csinálni, ha kapunk egy kis segítséget. Ha valakit be tudunk építeni.

– Oké. Én megtud…

– Nem téged.

Hale lehorgasztotta a fejét, de azért beleegyezett.

– Jó, akkor Nick…

Elhallgatott, amikor Kat feléje fordult, és úgy mosolygott a fiúra, mint aki átmenetileg elfelejtette, hogy átverték.

– Nem csak nekünk kell megbíznunk benne – mondta Kat a fejét ingatva. – Ami azt jelenti, hogy egy bizonyos beépített emberre van szükségünk.

Hale hátralépett, és a lányt tanulmányozta.

– Vagyis…

– Vagyis, mi a véleményed a helikopterekről?

3 nap
az aukcióig

Valahol

Ausztriában

29. FEJEZET

– Szia, Charlie bácsi!

Kat és Hale zsebre tett kézzel álltak az idős férfi előtt, és reszkettek túl vékony kabátjukban, miközben kavargott a hó körülöttük. Vihar közeledett. Kat hidegebbnek érezte a szelet, mint legutóbb. Vagy csak a nagy-nagybácsija pillantása miatt tűnt annak, gondolta, amivel üdvözölte őket.

– Nektek aztán van bőr a képeteken idehozni a problémáitokat a hegyemre!

Ellépett az ajtóból, az urnákat, vásznakat, bútorokat kerülgetve beljebb ment, de még odakiáltott a válla felett:

– Menj a bácsikádhoz, Katarina!

– A bácsikámnál vagyok.

– Edward majd…

– Eddie a világ másik végén van, Charlie bácsi. Eddie-t nem érdekli…

Charlie megállt és megfordult.

– *Ez* érdekelni fogja.

– Miért? – kérdezte Kat közelebb lépve a férfihoz, aki egy piszkavasat tartott a kezében, és a tüzet bámulta. – Miért olyan fontos a Kleopátra-smaragd, Charlie bácsi? Mi történt 1967-ben?

– Erről nem beszélünk, Katarina.

– Remek. Akkor beszéljünk *róla!*

Kat előhúzta a zsebéből az újságból kitépett fotót a harsogó francia felirattal.

– Most Maggie-nek hívja magát. Pár héttel ezelőtt még azt mondta, hogy ő Constance Miller, és hogy Visily Romani azt akarja, lopjam el a Kleopátra-smaragdot. Ő egy profi szélhámos, Charlie bácsi. Méghozzá nagyon jó. – Bácsikája arcát tanulmányozta, egyenletes, lassú légzését. Semmi jelét nem adta, hogy felismerte volna a nőt. – De ezt már mind tudtad, nem igaz?

Charlie megrázta a fejét, és az apró, zsúfolt szoba felé mutatott.

– Attól tartok, a baráti köröm már nem olyan nagy, mint régen. Sajnálom, nem tudok segíteni. – Szavai igaznak tűntek, de olyan volt, akár egy profi sportoló, aki abbahagyta a versenyzést. Berozsdásodott és lelassult, de a tehetsége nem tűnt el, ott bugyogott a mélyben.

– Ügyes próbálkozás, Charlie – mosolygott Kat. – Az időzítés jó volt, de a szemed – mutatott saját fekete szempilláira – kicsit kijött a gyakorlatból.

– Kat…

– Az a nő átvert engem, Charlie bácsi. Nagyon jól csinálta, én pedig olyan… öntelt voltam. – Kat nevetett, annak ellenére, hogy tudta, nem vicces a dolog. Egyáltalán nem az. – Pontosan azt mondta, amit hallani akartam. – Hale-re pillantott, arra várt, hogy bólintson, mielőtt folytatná. – Úgyhogy megcsináltuk, ami egyetlen csapatnak sem sikerült korábban. Elloptuk a

Kleopátra-smaragdot.

A szoba csendjét csak a ropogó, pattogó tűz törte meg. Kat nem várta Charlie-tól, hogy helyeseljen. Nem vágyott megnyugtatásra. Csak az igazságra.

– Átvertek – ismerte be Kat. – És sokáig rá sem jöttem, hogy miért. Miért kockáztatja valaki Eddie bácsi, az apám és egy csomó olyan ember haragját, akik nagyon jók a bosszúállásban? Miért pont engem használt fel, mikor fél tucat nagyon jó csapat van még?

– Nem ismerem a nőt – ismételte a férfi.

– De ismered, Charlie bácsi – erősködött Kat. – Mert a Kleopátrát csak úgy lehet eladni Antoniusként, ha senki sem tudja, hogy a Kleopátrát ellopták. Ezt az átverést csak úgy lehet megcsinálni, ha van egy hamis Kleopátrád. És az egyetlen személy, aki képes meghamisítani a Kleopátrát, az te vagy.

– Nem ismerem, Katarina.

– De – nyúlt a zsebébe Kat a másik fotóért. Azért, amin báli ruhák, szmokingok és hatalmas hajköltemények voltak, és egy smaragd, a világkiállítás közepén. – Ismered.

Charlie keze nem remegett, amikor a képért nyúlt. Hosszú ideig csak állt a kandallópárkány előtt, és a fotót bámulta.

– Megöregedett – mondta halkan, és a következő pillanatban a fotó már a tűzbe hullott, felemésztették a lángok. – De, gondolom, nem csak ő egyedül.

Kat nem most először gondolkodott el azon, vajon mi történt Charlie-val, mi késztette arra, hogy ennek a hegynek a tetején éljen a hó és a szél fogságában, elrejtőzve a családja és a saját

világa elől. Arra gondolt, igaza volt-e Eddie bácsinak, amikor azt mondta neki, hogy még mindig menekül, és egy nap majd a saját hegyén végzi ő is.

– Mi történt '67-ben, Charlie bácsi?

– A melók néha félresikerülnek, Kat. Ezt te is tudod. – Próbált arrébb lépni, de Kat megragadta a kezét, és kétségbeesetten szorította.

– Annyira, hogy megrémisztik Eddie bácsit? Hogy elszakít benneteket egymástól? – Megszorította a férfi ujjait, és a szemébe nézett. – Mi történt ’67-ben?

Charlie megpróbált elhúzódni.

– A bácsikádat kérdezd!

– Azt kérdezem – vágott vissza Kat. – Bárki is ez a Maggie, felhasználta a Romani nevet. Felhasznált engem. És téged. Minket – panaszkodott Kat, de Charlie csak nevetett.

A szeme sötéten, szomorúan csillogott.

– Nem ez volt az első alkalom.

Kat figyelte, ahogy bácsikája leül az egyik székre a tűz mellett, és vesz egy mély lélegzetet. Évekkel idősebbnek tűnt, amikor megszólalt.

– 1959-ben két fiútestvér elhagyta Romániát, és a saját lábára állt. Kelet-Európán és a Balkánon át Londonba mentek. És útjuk során találkoztak egy lánnyal…

Kat egy zsámolyra telepedett, vádliján érezte a tűz melegét, szinte belülről olvasztotta fel. Ahogy ott ült, hallgatott, figyelt és próbálta megérteni sajátos világukat, majdnem olyan érzés volt, mintha Eddie bácsi konyhájában lett volna.

– Teljesen megváltoztatott bennünket, Katarina. Rá se ismernél Eddie-re. Vagy rám – tette hozzá Charlie nevetve. – Egészen… bódulatba estünk tőle. Az a fajta nő volt, akit nehéz volt nem szeretni. Okos. Bátor. Sosem mondtam el senkinek, hogyan érzek iránta, de Eddie esküdözött, hogy feleségül veszi. Még a gyűrűt is megvette. Már csak egy nagy dobásra várt, hogy bizonyítson neki. *A* nagy dobásra.

– Mint amilyen a Kleopátra-smaragd – szúrta közbe Hale.

Charlie bólintott.

– Pontosan. Az egész világ odavolt ezért a kőért. Persze mindenki azt mondta, hogy el van átkozva, de az igazat megvallva ettől csak még inkább meg akartuk szerezni. A legjobb csapatok is próbálkoztak vele. És mind elbuktak. De mi hárman… nem hallgattunk senkire. Csak figyeltünk és terveztünk. És vártunk.

– A világkiállításig? – tippelt Hale, Charlie pedig bólintott.

– Még sosem mutatták be a nagyközönségnek korábban, úgyhogy elkezdtem dolgozni a hamisítványon. Eddie volt a belső ember. Ő pedig… – hallgatott el hirtelen. – Nos, ő mindannyiunkat kijátszott.

– Mi történt? – kérdezte Kat.

– Eddie úgy tervezte, hogy kicserélem a köveket, ő pedig távozik az igazival, de Maggie azt mondta, adjam inkább neki. Majd ő elviszi Eddie-nek, és elmondja neki… elmondja neki, hogy szeretjük egymást. És otthagyjuk neki a Kleopátrát, hogy könnyebben viselje a megrázkódtatást. Mi pedig szabadon együtt lehetünk. – Charlie a tüzet bámulta. – Igazad volt,

Katarina. Nagyon érti a dolgát.

– Tehát változtattál a terven – jegyezte meg Kat, és kezdte érteni. – Ezért sült el rosszul?

– Őszintén? – húzta fel az egyik szemöldökét a férfi. – Nem. Maggie mindenre gondolt. Működött volna, de az egyik őr elrontotta… a véletlenen múlott. Nyitva felejtett egy ablakot, berepült egy madár, és működésbe hozta a riasztókat, egy egész hadsereget szabadítva ránk. Eddie-vel alig sikerült élve elmenekülnünk. Ekkor jöttünk rá, hogy Maggie egyedül akart lelépni a kővel, nélkülünk, testvérek nélkül. Kettőnk közé állt. – Charlie felsóhajtott. – És mi hagytuk. Ne emészd magad, Katarina. Ami a balekokat illeti, illusztris társaságba kerültél.

Hale közelebb lépett, és előrehajolt.

– Maggie három nap múlva eladja a Kleopátrát az Antonius-smaragdnak álcázva.

– Hát persze hogy ezt teszi. – Charlie megpiszkálta a tüzet, ami szikrákat hányt, és fellobbant a parázs. – Ez volt az eredeti terv.

– De vissza tudjuk szerezni – hallotta magát Kat.

– Nem fog sikerülni – csóválta a fejét Charlie, mint aki elég sokat megélt már, és nem fogja kétszer elkövetni ugyanazt a hibát.

– Sikerülni fog – mondta Kat. – Sikerülni fog, ha segítesz.

– Nem tudok még egy ugyanolyan követ csinálni. Három nap alatt nem megy. – Festékes kezével végigsimította borostás arcát. – Soha többet.

Kat a fejét csóválta.

– Nem kőre van szükségem, Charlie. Hanem egy szélhámosra.

– Nem. Nem – mondta a férfi, és tekintete az ajtóra tévedt, mintha kint ólálkodna valami, és a ház falát ostromolná, akár a hó és a szél, hogy bejuthasson.

– De igen, Charlie – fogta meg Kat a bácsikája kezét. – Napokon keresztül azon gondolkodtam, ki az, akit Maggie nem ismer, és bízhatunk benne annyira, hogy ő legyen a beépített emberünk. De aztán rájöttem, hogy olyasvalaki lesz a tökéletes személy, akit ismer.

– Eddie. Eddie-re van szükséged.

Kat bármit megadott volna, hogy azt mondhassa neki, téved, de Eddie volt a mester, a legjobb. Ám ugyanakkor ő a világ másik végén tartózkodott éppen, és meggyőződése volt, hogy a Kleopátra-smaragdot nem szabad ellopni, úgyhogy Kat megrázta a fejét, és a második legjobbra nézett.

– Eddie bácsi nem tud… Eddie bácsi nem fog segíteni, Charlie. Ezúttal nem. Most rád van szükségem.

– Szerettem őt, Katarina. – Keserűség jelent meg Charlie szemében. Úgy tűnt, beletelt egy kis időbe, míg felfogta, mit mondott. – Akárcsak Eddie.

– Sajnálom, Charlie. – Kat egy pillanatig habozott, de aztán lehajolt, és csókot nyomott a férfi fejére. Az ajtó felé indult. – Többet nem foglak zaklatni.

– Margaret Gray.

Kat megállt és megfordult. Figyelte, ahogy a férfi beletúr a hajába, ugyanazzal a mozdulattal, amit ezerszer látott már a fivérétől.

– Margaret Graynek hívják – mondta Charlie megfontoltan. – És soha többé nem akarom látni.

30. FEJEZET

Alkonyodott már, mire a kis motorcsónakkal visszatértek a *W. W. Hale*-hez. Sok mindent elárul Kat aktuális lelkiállapotáról, hogy nem akart átszállni a nagyobb, biztonságosabb hajóra.

– Talán elücsörgök itt egy… hétig vagy kettőig – mondta Hale-nek.

– Nem most – ragadta meg a kezét a fiú, és felhúzta a fedélzetre.

Marcus pár méterre állt tőlük, tökéletesen kihúzta magát, és kezében teával és scone-okkal, édes pogácsával megrakott tálcát tartott.

Simon mindenféle ábrákkal és képletekkel írta tele a hajó masszív ablakait, és hol rájuk, hol Gabrielle-re pillantott. Normális esetben ebben nem lett volna semmi nyugtalanító, kivéve, hogy Gabrielle-en magas sarkú cipő volt, ereszkedőheveder, és közben vitatkozott.

– Kat! – emelte a kezét felháborodottan a levegőbe Simon, és odament hozzá. – Elmagyaráznád az unokatestvérednek, milyen sérülésekkel jár, ha valaki harminc méter magasról lezuhan?

A felső fedélzeten a Bagshaw fiúk kiabáltak egymásnak valami régi huzalozásról meg tartalék generátorokról, és

egyiküknek sem jutott eszébe levenni a fejükön lévő fülhallgatót, inkább hangosabban ordítoztak.

– Miért nem kérdezed meg Kattől? – kiabálta Hamish.

– Jó – kontrázott a testvére. – Legyen így, megkérdezem Kattől!

– Srácok! – szólt rájuk Gabrielle, de a hangját elnyelte a zűrzavar és a fülhallgatók. – Srácok! – próbálkozott újra. – Megjött Kat!

Hamish megfordult, és mindenről megfeledkezett.

– Hé, itt van Kat!

Egyedül Nick pillantott aztán Katről Hale-re, aki karba tett kézzel állt a korlátnak dőlve. Bárhol máshol a világon tökéletes lett volna a pókerarc, amit vágott, de Monte-Carlóhoz kevés volt.

Nick közelebb lépett Kathez, és megkérdezte:

– Hol voltál?

– Ausztriában – válaszolta Hale, de Nick úgy csinált, mint aki meg sem hallotta.

– Elrepülsz az éjszaka közepén, és csak egy bevásárlólistát hagysz, meg egy üzenetet, hogy „*visszajövök*”. Szóval, hol jártál? – tudakolta Nick.

– Ausztriában – válaszolta Kat, mintha Hale válasza bőven elég lett volna.

– Tudod, hogy csinálhatjuk meg, ugye, Kitty? – Hamish gyakorlatilag kifogyott a szuszból, mire lerohant a lépcsőn, és ott termett előtte az alsó fedélzeten.

– Na, melyik az? – jelent meg Angus a testvére mellett, és összedörzsölte a tenyerét. A szeme szinte ragyogott a félhomályban. – Jancsi és Juliska?

– Az nem lehet – szólt közbe Hamish. – Csak egylövetű gránátvetőnk van.

– Tényleg – bólintott Angus, mintha Hamish fején találta volna a szöget.

– Nem erről van szó, srácok – rázta meg a fejét Hale.

Nick azonban közelebb lépett Kathez. Csak hozzá intézte a kérdést:

– Mi volt Ausztriában?

Kat nem érezte már a hajó ringását és himbálózását, de messze nem állt biztosan a lábán, amikor válaszolt:

– A menekülési tervünk – sietett el mellettük. – Nemet mondott.

Kat arra számított, hogy ezzel vége, de aztán észrevette a fedélzeten a köteleket és a kábeleket, a tollboát, a két báli ruhát, a három szmokingot, a ládát, aminek tartalma a francia felirat szerint fokozottan robbanásveszélyes, és végül a hat tucat hosszú szárú rózsát (amiről Katnek még el kellett döntenie, felhasználják-e egyáltalán, vagy sem).

– Kat – szólalt meg halkan Simon. – Mi történt?

Kat végignézett a felé forduló kíváncsi, fáradt, zavarodott arcokon, és rájött, hogy túl késő. Mindenhez.

– Azt hittem, hogy van egy megoldás, srácok. Tényleg azt hittem. De Eddie bácsinak igaza volt. A Kleopátra-smaragdot nem lopjuk el. Sajnálom, elhitettem veletek, hogy kétszer is meg tudjuk csinálni.

Minden valamirevaló szélhámos tudja, hogy a kendőzetlen igazság sokkal hatásosabb, mint a legjobban felépített hazugság.

Kat most megbizonyosodhatott róla. Letaglózta őket, akár a tenger hullámai.

– Akkor másik tervet eszelünk ki – mondta Gabrielle.

– Mit szólnátok a bankhoz? – kérdezte Simon. – Itt van a két Bagshaw…

– Köszönjük a nekünk szavazott bizalmat, tesó – paskolta meg Simon hátát Hamish –, de a páncélterem tíz méter mélyen van a világ legdrágább ingatlana alatt.

– Vagyis nem? – kérdezte Simon.

Hamish a fejét rázta.

– Nem.

– Ismeri Maggie a „szél lengeti a fűzfákat”? – kérdezte Gabrielle.

Angus a testvérére nézett.

– Biztos vagyok benne, hogy ő volt az eredeti fűzfa.

– Szállítás közben? – kérdezte Hale.

– Ja… hm… nem – csóválta a fejét Simon, mintha maga a gondolat is megrémisztené. – LaFont egész nap a telefonján lógott, és a szállítást szervezte.

– Páncélautó? – találgatott Hale.

– Bemelegítésnek – válaszolta Simon. – Úgy néz ki, a palotaőrök is ott lesznek a kíséretben. És valami felvonulásról is szó volt.

Hale visszafordult Kathez.

– Mi a véleményed a felvonulásokról? – kérdezte.

– Utálom őket.

– Pedig felülhetnél egy kabrióra – ugratta.

– Kösz, nem.

– És ha adnék egy szalagot is? Gabrielle megtanít integetni, ugye, Gabs? – kérdezte, de Gabrielle túlontúl el volt foglalva azzal, hogy kicserélje valamelyik testrészén a jeget.

– Boleyn Anna – vetette fel Hamish.

– Nem! – kiáltotta egyszerre Hale és Kat.

– Kukalakó Oszkár? – javasolta Gabrielle.

– Szerinted LaFont olyan pasasnak tűnik, aki maga viszi ki a szemetét? – csipkelődött Angus, aztán megvonta a vállát. – Amúgy meg nincs benne. Szerintem a nő őt is ugyanúgy átveri, ahogy a többieket.

Beletelt egy pillanatba, míg ezt megemésztették, de aztán Gabrielle felugrott.

– Óóó! Tudom már!

Kat egy legyintéssel elhallgattatta.

– A hercegi palota kész erődítmény, Gabrielle.

– Tudom – mondta Gabrielle. – De a paloták mindig szórakoztatóak.

– Ez nem. Hat méter magas kerítése van, és harmincfős őrosztag vigyázza felváltva. És fegyverük is van.

Kat még a félhomályban is látta, hogy Gabrielle elhúzza a száját.

– Ami nem jelentene problémát, ha hagynád, hogy felmásszak a sziklán.

– Várjunk csak! – jött közelebb Hamish. – Miért kell megcsinálnunk ezen a héten? Adja csak el a követ a jó öreg Maggie. És ha már biztonságban lesz az új otthonában…

– Kizárt, hogy megtudjuk, hova kerül – jegyezte meg Hale. – Teljesen el is tűnhet a föld színéről.

– Talán egy helyi bandafőnök vagy fegyverkereskedő magángyűjteményébe – találgatott Gabrielle.

Simon csalódottan rázta a fejét.

– Túl sok a lehetőség, hogy…

– Nem biztos, hogy bűnözőhöz kerül. – Amint Kat kimondta ezeket a szavakat, öt szempár meredt rá, mintha megőrült volna. Úgy tűnt, egyedül csak Nick értette meg.

– Nem mindenki rosszfiú – mondta Nick. – Várunk, aztán megcsináljuk a melót később, és lehetünk mi a rosszfiúk.

– Ez az egy lehetőségünk van. Jelenleg. – Kat hátrébb lépett, és járkálni kezdett. – Holnap reggel…

Hale a fejét rázta.

– Nincs elég idő. Nem férünk hozzá.

– Az aukción a palotában?

– Nem jó – válaszolta Simon. – *Ha* át is jutunk a falon – vetett egy jelentőségteljes pillantást Gabrielle-re –, ki már nem fogunk.

– Oké. – Kat vett egy mély lélegzetet. – Akkor marad…

– A kaszinó – mondta ki Hale kereken.

– Szólnod kellene valakinek, Kat. – Nick hangja hidegen csengett, de a tekintete melegséget sugárzott. – Az anyám…

– Ha haza akarsz menni anyucihoz, ott az ajtó – mutatott Hale a fedélzeten túl a kék víz felé, egy kiadós úszásra invitálva Nicket, de az nem törődött vele.

Katre nézett, és megkérdezte:

– Hány kamera van a kaszinószinten?

– Hatvankettő – vágta rá.

– Hány bejárat? – folytatta Nick.

– Öt nyilvános, három privát és négy nem hivatalos.

– Kijárat?

– Tíz.

– Átlagidő az utcára?

– Kettő és fél perc.

– Őrök?

– Legalább húsz az emeleten. Négy a smaragd mellett.

– Nem – rázta a fejét Nick. – Még te sem tudsz kirabolni egy kaszinót, Kat.

– Nem a kaszinót raboljuk ki, új fiú – lökte odébb Hale Nicket.

– A kaszinóban rabolunk – mondta Gabrielle ravaszkás mosollyal. – A kettő nem ugyanaz.

– Srácok – csattant fel Kat, arra késztetve a többieket, hogy megálljanak és elgondolkodjanak. – Nem figyeltek. Meg tudjuk szerezni a követ a kaszinóban. De nem tudjuk kihozni. Beépített ember nélkül nem megy.

– Azt hittem, az én leszek – mondta Nick.

– Olyasvalakire van szükségünk, akiben megbízhatunk – gúnyolódott Hale.

– Ja – bólintott Nick –, mert azért jöttem el idáig, hogy bosszút álljak.

Kat azonban a fejét csóválta.

– Olyasvalakire van szükségünk, akiben Maggie megbízik.

– Elérhetem, hogy megbízzon bennem – erősködött Nick.

Kat Maggie-re gondolt – a nőre, aki már vagy fél évszázada

benne van a bizniszben, ráadásul egyedül.

– Nem hiszem, hogy megbízott mostanában bárkiben is.

– De azt mondtad… – kezdte Nick.

– Sajnálom, Nick. De te legfeljebb beépített *fiú* lehetsz. – Gabrielle mosolya elvette a megjegyzés élét. – Azt hiszem, Kat arra gondolt, hogy egy beépített *férfira* van szükségünk. – A kuzinjához fordult. – Legalábbis azt hiszem, erre céloz, mert nekünk se mondta el a tervét.

– Nem az én tervem, Gabrielle – mondta Kat. – Vagyis már nem az, mert nem működik a meglévő emberekkel.

Gabrielle keresztbe tette a karját.

– Ezt hadd döntsük el mi.

Kat érezte, hogy mindenki ránéz, és meredten bámulja. Tudta, hogy egyetlen lehetősége maradt: elmondani nekik mindent.

– Simon – fordult a fiúhoz felgyűrve a ruhája ujját –, szükségünk lesz a kaszinó alaprajzára…

2 nap
az aukcióig

A *W. W. Hale*
fedélzetén

31. FEJEZET

Kat nem akart elaludni – tényleg nem. De nem állított be ébresztőt, és Marcusnak sem szólt, hogy keltse fel reggel. Nem húzta el a sötétítőt, hogy a napsugarak csíkokat rajzoljanak az ágyára, és meg se moccant, amikor Gabrielle felkelt reggel. Amikor hallotta, hogy a Bagshaw testvérek golflabdákat ütögetnek a tengerbe, nem intette csendre őket. Csak hánykolódni és forgolódni volt képes, egyetlen gondolat ostromolta a tudatalattiját szüntelen, akár a hullámok.

Tisztességes embert nem verünk át.

Hogyan verhetett át Maggie?

– Kelj fel!

– Hale – nyögte Kat, és arrébb gurult. Hallotta, hogy a fiú széthúzza a függönyöket, érzékelte, hogy fény árasztja el a kabint. – Alszom! – kiabálta, és a fejére húzta a paplant.

– Öltözz fel! – húzta le a fiú a takarókat az ágyról. Kat érezte, hogy rövid haja égnek áll az elektromosságtól, de Hale nem tréfált, nem csak a száját jártatta. Ruhákat szedegetett fel a földről.

– Tessék – dobott oda neki egy használt zoknit és egy koszos pólót.

– Hale, én nem… Aú! – kiáltott fel, és megdörzsölte a

halántékát, ahol a válláról lepattanó cipő eltalálta. De Hale ügyet sem vetett rá, mert a következő pillanatban már egy bőr miniszoknya repült Kat felé. – Ez Gabrielle-é – méltatlankodott Kat.

– Nem érdekel – mondta Hale, és az ajtóhoz lépett. – Tíz perced van.

– Nem, Hale. Már képtelen vagyok gondolkodni. – Anélkül, hogy tudatában lett volna, feltérdelt az ágyon. Az ablakok mögött a Földközi-tenger terpeszkedett, ameddig a szem ellátott, de Kat úgy érezte, csapdába esett. – Régen képes voltam látni az összefüggéseket. De most… Nem tudom, hogyan csinálhatnánk meg ezt, Hale. Nem tudom. Nem hagyhatom, hogy bárkit elkapjanak, vagy megsérüljetek… Nem tudom, hogyan csinálhatnánk meg – ismételte Kat lassan.

– Azt mondtad, szükségünk van egy menekülési tervre, igaz?

– Igen – válaszolta a lány.

– Akkor kitalálunk egy menekülési tervet. – Hale megállt az ajtóban. – Kilenc perced van.

Katarina Bishop nem rajongott a szerencsejátékért. Így hát, amikor aznap délután besétáltak a kaszinóba, nem törődött a játékasztalokkal. A játékautomatákkal sem foglalkozott. Mégsem tudta elhessegetni az érzést, hogy nagyon gyengék az esélyek, túl magas a tét, és minden szerencséjükre szükségük lesz.

A korlát mellett állt, és a termet figyelte, ami nappali fényben

egészen máshogy festett. A tengerjáró hajókról idesereglett, strandpapucsot és virágmintás pólót viselő turisták állták körbe az asztalokat. A szerelők fel-alá rohangáltak a létrákkal, szerszámos övvel a derekukon: a termet készítették elő a bálra, megpróbálták erődítménnyé alakítani az alkalomra.

Nos, akadtak kivételek.

– Hogy haladsz, Simon? – kérdezte Kat az egyik szerelő felé pillantva a kaszinószinten, aki szemüveget és álszakállt viselt, és úgy tűnt, sokkal inkább érdekli a black jack, mint a feladata.

– Tízes megosztást kért a fickó – mondta, Kat pedig eltűnődött rajta, hozzá beszél-e a fiú egyáltalán. Nem volt benne biztos.

– Simon! – förmedt rá Hale, és csatlakozott Kathez a korlátnál. – Úgy tudtam, te nem számolod a lapokat.

– Ha számolsz, az már nem játék – javította ki Simon, és ment a dolgára. Kat a mellette álló fiúhoz fordult.

– Szia! – köszöntötte.

– Szia neked is – válaszolta Hale, és a nagy termet fürkészte. – Nos, mindenki a helyén?

– Hamish? – szólt bele Kat a mikrofonjába. – Angus? Kész vagytok?

– Már csak a zöld jelzésre várok Nicky szívemtől – jött Angus válasza.

– Nick? – szólította Kat, de ezúttal nem nézett körül a teremben.

– A fodrászszalonnál vagyok – válaszolta Nick. – Maggie épp most ment be, tiszta a terep, Kat. És Angus, ne hívj szívemnek! Se Nickynek!

– Gabrielle? – pásztázta Kat szeme a termet. Nem látta az unokatestvérét, de tisztán hallotta, hogy azt mondja:

– Kész vagyok, ha te is.

Így már csak egy kérdés maradt.

– Biztos vagy benne, Hale, hogy ezt akarjuk?

A fiú lassan felé fordult, és kacsintott.

– Próbálj csak megállítani bennünket!

– Oké. – Kat vett egy mély lélegzetet, és átnézett a korlát fölött. A világ leghíresebb és legfényűzőbb kaszinójában volt, ami éppen az évszázad estélyére készült, de Kat csak vállat vont. Nevetett. És odaszólt Hamishnek: – Engedd ki őket, hadd repüljenek.

Senki sem tudta biztosan, hogyan történt a dolog. Később olyan pletykák keltek szárnyra, hogy ötszáz fehér galamb tűnt el az egyik parti esküvőről, de azt senkinek sem sikerült kiderítenie, hogyan szabadultak ki a galambok a ketreceikből a sziklás parton, és kerültek a világ egyik legelőkelőbb kaszinójába.

Először a zaj tűnt fel mindenkinek, az a ritmikus csapkodás, ami talán el is veszett volna a rulettkerekek surrogása és a turisták kiabálása közepette, ha nem hallatszott volna egyre hangosabban és egyre közelebbről. Az első madár betört a kaszinó szintjére, aztán a többi is követte – olyan volt, mintha vízár söpört volna végig a termen.

Vagy egy tucat különféle nyelven kezdtek kiabálni, ordibálni az emberek. A nők a blackjack-asztalok alá bújtak, a férfiak a

zsetonjaikat védték. Aztán seprűvel és felmosófával felszerelkezett munkások jelentek meg, és megpróbálták az ajtók felé terelni a madarakat, de azok – ahogy azzal minden tolvaj tisztában van – jobban szeretik maguk megtalálni a kiutat.

A galambok egyre csak jöttek, megtöltötték a kaszinót, leszálltak a kártyákra és a zsetonokra – és mindennek tetejébe –, a levegőben köröztek, körbe-körbe akár a füst, a legközelebbi kijáratot keresve.

Kijáratokat.

Kitört a pánik a tömegben, de Kat tökéletesen nyugodtan állt ott a jelenetre és a fejében lévő alaprajzra koncentrálva.

Látta az őröket és a biztonsági kamerákat, a tetőablakokat és a szellőzőcsöveket, a személyzeti bejáratokat és a repedéseket a kaszinó védelmén, amiket avatatlan szem észre sem vesz – látta mindezt, miközben ötszáz madár röpködött a levegőben a kijáratot keresve, és Kat nem zavarta őket.

– Hm… srácok… – Nick aggodalmasnak tűnt, de Kat nem volt abban a helyzetben, hogy válaszolhasson.

– Egy kicsit elfoglaltak vagyunk most – felelte Gabrielle. Az Antonius-bált hirdető molinót a terem közepén éppen galambok bombázták, és szó szerint egy cérnaszálon függött.

– Nos, még inkább elfoglaltak lesztek, mert Maggie felétek tart – kiabálta Nick. – És nincs egyedül. Úgy tűnik, van egy új fickó a csapatában.

Kat természetesen hallotta mindezt, de ötszáz galambbal feltérképezni egy kaszinó védelmének repedéseit (szó szerint és

átvitt értelemben is) olyasmi, amit nem lehet megismételni, így hát Kat rendületlenül a termen tartotta a szemét. Hajthatatlanul. A lézerpontos fókusz – ez az, amitől ő veszélyes, ugratta gyakran Felix bácsi. És ez az, ami ostobává teszi, figyelmeztette Eddie bácsi.

A legtöbb esetben Kat végül mindig rájött, hogy Eddie bácsinak pontosan igaza volt.

Hallotta, hogy Hale visszaordít:

– Kicsoda?

– Nem tudom – válaszolta Nick. – Még sosem láttam. Jól öltözött. Sétapálca van nála. Eléggé előkelő… és öreg.

– Haha! – A felfordulás ellenére Kat hallotta, hogy Hamish nevet. – Ha nem tudnám, hogy ez lehetetlen, Nicky fiam, azt hinném, hogy akiről beszélsz az…

– Eddie bácsi – suttogta Kat. Tökéletesen mozdulatlanul állt a helyén, és azt a pár embert figyelte a lépcső alján, akik a felfordulás közepette is nyugodtan néztek fel rá. – Itt van.

– Ez meg mit jelentsen? – ordított LaFont a kaszinó egyik alkalmazottjára, majd Maggie-hez fordult. – Madame, becsületszavamat adom, hogy ez a kis incidens nem lesz semmilyen befolyással az Antonius-bálra.

– Ó – kezdte lassan Maggie, még mindig a lépcső tetején ácsorgó lányt bámulva. – Remélem, hogy nem.

Katnek oda sem kellett néznie, tudta, hogy Simon tökéletes takarásban van egy hatalmas növény mögött. Hale ott van

valahol messze a terem másik végében. Gabrielle eltűnt, és a Bagshaw fiúk is vele vannak. Nicknek pedig nem volt rá oka, hogy bejöjjön a kaszinóba, de ez mind egyáltalán nem számított.

Maggie a madarakra és a pusztításra pillantott, majd vissza Katre, és Kat tudta, hogy lebuktak – nem volt hova menekülnie. Elindult lefelé a lépcsőn a madártollakat és a kis kupacokat kerülgetve. Nem nézett a bácsikájára, inkább a mellette álló nőn tartotta éles szemét.

– Helló, Maggie!

Maggie-nek nem maradt más választása, mint a mellette álló férfihoz fordulni:

– Monsieur LaFont, biztosan emlékszik még az unokahúgomra.

A műkereskedő bólintott.

– Természetesen – nyúlt a lány kezéért, és kezet csókolt. – Mademoiselle, rettenetesen sajnálom ezt a szőrnyű… fiaskót.

– Szerencsétlen véletlen, gondolom – mondta Kat.

Maggie mosolygott.

– Hát persze.

– És, kedvesem… – fordult Maggie Kathez, mintha még valakit be kellene mutatnia, de még mielőtt folytathatta volna, Kat bácsikája a lány vállára tette a kezét.

– Jó, hogy újra látlak, Katarina. – Szorosan megölelte, és elhúzta a csoporttól. – Annyi mindent meg kell beszélnünk. Engedd meg, hogy hazakísérjelek.

Kat nem is tudta, milyen jó a friss levegő, amíg nem vett egy mély lélegzetet. Hideg szél fújt a Földközi-tenger felől. A galambok a fákra telepedtek, és otthagyták névjegyüket a negyedmillió dolláros autók szélvédőjén, de mindez nem igazán izgatta Kat Bishopot. Túlságosan is a derekát szorító kézre és a zord hangra összpontosított, ami halkan, oroszul káromkodott az időzítés, az átkok és a végzet miatt.

– Eddie!

Kat megtorpant a kiáltásra, és megfordulva látta, hogy a Bagshaw fiúk vágtatnak ki az ajtón.

– Nem az ő hibája! – kiabálta Angus.

– Ha hibáztatni akarsz valakit, minket hibáztass – tette hozzá Hamish.

Kat azonban… Kat az előtte álló férfira pillantva képes volt elvonatkoztatni fekete kabátjától, gondosan nyírt kecskeszakállától, szemétől, szája vonalától, kezétől.

– Minket kellene…

– Fiúk! – szakította félbe Simont. – Azt hiszem, itt az ideje, hogy megismerjétek Charlie bácsit.

32. FEJEZET

Aznap délután, miközben a *W. W. Hale* valahol Monaco partjainál szelte a vizet, a napsütés és a tengeri levegő mellett egy újfajta érzés is jelen volt a fedélzeten. Kat mélyeket lélegzett, és a vizet nézte. Alig merte reménynek nevezni.

– Hát ez lenne a terv – hallotta Kat Hale hangját, aki a vele szemben csendben, mozdulatlanul ülő férfihoz intézte a szavait. – Mi a véleményed, Charlie? Mit gondolsz, meg tudod csinálni?

Ez volt a nagy kérdés, és az egész csapat a válaszra várt, miközben az idős férfi a messzeséget kémlelte. Mintha azon gondolkodott volna, mi vár rá, és vajon mekkora előnye lehet.

– Charlie? – zökkentette ki Gabrielle. – Hogy hangzik?

– Pompás – dörzsölgette a combját, így próbálva felmelegíteni. – Pompás. Pompás. Csak kijöttem a gyakorlatból, ennyi az egész.

– Remekül fogod csinálni – mondta Hale azzal a könnyed magabiztossággal, amivel minden beépített ember születik.

Charlie-nak is feltűnhetett, mert felhúzta a szemöldökét.

– Ne akarj átverni egy szélhámost!

Hale nevetett.

– Jogos. – A hangja lágyan, türelmesen csengett. – Nem lesz sok időd a feladatra. De neked ez nem fog gondot jelenteni. Meg tudod csinálni. És ha te teszed a dolgod…

– Mi is tesszük a miénket, és élve ki is jutunk onnan – fejezte be Gabrielle.

– Pont úgy nézel ki, mint…

– Hamish! – szólt rá Kat, és megállította, mielőtt még a fiú megbökhette volna az idős férfi oldalát, hogy megbizonyosodjon róla, tényleg valódi-e. – Talán adnunk kellene Charlie bácsinak egy kis teret – figyelmeztette Hamisht, és közben a korlátnak támaszkodó bácsikáját figyelte, aki úgy tűnt, jobban kedveli a tenger és a határtalan víztömeg társaságát.

A Bagshaw fiúk megfontoltan bólintottak.

– Sajnálom. Csak… nagy megtiszteltetés, hogy végre találkozhattunk – mondta Angus.

– Ja – értett vele egyet Simon.

Kat tudta, miért bámulták a fiúk ennyire a férfit. Az igazat megvallva nehéz volt megállni. Charlie félig legenda volt, félig szellem, aki most mégis frissen nyírt hajjal és szakállal ült itt a melegen simogató napsütésben, fényévekre a fagyos, hegyi otthonától.

Nem, gondolta Kat. Pont úgy néz ki, mint Eddie bácsi.

– Lemostad a festéket – jegyezte meg Kat.

– Tessék? – kapta fel a fejét a férfi, mintha lélekben tényleg visszamenekült volna hegyi kunyhója biztonságába.

– A kezed. Lemostad róla a festéket – nyúlt a kezéért Kat, de Charlie elhúzta, és a zsebébe süllyesztette.

– Remélem, kölykök, tudjátok, hogy mit csináltok – sziszegte.

– Ne aggódj, Charlie fiú – paskolta meg Hamish az öregember

hátát. – Talán nem hallottál róla, de pár hónappal ezelőtt a jó öreg Kitty összehozott egy csapatot, ami…

– Ez nem egy festmény! – csattant fel a férfi, és a távoli partra mutatott. – Az pedig ott nem egy múzeum! – A szeme olyan sötét volt, a hangja pedig olyan éles, hogy Kat egy pillanatig megesküdött volna rá, hogy Eddie bácsi áll vele szemben. De aztán a férfi keze reszketni kezdett, a hangja megremegett. – A nő pedig nem balek.

– Tudom – jegyezte meg Kat, de a nagybátyja folytatta.

– A Kleopátra-smaragd…

– El van átkozva. Tudjuk – simított végig a lábszárán Gabrielle.

– Nem – rázta meg a fejét a bácsikája. – Nincs elátkozva. Egyszerűen csak ostobává teszi az embereket.

Hát erről van szó, jött rá Kat. A bűntudat és a szégyen ebben kristályosodott ki végül. Ostoba volt. És ez olyasmi, amit ebben a bizniszben senki sem engedhet meg magának.

– Bocsáss meg, Katarina – simította végig az arcát Charlie, mintha hiányozna neki a nagy szakálla, és vele együtt a férfi, akit maga mögött hagyott a hóban. – Csak sokkal nehezebb látni, hogy a történelem megismétli önmagát, mint gondoltam.

– Most nem úgy lesz, mint legutóbb, Charlie – mondta Hale. – Maggie vagy Margaret vagy bárhogy is hívják… ezúttal előtte járunk.

– Soha senki nem járt még előtte – mondta a férfi a tengernek.

– Tudom – helyeselt Kat. – De a segítségeddel nekünk menni fog. Most, hogy számíthatunk rád, mi…

Charlie felállt, és Kat szavába vágott.

– Soha ne hagyjátok, hogy egyszerre két férfi is belétek szeressen, lányok! Az ilyesmi sosem végződik jól.

Odament Marcushoz, és a kis csónakkal elindultak a part felé. Kat pedig nem tehetett mást, mint minden hitét és reményét a férfiba vetette, és hagyta elmenni.

Charlie ugyan visszament a partra, a szelleme azonban ott maradt velük. Egy árnyék a padlón. A fedélzeten keresztülfújó szél.

Leszállt az éj, ami magában hordozta egy új nap ígéretét, ám egyikük sem aludt. Kat a folyosón mászkált, de hirtelen megállt, amikor észrevette az egyik résnyire nyitott ajtó alól kiszűrődő fényt. Odaosont, és Nicket látta, amint lovaglóülésben ül egy fonott széken, kezében egy pakli kártyával.

Kat ismerte a trükköt, maga is megcsinálta vagy ezerszer, mégis csendben maradt, és figyelte, ahogy a fiú jobb kézzel kihúzza a pikk dámát a pakliból, lazán a tenyerén tartja, majd bal kézzel rákoppint egyszer. A kártya ott van, üzeni a mozdulat. Majd mindkét keze a levegőbe röppen, és a kártya eltűnik.

– Készen állsz?

Dicséretére legyen mondva, Nick nem ugrott fel a hang hallatán.

– Mire szükséges lesz, igen. – Felnézett a lányra, majd a semmiből elővarázsolta a kártyalapot. – És te?

– Amennyire csak lehet.

Kat továbbra sem szerette a vizet, de a tenger nyugalmához hozzá tudott volna szokni. Felment a fedélzetre – érezte, hogy Nick követi –, és belekóstolt a semmi hangjába, ami körülvette őket. A jacht csendben sodródott, a motor nem járt. A csapat mélyen aludt. Úgy tűnt, még a hullámok is nyugovóra tértek éjszakára, erőt gyűjtve az előttük álló hosszú napra.

– Akkor elmondod, hogy történt? – kérdezte Nick. – Pontosan hogyan is vették rá Katarina Bishopot, hogy ellopja a Kleopátra-smaragdot?

– Az attól függ – válaszolta Kat. – Elmondod, valójában miért jöttél utánam?

A fiú elmosolyodott.

– Előbb te.

Kat vett egy mély lélegzetet, és felnézett a holdra. Nagyobbnak tűnt, mint rendesen; közelebbinek. Olyan éjszaka volt ez, amelyen bármi megtörténhet, hát mélyen beszívta a levegőt, és kibökte:

– Maggie vagy Constance vagy Margaret, bárhogy is hívják, azt mondta, hogy Romani küldte hozzám. Állította, hogy a kő jog szerint az övé és…

– Hittél neki – fejezte be helyette Nick. Nagyot sóhajtott. – Nem kell jóvátenned a világ összes hibáját, tudod? Össze tudlak hozni olyan emberekkel, akiknek ez a munkája…

– Valahogy nem hinném, hogy az Interpol bedőlne a hamis személyimnek – monda Kat a múlt őszi, párizsi irodában tett látogatására gondolva, és hozzátette: – *Megint*.

– Nem kell ezt csinálnod, Kat.

– Eleget hallottam ezt már korábban is.

– Igaza van.

– Nem mondtam, hogy kitől – ellenkezett Kat.

– Nincs rá szükség. – Nick kinézett a vízre. – Ti ketten jók vagytok együtt.

– Nem vagyunk együtt – vágta rá Kat automatikusan.

– Dehogynem. Csak még nem tudod – támaszkodott a fiú a korlátnak. – Én pedig az a srác vagyok, akinek tényleg jól jönne egy barát. Szóval nyugodtan elmondhatod. *Miért csináltad?*

A fiú arcát csak a hold világította meg. Kat ránézett, és rájött, hogy nem hazudhat, nem verheti át. Valahogy jólesett kimondani végül:

– Mert meg tudtam csinálni.

Nick arrébb húzódott, magabiztosan, határozottan pörgette végig a kártyalapokat, az ujjai akár a távolban felvillanó, idegen parton lecsapó villám.

– Te jössz – nógatta a lány. – Azt hittem, jó fiú akarsz lenni.

A fiú ujjai megálltak, a kártyák nem mozdultak.

– Ja, nos, úgy tűnik, hogy ha valaki bűnrészessé válik az évszázad rablásában, onnantól kezdve másképp gondolja. Még akkor is, ha az anyja el tudja intézni, hogy hivatalosan ne vádolják semmivel.

– Szóval az áthelyezése a központi irodába… – kezdte Kat.

– Nem igazán előléptetés – fejezte be a fiú. – Addig ott kell maradnia, amíg nem jön össze valami nagy fogás, ami lökést ad a karrierjének. Én pedig „az év legnagyobb csalódását okozó

gyereke” vagyok, amíg… nos… ki tudja, meddig. – Megkocogtatta a paklit, kiterítette, majd zárta a kártyákat. – Úgyhogy idejöttem. Arra gondoltam, ha már én leszek a bűnbak, akár jól is szórakozhatom mellette.

– Ez egyáltalán nem szórakoztató – jegyezte meg Kat.

A fiú körbepillantott a jachton, és felnézett a csillagokra.

– Ja. Pont úgy néz ki, mint valami tortúra.

– Nem, Nick. Veszélyes és őrült dolog, és bárkinek baja eshet. Miattam esik baja másoknak.

– Megváltoztál, Kat – mondta Nick, és Kat tiltakozni akart, de valahogy sikerült visszafognia magát. Nick az egyik napozóágyra telepedett, le sem véve szemét a kártyákról. – Azonnal feltűnt, még Lyonban, amikor találkoztunk az alagsorban, és elrohantál, mint…

– *Te találkoztál Nickkel Lyonban?*

Kat szerette volna azt hinni, hogy villámlott – hogy a vihar ideért –, de nem menydörgést hallott. Tudta, még mielőtt megfordult volna, és meglátta volna Hale-t a kivilágított ajtóban.

– Válaszolj, Kat! Találkoztál vele Lyonban?

– Igen. De csak egy pillanatra. A…

– Miért nem mondtad el? – Hale elindult felé, Kat pedig hálás volt a sötétségért.

– Minden olyan gyorsan történt, és… egyetlen másodperc volt az egész!

Hale tekintete dühről árulkodott, és még valamiről: fájdalomról, ami mélyebb volt, mint eddig bármikor.

– El kellett volna mondanod.

Nick nevetett.

– Szerintem nem tartozik beszámolóval neked.

– Tényleg nem érted, új fiú – rázta a fejét Hale, és arrébb lépett. – Senkinek sem számol be.

Hale megfordult, és a fedélzet másik végébe ment, de Kat követte.

– Megcsókoltalak! – Kat nem akart kiabálni, de nem is szabadkozott miatta. A szavak ott lüktettek benne hetek óta. Könnyebbnek érezte magát, hogy kibukott belőle – egy teherrel kevesebb.

– New Yorkban. A limuzinban. Megcsókoltalak.

Hale megállt.

– Emlékszem.

– Megcsókoltalak, te pedig elmentél. Tehát vagy olyasvalaki vagyok, akinek nem örülsz, ha megcsókol…

– Nem – rázta meg a fejét lassan Hale. – Nem erről van szó.

– Vagy rémesen csókolok. – Kat nem bírta megállni, hogy számba ne vegye a szóba jöhető magyarázatokat – a lehetőségeket –, mintha ez is csak egy átverés lenne, amit csak akkor tud irányítani, ha az agya abbahagyja a kattogást.

– Kat… – Hale meg akarta érinteni, de túl jók voltak a lány reflexei.

Kat arrébb húzódott, és a fiúra nézett.

– Megcsókoltalak, te pedig otthagytál.

Kat azt hitte, a saját szívdobogását hallja. Túl hangos, gondolta. Hale meg fogja hallani, észre fogja venni, rá fog jönni,

mekkora hatalma van felette, és mekkora fájdalmat okozhat neki.

– Hale – kezdett bele Kat, de a zaj még hangosabb lett, csak úgy visszhangzott a mellkasában. – Hale, én…

– Jönnek! – Simon jelent meg az ajtóban, és gyakorlatilag átvetődött rajta, ki a fedélzetre. – Kelly! – kapkodott levegő után. – LaFont hívásait hallgattam az este. New Yorkkal beszélt. Kellyvel. – Vett egy mély lélegzetet. – És az a helyzet, hogy a Kleopátra… itt lesz a bálon!

Egy nap az aukcióig

Monte-Carlo,

Monaco

33. FEJEZET

Egy valamirevaló tolvajnak sok mindenre képesnek kell lennie. Érteni a zárak feltöréséhez elengedhetetlen tudás. Nyugodtnak maradni bármilyen helyzetben alapvető készség. De sokszor a legfontosabb, amit egy tolvaj tehet… hogy figyel. És vár.

Kat Hale mellett állva figyelte a kétsávos utat, ami kígyóként kanyargott a sziklák és alagutak között a régi épületekkel és feltűnő autókkal teli város szívébe. Butikok és szállodák sora, és természetesen egy kaszinó.

És több biztonsági intézkedés, mint amivel Katarina Bishop valaha is találkozott.

– Tényleg idehozzák a Kleopátrát – mondta.

– Valóban – értett vele egyet Hale.

Az, hogy a valódi Kleopátra már itt tartózkodott, a Riviéra legbiztonságosabb bankjának páncéltermében elzárva, olyan részlet volt, amivel mindannyian tökéletesen tisztában voltak.

Valójában csak az számított, hogy Marcus Antonius meghalt, és Kleopátra követte, a világ elitje pedig úton van Monacóba, hogy táncoljon és igyon egyet a kövek társaságában, melyek megpecsételték e két ember sorsát.

A Casino de Monte-Carlo nem nyitott ki a nagyközönség előtt, amire eddig még nem volt példa. Kat a gerincen állva a kedvenc

távcsövén keresztül figyelte az eseményeket. Megérkeztek a virágárusok a virágokkal. A gyümölcs-, sütemény- és hússzállítók pontban tízkor jelentek meg. A télen is forgalmas kikötő teljes gőzzel működött – fehér pöttyök himbálóztak ide-oda a vízen, messze a sötétkék tengeren. Úgy tűnt, Monacón a világ szeme. Kat azonban továbbra is a kaszinó bejáratát fürkészte.

– Mit változtattak a terveken, Simon?

Marcus egy pokrócot terített a fűre az egyik fa alá, és kenyérből és sajtból álló hideg ebédet szolgált fel nekik.

Hale a kanyargós utat figyelte.

– Lehet, hogy jövőre benevezek a monacói nagydíjra… Meg kell mondjam, nagyon jól vezetek.

– Mármint Marcus, úgy érted, nem? – kérdezte Gabrielle.

Hale elvigyorodott.

– Hát persze.

– Simon! – kiabált rá Kat, mire a fiú felült, és kivette füléből a fülhallgatót.

– Mi van? – kérdezte bagettel és brie sajttal teli szájjal.

– Változtattak valamin? – tudakolta Hale Kat helyett.

– Ó! – rágta meg és nyelte le a falatot Simon. – Kelly a saját embereit is hozza a smaragddal együtt, úgyhogy… kétszer annyi őr lesz, mint amennyivel eddig számoltunk.

Kat bólintott.

– Jól van.

– És azt is kérte, hogy hőkamerák figyeljék a vitrineket.

Hale Katre pillantott, aki elhessegette magától az aggodalmát.

– Mi a helyzet az emelvénnyel? – kérdezte a lány.

– A nyomásérzékelővel ellátott emelvényre gondolsz, amin elhelyezik a golyóálló és túlbiztosított másfél méteres vitrineket? – kérdezte Hamish.

Kat ránézett.

– Igen, arra gondoltam. Még mindig forog?

– Igen – vonta meg a vállát Simon. – Gondolom, Kellynek megfelelt. LaFont beszélgetéseiből ítélve nem változott semmi a padlót és az emelvényt illetően, csak…

– Mindent megdupláztak – fejezte be helyette Hale.

– Ühüm – nyelt egyet Simon, ezúttal egészen más okból. – Vitrinek, kamerák, őrök… az egész csak… még nagyobb lett.

Kat a szeméhez emelte a távcsövet. Amikor a biztonságiak két masszív vitrint kezdtek tolni a személyzeti bejárat felé, Kat pontosan tudta, mit lát: tíz centi vastag törhetetlen, golyóálló, megfúrhatatlan üveget, a legjobb svájci mester készítette tiszta titán zárral (azt mindenki nagyon jól tudja, hogy ha zárakról van szó, a svájciak a legjobbak).

Kat természetesen már napok óta tisztában volt ezekkel a tényekkel, de látni és tudni valamit két teljesen különböző dolog. Ezért figyelt ennyire, hátha a valóság más egy kicsit, hátha a 3D-s, színes mozgóképen felfedezhet egy lyukat, egy eltérést, egy rést, ami felett elsiklott a papírra nyomtatott, fekete-fehér alaprajzon.

– Kelly személyesen hozza el a smaragdot? – tette fel a kérdést Kat, és aggódva pillantott Hale-re.

– Ó, igen – válaszolta Simon. – És LaFont nem tűnik túl

boldognak tőle.

– Lefogadom, hogy nem – jegyezte meg Gabrielle. – Utálom ezt a Kellyt. Szeretném látni, ahogy megkapja a magáét.

– Egyszerre csak egy melóra koncentrálunk, Gabs – monda neki Hale. – Egyszerre csak egy meló. – Elfelé menet Hale megragadta Kat karját. – Biztos vagy ebben az egészben? – kérdezte.

– Ha működik, működik – válaszolta Kat.

– És ha nem? – kérdezte a fiú.

Kat ránézett.

– Ha nem, hát úgy hallottam, hogy Monacónak van a legjobb börtöne egész Európában.

– Ez így van – vágta rá Hamish és Angus egyszerre.

És ezzel el volt döntve.

34. FEJEZET

Annak ellenére, hogy korántsem volt gyakorlatias foglalkozása, Pierre LaFont nagyon is gyakorlatias ember volt. Az előírások azért vannak, hogy betartsák őket, szokta mondani. A szabályokhoz ragaszkodni kell, az utasítások pedig nem pusztán ajánlások. Ennek megfelelően az ajtóban álló őrök szigorú utasításba kapták, hogy meghívó nélkül senkit sem engedhetnek be. Éppen ezért nagyon bosszantotta, hogy a zenés előadás lebonyolításával megbízott fiatal nő közölte vele, hogy a reflektorokat nem hetven, hanem hatvan fokos szögben kell beállítani, és hogy a hegedűművész beteget jelentett, ezért egy brácsaművész fog fellépni helyette.

Amikor húsz perccel a bál kezdete előtt LaFont ellenőrizte a kaszinószintet, minden tökéletesnek tűnt. Csakhogy az ördög a részletekben rejlik, szokta mondani. És aznap este – nos aznap este ez az ördög… Maggie volt.

– A kordon legalább fél méterrel távolabb legyen az emelvénytől – mondta a nő, ellenőrizve a terepet. – Vegyék le azt a zászlót! – utasította az egyik őrt, minden látható ok nélkül. – Igen, azt a zászlót. A kamera mellettit.

Ám a legszokatlanabb kérését magához LaFont-hoz intézte.

– Ígérje meg, Pierre – mondta a férfinak –, ígérje meg, hogy

gyerekeket nem engednek be!

– Biztosíthatom, asszonyom, hogy a rendezvény nem gyerekeknek szól.

– Komolyan beszélek, Pierre. Ha maga vagy az emberei észrevesznek bent egy gyereket, legyen az akárki, az ajtót is észre fogják venni. – Maggie hangja harsány és nyers volt, mint mindig, de volt még benne valami, amitől LaFont úgy gondolta, hogy ez a texasi virtus talán hamis egy kicsit. De hát a hamisítványok hozzá tartoznak ehhez a területhez, mondta magának a férfi. Neki azt kell szem előtt tartania, hogy az Antonius – és az utána járó jutalék – nagyon is valóságos.

Így hát leszedette a zászlót, arrébb rakatta a kordonokat, majd elfoglalta helyét a lépcső tetején, és lenézve az évszázad estélyének helyszínére, biztos volt benne, hogy Maggie-nek egy dologban igaza volt: gyerekeknek itt nincs helye.

Az összes parti közül, amit az elmúlt évszázadban Monte-Carlóban tartottak, ez a bál már azelőtt legendává vált, hogy elkezdődött volna. Még sosem zárták be a kaszinót hasonló esemény miatt. A vendéglista még monacói mércével mérve is elitnek, előkelőnek és híresnek számított.

Ám e megkapó épület legmegkapóbb eleme a terem közepén állt. Egy kis emelvény, ami körbeforgott. A talapzatán két üvegvitrin helyezkedett el, és ahogy az emelvény forgott, az üvegről visszaverődő fény lassan körbejárta a termet.

Vörös bársonykordon vette körül, ami a tömeget volt hivatott

távol tartani, ami már özönlött is a kis dobogó és az üres tárlók felé. Kétezer éven át próbáltak az Antonius-smaragd nyomára bukkanni. A világ elitje pedig egy kisebb vagyont is hajlandó volt fizetni a belépőért, csak hogy egy légtérben lehessen vele.

Nos, majdnem az egész elit.

– Sajnálom, ifjú hölgy, de nincs rajta a neve a listán.

– Ismer engem! – kiabálta Kat, és LaFont-ra mutatott a tömegben, aki megpróbált elfordulni (sikertelenül). – Pierre! – kiabálta. – Ó, Monsieur LaFont!

– Mi a probléma? – LaFont hangjából és arckifejezéséből lerítt, hogy fontosabb dolga is van ennél, és a fiatal ajtónálló tisztában volt ezzel.

– A hölgynek nincs meghívója – csattant fel az őr, mintha az egész Kat hibája lett volna.

– Pierre – vette könyörgőre Kat –, én vagyok az! – visszhangzott a suttogása a tömegben.

– Igen, igen – sziszegte Pierre, és próbálta lecsendesíteni.

– Pierre, találkoznom kell Maggie nénikémmel – szorította meg a kezében tartott bevásárlótáskát. – Elküldött pár dologért, amire szüksége van.

– Igen, hallom, amit mond – válaszolta a férfi. – De a nagynénje szigorú utasításokat adott, kiket engedhetnek be ma este.

– Jaj, Pierre! – nevetett Kat, és megpaskolta a férfi karját. – Nagyon mókás. Mondták már magának?

– Nem, kisasszony. Őszintén szólva maga az első.

A férfi tekintete végigpásztázta az előteret.

– Pierre! – pisszegett Kat megint. Próbált befurakodni, de az őr megint útját állta. – Látta már Maggie-t úgy, hogy ne lett volna kifestve a szeme? Nem, még nem – lengetett egy aprócska kozmetikai táskát a férfi felé. – Azért vagyok itt, hogy ne is lássa soha.

– Uram! – próbálta megtartani az őr Kat ficánkoló karját. – Uram, én…

– Engedje be! – mondta Pierre, a roppant alacsony, roppant idegesítő amerikai lány felé biccentve. – Menjen! – dörrent rá Katre.

Mikor LaFont visszament a partira, az este tökéletesnek ígérkezett. Nos… magára erőltetett egy mosolyt, felemelte a karját, és elkiáltotta magát:

– Mr. Kelly, nagyon örülök, hogy látom!

Majdnem tökéletesnek.

Oliver Kelly, a harmadik kezet fogott riválisával, ám ez igazán mellékes volt. Megszemlélte a termet, az ételkínálatot és végül az üres vitrineket.

– Feltételezem, minden rendben van.

– Ó igen, hogyne. Már csak arra várunk, hogy az ön köve is ott legyen a holnapi aukción – nevetett fel idegesen LaFont.

– Nem – válaszolta hidegen Kelly. – Szó sem lehet róla.

– Természetesen – mosolygott LaFont. – Nagyon örülünk, hogy eljött, és elhozta a Kleopátrát az estélyre. Madame Maggie el volt ragadtatva a lehetőségtől, hogy végre együtt láthatja a két

követ.

Kelly úgy nézett a férfira, mint egy kisstílű üzletemberre, akinek szerencséje volt. Egyszer.

– Bizonyára.

– Elnézést, Monsieur LaFont – mondta egy mély hang, és a férfi csak ebben a pillanatban vette észre, hogy Oliver Kelly nem egyedül érkezett az eseményre. – Hát újra találkoztunk – mondta a fiatalember, akivel pár napja beszélgetett a szálloda halljában. Az, aki megdicsérte az autóját. – Colin Knightsbury vagyok. – A mellette álló ragyogó hölgyre mutatott. – Ő pedig Ms. Melanie McDonald. Mi biztosítjuk a Kleopátrát.

– Bonjour! – üdvözölte LaFont, és megrázta Hale kezét. – Nagyon örülünk, hogy ön és a mademoiselle…

– Bocsásson meg, LaFont – vágott közbe Oliver Kelly. – Később találkozunk.

Megfordult, és már indult is.

– Várjon! – kiáltott utána a fiatal nő, és Oliver Kellybe karolt. – Ha nem bánja, önnel tartanék.

Kelly elmosolyodott.

– Egyáltalán nem bánom.

Kat a kaszinó közepén elfoglalt helyéről látta, hogy Gabriellenek sikerült Kelly közelében maradnia, míg Hale könnyedén csevegett LaFont-nal. Eddig minden rendben, gondolta. Emlékeztette magát, hogy a terv egyszerű – szimpla és világos, de nem bombabiztos. Végül is soha semmit nem lehet biztosra

venni.

A tömegben sétálva arra számított, hogy majd érzi azt a bizsergést, amiről a kuzinja beszélt – azt a felfokozott állapotot –, de semmi ilyesmi nem kerítette hatalmába, ami némi aggodalommal töltötte el. Az ujjaira nézett, de nem remegtek. A hasára tette a kezét, de a gyomra nem rándult görcsbe az idegességtől. Mindent egybevetve, normálisan érezte magát. A terem másik végében látta, hogy Hale otthagyja LaFont-t, és egyenesen felé indul.

– Mi van veled? – kérdezte Hale. Kat karja szinte elveszett a fiú erős szorításában, miközben a terem egyik sötét, nyugodt sarkába húzta.

– Jól vagyok.

– Ja – lépett közelebb. – Pont erről van szó. Ez most komoly, Kat.

– Tudom.

– Kicsúszik a kezünkből az irányítás, és lehet, hogy nem sikerül visszaszerezni.

Kat a fiúra nézett.

– Hova akarsz kilyukadni, Hale?

– Átvertek… vagyis ember vagy… – simogatta meg a lány haját, és hátralépett egyet. – Te is ugyanolyan halandó vagy, mint mi. – A távolba meredt, aztán újra a lányra nézett. – Ez annyira rossz?

– Miről beszélsz?

– Arról, amiről New Yorkban. Bárhova elmehetünk, bármit csinálhatunk – simított egy hajtincset Kat füle mögé. – Nem kell

ezt csinálnunk.

Nem gyakran esett meg, hogy Kat azt kívánta, bárcsak visszamehetne az időben. Elvégre a világ nem így működik. Nincs olyan, hogy második esély. Mégis, ahogy Hale kimondta ezeket a szavakat, tudta, hogy igaza van – felszállhatnának egy repülőre, és eltűnhetnének, felszedhetnék a horgonyt, és Casablancában teremhetnének, még mielőtt bárki is hiányolni kezdené őket. Nem teheti meg nem történtté a hibát, amit elkövetett, de semmi sem kényszeríti, hogy elkövesse még egyszer. Egy pillanatra megingott, legszívesebben elmenekült volna.

El.

A bentlakásos iskolába, Moszkvába, Rióba.

El.

Egy apró, hófedte kunyhóba a világ tetejére.

És abban a pillanatban Kat már tudta, hogy ez az egész nem egy étteremben kezdődött egy esős napon. Nem hetek óta tart ez a hajsza – hanem már évtizedek óta. És a melót, amit Montrealban elkezdtek, Monte-Carlóban kell befejezni.

– Hale – kezdte Kat, de még mielőtt folytathatta volna, Simont hallotta a fülhallgatóján keresztül.

– Kat, Maggie a helyére tart. Kat, vetted?

– Ne aggódj – nézett a lány Hale-re. – Hallak.

És akkor kialudtak a fények.

35. FEJEZET

Az az állítás, hogy Katarina Bishop tökéletesen tájékozódik a sötétben, nem teljesen fedi a valóságot. Nincs hangradarja, mint a denevéreknek, és a macskáktól eltérően nem lát a sötétben. Ám ha Hale képes fesztelenül viselkedni egy hatezer dolláros szmokingban, miközben pezsgőt és kaviárt szolgálnak fel, akkor Katről elmondható, hogy tökéletesen érzi magát a báltermek homályba boruló részein ácsorogva ékszerek, pénztárcák és más emberek pénzének társaságában.

Mégis, amikor kigyúltak a reflektorok, és ragyogó fénysugarak szelték át a termet, megvilágítva az alacsony emelvényen üresen álló vitrineket, Kat ugyanolyan kíváncsisággal várta, mi fog történni, mint mindenki más.

– Kat? – suttogta Simon, és a hangja ott visszhangzott Kat fülében.

– Itt az idő.

Senki sem figyelt, amikor Kat ezt mondta. Szinte egész Monaco szeme az emelvényre irányult. Pontosabban a férfira, aki ott állt a két vitrin között, és mikrofonnal a kezében tekintett végig a tömegen, miközben fejben már a pénzét számolgatta.

– *Mesdames et messieurs*, hölgyeim és uraim – fordult Pierre

LaFont a tömeghez –, köszönöm, hogy eljöttek, és velünk ünneplik ma este a huszonegyedik század legnagyobb kulturális felfedezését. – Udvarias taps töltötte be a termet. Egyetlen üdvrivalgás visszahangzott csak a teremben, és Kat megjegyezte magában, hogy erről el kell majd beszélgetnie Hamishsel, ha vége lesz ennek az egésznek.

– Nagyon hálás vagyok Monsieur Oliver Kellynek, amiért nagylelkűen lehetővé tette, hogy bemutassam önöknek… – A drámai hatás kedvéért elhallgatott, és a jobb oldalán álló vitrin felé emelte karját, úgy kiáltotta: – A Kleopátra-smaragdot!

Nem tapsolt senki, mindössze egy halk, de határozott kattanás hallatszott, olyan jelentéktelen, hogy bármely más pillanatban, bármely más teremben teljesen észrevétlen maradt volna. Az emelvény megállt, nem forgott tovább, a vitrin mégis mozogni látszott. Bekapcsolt a hidraulika, és a kaszinó alagsori páncélterméből finoman a helyére emelte a zöld követ. A tömeg lélegzete is elállt, amikor felbukkant a kő, ám nyomában csend támadt.

A tömeg állt – és várt.

Az emberek mind egyformák, és ezzel minden valamirevaló szélhámos tisztában van. Ugyanarra vágynak. Ugyanazt akarják. A teremben mindenki meg akarta érinteni a történelmet. Érezni akarták a hírnevet. Meg akarták fogni a szerelmet – a tenyerükben tartani.

Ezért álltak ott csendben figyelve, várva, hogy Pierre LaFont folytassa:

– Most pedig, hölgyeim és uraim, kétezer éve most először

tekinthetik meg az Antonius-smaragdot.

Újra hallatszott az a surrogó hang, ahogy valami emelkedni kezdett a védőbúra alatt. Ám úgy tűnt, senki sem hitt a szemének, míg a fény meg nem csillant a második kövön, és az emelvény forogni nem kezdett, keringőre hívva a Kleopátrát és az Antoniust a bálteremben.

Mindössze a két vitrinen függő apró tábla szolgált bizonyosságul, hogy nem tükörképet látnak, nem egy élethű káprázatot. A kövek egyformák voltak. Tökéletesek. Felbecsülhetetlen értékűek és ragyogóak.

Itt vannak. Valódiak. És együtt vannak. Mintha az egész terem ezt gondolta volna.

Kivéve Katet. Kat csendben állt a tömegben, és arra gondolt, hogy Charlie egy zseni.

Ahogy a smaragdok körbeforogtak, megtört rajtuk a fény, és zöld kaleidoszkópszerű mintákat szórtak szerteszét. Ám még ez sem volt fogható Hale tekintetéhez, aki a zsúfolt terem másik végéből nézte Katet.

Abban a pillanatban ő is csak egy lány volt a bálteremben, aki a többiekhez hasonlóan ugyanúgy vágyott rá, hogy igaz legyen – a szerelem, ami átível kétezer éven. Ami legyőzi a távolságot, a társadalmi osztályokat és az időt.

Hinni akart ebben. Hale-re nézett, és tudta, hogy a fiú is erre vágyott.

LaFont még mindig beszélt; a tömeg még mindig bámult. Olyan pillanat volt ez, amibe ezer év sűrűsödött, ám ugyanakkor hazugságra épült, és Kat bármilyen nagyon is hinni

akart benne, jobb volt annál, semmint bedőljön neki.

– Simon? – kérdezett rá Kat.

– Rendben vagyunk – hallatszott a fiú hangja a fülhallgatóján keresztül.

– Hamish, mi a helyzet veled és Angusszel?

– Pozícióban vagyunk, szívem – felelte Angus.

– Gabrielle, mi van Kellyvel?

– Lefedve – suttogta.

Ketten vannak, gondolta Kat. Érezte, hogy Nick felé mozdul, és hallotta, hogy ezt mondja:

– Kat, biztos vagy benne, hogy ezt akarod? – De ő csak Hale-t látta a tömegben.

– Most – mondta, miközben a smaragd továbbra is ott ragyogott a vitrinben, alig három méterre tőle. Valahogy kisebbnek tűnt, mint Kat emlékezett rá. – Pontot rakunk a végére. Most.

36. FEJEZET

A zenekar még mindig játszott. Az étel még mindig fogyott. Ám miközben Nick ellépett Kat mellől, és átfurakodott a tömegen, már más hangulat uralkodott a teremben. Még csak fel se tűnt senkinek a kelleténél egy számmal nagyobb szmokingot viselő fiatalember, aki a reflektorfényben ragyogó zöld kövek felé tartó emberáradattal szemben haladt.

– Hagyd őt békén! – hallatszott Hale nyers, mély hangja, ami egyáltalán nem illett az álcájához.

– Szerintem pontosan tudja, mit akar – sziszegte Nick, miközben próbált nem feltűnést kelteni.

– Ideje, hogy békén hagyd – ismételte Hale, egészen közel lépve Nickhez, kifelé terelve a folyosóra, távol a tömegtől, a drágakövektől és az ajtó túloldalán lévő világtól.

– Csak bökd ki, ha nem kedvelsz – mondta Nick.

– Nem hiszem, hogy bármit is mondanom kellene.

Léptek hallatszottak mögöttük a folyosón, de egyikük sem törődött vele.

– Már nagylány – jegyezte meg Nick.

– Százötvenöt centi.

– Nem úgy értettem, hogy…

– Úgy látom, nem fogod fel – lépett hozzá még közelebb Hale.

– Hagyd békén…

De nem fejezte be, hanem villámgyorsan felemelte az öklét, és állon vágta Nicket, amitől az alacsonyabb fiú megperdült, a csattanástól pedig visszhangzott az üres folyosó.

Nem. Várjunk csak, döbbent rá a két fiú.

A *majdnem* üres folyosón.

A következő pillanatban Pierre LaFont termett mellettük két őrrel az oldalán.

– Hagyják abba! – kiabálta LaFont. – Hagyják… Mr. Knightsbury? – kerekedett el a férfi szeme, miután lerángatta Hale-t Nickről.

– Haha! – nevetett Nick, de a hangjából tiszta gyűlölet áradt. Bizonytalanul állt a lábán, ezért LaFont-ba kapaszkodva próbált meg közelebb kerülni Hale-hez.

– Maradjon ki ebből! – kiabált LaFont-ra Hale.

– Csönd legyen, maguk ketten! – rivallt rájuk LaFont, és az év társasági eseménye felé pillantott, ami javában zajlott a nyitott ajtókon túl. – Ide! – intett a két őrnek, akik megragadták Nicket és Hale-t, és elvonszolták őket egy kisebb terembe, amit rendes körülmények között nagy tétben játszó kártyajátékosoknak és VIP-csoportoknak tartanak fenn.

Hale a terem távolabbi végébe sétált, míg Nick az ajtónál maradt.

– Maga! – törölte meg LaFont a homlokát. – Meg vagyok döbbenve, Mr. Knightsbury. Hol van Mr. Kelly? – kérdezte az egyik őrt. – Keresse meg, és hozza ide!

– Ó – szólalt meg Hale. – Valószínűleg el van foglalva.

– Nos – dohogta LaFont –, biztos lehet benne, hogy ezt jelenteni fogom a feletteseinek.

Hale a kezét hajlítgatta, mintha még mindig fájlalná. De Nick csak nevetett.

– Ja. Tegye csak meg!

Hale előrelendült, de az őrök rávetették magukat, és megakadályozták, hogy Nickhez érjen.

– LaFont! – csendült fel egy női hang, és kivágódott az ajtó, mire Hale megdermedt. Maggie vad tekintete a terem elejében álló férfira szegeződött. – Hol volt…

Aztán megtorpant. Lassan megfordult, Nick feldagadt ajkáról az őrökre siklott a pillantása, majd a szabadulni próbáló Hale-en állapodott meg a tekintete.

Mindent tudó kifejezés jelent meg a szemében.

– Lám-lám. Mi folyik itt?

LaFont odaugrott.

– Ó, madame, kérem, menjen vissza az estélyre. Amint látja, a biztonságiak tökéletesen kézben tartják a dolgot.

– Ezt hadd döntsem el én, Pierre.

– Természetesen, de amint látja, Monsieur Knightsburynek volt egy kis nézeteltérése ezzel a fiatalemberrel egy… – LaFont elhallgatott. – Miért is verekedtek? – kérdezte.

– Ó – törölte meg a száját Nick. Fehér ingujja véres lett. – Csak egy lány miatt.

– Maga – mutatott Maggie az egyik őrre. – Vigye ki őket az épületből! Most!

Maggie arca fagyos maradt, és akkor is rezzenéstelenül állt

ott, mikor a fiatalember kis híján feldöntötte, ahogy előrelendülve Hale-nek esett. Az őrök rájuk vetették magukat, és szétválasztották őket, aztán végre elcsitultak a kedélyek.

– Most! – sziszegte Maggie.

– Keresse meg Mr. Kellyt! – utasította LaFont a Maggie mögött felbukkanó egyik őrt, majd intett egy másik őrnek, és Nickre mutatott: – Ezt a fiatalembert pedig dobják ki.

Az őr megragadta Nicket, de az lerázta magáról.

– A tiéd lehet a lány – mondta Nick Hale-nek, és újra az inge ujjába törölte a száját. A vérfoltra nézett, majd becsukta maga mögött az ajtót.

A hirtelen beálló csendben úgy tűnt, senki sem tudja, mihez kezdjen.

LaFont odasétált Maggie-hez, a vállára tette a kezét, mintha a nőnek megnyugtatásra és védelemre lenne szüksége egy ilyen stresszes helyzetben. Ám Maggie tekintete egészen mást üzent, miközben Hale-re nézett: félelem, aggodalom, felháborodás és hitetlenkedés ült benne.

– Tegye ki ezt is, Pierre! Elég sok kocsmai verekedésben volt már részem, hogy azonnal felismerjem az ünneprontókat.

Felemelte a ruhája szegélyét, és megfordult, de nem elég gyorsan, így Hale még utánaszólhatott:

– Én is örülök, hogy látlak… *Margaret*.

Hale egy pókerasztalnak támaszkodva figyelte LaFont-t.

– Miről beszél? – kiabálta LaFont, és pont úgy hangzott, mint aki egy szakadék szélén egyensúlyozik. – Mr. Knightsbury, mit tud felhozni a mentségére?

Maggie megállt és megfordult. Színlelt magabiztossága tovatűnt, hangja ridegen csengett:

– Pierre, dobja ki! Azonnal!

37. FEJEZET

A tolvajok és valamirevaló szélhámosok életében furcsa helyet foglal el a szerencse. Mi tartja vissza a palimadarat attól, hogy megszámolja, mennyi pénz van a kasszában, vagy az őrt, hogy pont a legrosszabb pillanatban nézzen fel? Kat már igen fiatalon megtanulta, hogy a szerencse az amatőröknek való, a lustáknak – azoknak, akik nem készülnek fel megfelelően, és híján vannak a tehetségnek. Ennek ellenére tudta, hogy a szerencse, sok más dologhoz hasonlóan addig nem hiányzik, míg végleg el nem pártol az embertől.

Így tűnt legalábbis, miközben Kat Nicket figyelte, aki egy őrrel a sarkában épp feléje tartott. A ruhája rendetlen volt, az arca pedig véres. Az elátkozott jelzővel messze nem lehetett volna leírni a kinézetét, mikor Nick Kat füléhez hajolt, és egy pillanatra megfogta a kezét.

– Végeztünk – suttogta.

Kat egyedül állt a bálterem közepén, és figyelte, ahogy Nick eltűnik. Aztán megfordulva észrevette Hale-t, aki LaFont oldalán állt véresen, megszégyenülve. A Bagshaw fiúk felszívódtak a tömegben, akár a füst. Már csak Simon hangja maradt.

– Mi történik? – kérdezte Simon. – A biztonsági vonalon arról

beszélnek, hogy keresnek valakit. Méghozzá…

– Monsieur Kelly! – kiabálta az egyik őr. Kat látta, hogy a Kleopátra tulajdonosa és a mellette álló elegáns, fiatal nő felé mutatnak. – Monsieur Kelly! – kiáltotta újra az őr.

Kat figyelte, ahogy Gabrielle ide-oda forog a lépcsőn, aztán – egy szempillantás alatt – megtörtént. Magas sarkú cipője beakadt hosszú ruhája szegélyébe, megbotlott, és a korlátnak esett, miközben Oliver Kelly, a harmadik tehetetlenül állt ott, és nézte, ahogy a leggyönyörűbb lány a teremben átbukfencezik a korláton.

Gabrielle felkiáltott, a tömeg pedig levegő után kapkodva figyelte, ahogy az egyik, vitrinekre irányított reflektorba csimpaszkodik. A fény körbeforgott a teremben, ahogy a lány próbálta megtartani magát, de mindhiába – a gravitáció túl erősnek bizonyult, és lecsúszott a keze a lámpáról.

Kiáltása mélyebben, élesebben hangzott, mint pár másodperccel korábban. Legalább harminc centit zuhant, de aztán sikerült megragadnia a reflektorok között feszülő kábelt, amiről később valaki megjegyezte, hogy túl laza volt. Az egyik munkás nem végezte jól a dolgát, de ez a kis hiba – most, hogy a lány ott lógott a vezetéken – a világ legszerencsésebb mulasztásának tűnt. Ám a következő pillanatban a kábel elpattant, és a lány ott himbálózott a végén, mint Tarzan Jane-je a liánon.

Hosszú, rózsaszín ruhája zászlóként lobogott mögötte, miközben kiabált, és kétségbeesetten szorította a kötelet.

– Segítsenek neki! – ordította Oliver Kelly.

A korláthoz legközelebb állók jól láthatták, hogy két vörös hajú fiú rohan oda hozzá. Egyikük megpróbálta elkapni a lányt, és közben kimozdította tartójából a zöld zászlót, ami így az alatta lévő biztonsági kamerák elé került, de elkésett.

– Á! – sikoltott újra a lány. A kábel megrándult, alig bírta már a terhelést. A fények pislogtak. Egyszer. Kétszer. Szikrák csaptak fel, aztán a bálterem teljes sötétségbe borult.

– Maguk ott! – szólt rá valaki a kövek mellett álló két őrre. – Segítsenek! – kiáltotta a férfi, miközben a fiatal nő keze csúszni kezdett; hogy fogást találjon, rúgott egyet a levegőbe. Az egyik cipője lecsúszott törékeny lábáról, átbucskázott a levegőn, és a bársonykordonnal elzárt, nyomásérzékelőkkel ellátott emelvényre esett, bekapcsolva ezzel a szirénákat.

A lány keze megint megcsúszott, és úgy tűnt, a teremben mindenki visszatartja a lélegzetét. De lehet, hogy csak ő egyedül, gondolta Kat, amikor meghallotta Simon hangját.

– Kat, a kamerák kiiktatva. Tiszta a terep. Mehetsz.

Kat nem érezte az ujjait. Kinyitotta az öklét, és lenézett a kulcsra, amit Nick csúsztatott oda neki egy másodperccel azelőtt, hogy kitört a káosz. A lenyomata ott volt a tenyerén, és tudta, hogy most vagy soha.

Nem nézett fel. Nem futott, és nem is sétált. Úgy mozgott, ahogy csak egy tolvaj tud. Mintha a szél repítette volna a kordon másik oldalára, ott állt rejtve a sötétben, és közben hallotta a szirénákat és a kétszáz ember kiabálását, akik azt

lesték, mikor esik le a lány a magasból.

Kat szerette volna, ha nem remeg a keze. Minden bátorságát összeszedve a vitrin mellé térdelt, és ujjai közé szorította a kulcsot.

– Le fog esni! Kapják el! – kiabálta valaki.

De Kat csakis a vitrinekre koncentrált. Az Antoniusra majd a Kleopátrára pillantott, aztán vissza, figyelte az apró, szabad szemmel is látható jeleket, amelyek elárulták, hogy a két kő nem tökéletesen egyforma. Kezében a kulccsal, a még mindig körbeforgó emelvényen, Kat vett egy mély lélegzetet, és a kövekért nyúlt.

– Én nem tenném! – kiáltotta egy hang a következő másodpercben, és Kat érezte, hogy valaki megragadja a csuklóját, és lerántja az emelvényről a kemény fapadlóra.

Fájt a térde, a feje pedig a riasztó hangjával együtt lüktetett, de semmi sem volt fogható ahhoz a dühhöz, amit akkor érzett, amikor Maggie ezekkel a szavakkal hajolt le hozzá:

– Én találtam ki a Hamupipőkét, kislány.

Maggie hangja egy fiatal nőé volt. Lehetetlenül erősnek tűnt, ahogy talpra húzta Katet, és kicsavarta kezéből a kulcsot. Sértetten csattant fel:

– Komolyan azt hitted, hogy ez működni fog? Tényleg azt hitted, hogy elveheted a kövemet, és kisétálhatsz vele a főbejáraton?

Jó kérdés, Kat akaratlanul is elgondolkodott rajta, miközben ott állt szinte remegve, és az árnyékban megbúvó alakot bámulta Maggie mögött. A testtartásából, a megjelenéséből –

még mielőtt a mély hang azt mondta volna „Szia, Katarina!” – Kat már tudta, hogy Charlie, a hamisító, a menekülési terve, nagyon, de nagyon messze van Monte-Carlótól.

– Szia, Eddie bácsi! – Hangjában nyoma sem volt kétségbeesésnek. Szomorúságát azonban már nehezebb volt leplezni. – Mi szél hozott a városba?

A nagybátyja közelebb lépett. Kat látta, hogy elmosolyodik, tekintetébe azonban szégyen és csalódottság vegyült, és tudta, hogy nem egyszerűen rajtacsípték. Átverték. Már megint.

– A fivérem, Charles, volt olyan kedves, és elmondta, hogy meglátogattad. Sajnálja, hogy nem tudott eljönni Monacóba, de már nem jár el annyit otthonról, mint régebben. Egyedül az tűnt illendőnek, ha… *helyettesítem.*

Kat nem tudta biztosan, mit is kellene éreznie abban a pillanatban. Pánikot vagy dühöt, kimerültséget vagy azt, hogy elárulták. Így csak nézte Eddie bácsit.

– Te voltál. Volt egy pillanat a hajón, amikor azt hittem… – elhallgatott, mert rájött, hogy elérte az átok, de talán jobb is így. Túl fáradt volt a meneküléshez. A hangja lágy, legyőzött volt, amikor halkan kimondta: – Mindig is te voltál.

Utólag visszatekintve erre a pillanatra, Kat úgy gondolta, hogy kicsit meg kellett volna rémülnie, talán bosszankodnia kellett volna, vagy legalább szégyenkeznie.

Talán így is lett volna, ha hirtelen nem kapcsoltak volna be a tartalék fényszórók.

– A smaragdok! – kiáltotta valaki, és Kat érezte, hogy a tömeg figyelme hirtelen elterelődik. Tudta, hogy fest a dolog: egy

alacsony termetű lány és a híres Maggie ott állnak a vitrinek mellett, a szirénák pedig vijjognak körülöttük.

A katasztrófa az egy dolog, sugallta a néma tömeg. A botrány viszont egészen más.

– Madame Maggie! – kiáltotta LaFont, és elrohant Hamish és Angus mellett, akik a holtsápadt Gabrielle-t segítették le egy létrán.

– Madame, jól van? – nézett LaFont Maggie-re, aztán az Antoniusra. – Mit jelentsen ez? – rivallt rá Katre. – Senki sem mehet a smaragdok közelébe! – Franciául kiabált valamit az őröknek, akik elfoglalták a helyüket.

– Mademoiselle, mit tud felhozni a mentségére? – dörrent rá Katre LaFont, és szavai végigsöpörtek a tömegen, ami hirtelen mintha ugyanerre lett volna kíváncsi.

– Igen, Maggie néni… – nézett fel Kat az idős nőre. A mosolya kihívásnak tűnt. – Mit is mondhatnék?

Kat érezte, hogy mindenki őket bámulja, a szívük egy ütemre ver. Valaki lekapcsolta a riasztót, és egyetlen reflektor égett csak. Kat ott állt a fényében, és olyasmit érzett, amit egyetlen tolvajnak sem kellene.

De szerencsére nem egyedül állt ott.

– Az unokahúgom… – kezdte Maggie lassan. – Ő csak…

Kat felkapta a selyemcipőt, ami ott hevert az emelvényen, maga elé tartotta, és LaFont-hoz fordult:

– Annak a lánynak szüksége lesz a cipőjére.

38. FEJEZET

Katarina Bishoppal nem esett meg gyakran, hogy kicsinek érezte magát. Alacsony termetét nem tagadhatta. Ez genetikai tény volt. Eddie bácsi konyhájában azonban nem volt tükör, mérce vagy mérleg, ami elárulhatta volna, hogy ő, a család legalacsonyabb, legkönnyebb, legfiatalabb tagja fizikailag elüt az átlagtól.

Ám húsz perccel később Maggie mellett állva a liftben, ami az elnöki lakosztályba repítette őket, Kat aprónak, sőt egészen parányinak érezte magát. Jelentéktelennek, akár a por.

Aztán kinyílt a lift ajtaja.

– Isten hozott, Katarina! – hallotta Eddie bácsi hangját, és olyan érzése támadt, mintha a szél elfújta volna, ami még maradt belőle.

Kat nem akart belépni a szobába, de kénytelen volt. Bármit megadott volna – bármit ellopott volna –, hogy kiutat találjon, de negyven emelet magasan voltak, a lift ajtaja bezáródott, és átok ide vagy oda, az biztos, hogy nagyon sokat kellene másznia lefelé.

– Mi van? – nézett körül Kat. – Sehol egy valamirevaló vártorony, ahova bezárhatnátok?

Maggie nevetett.

– Azt hiszem, ez is megteszi.

Két sötét öltönyt viselő, nagydarab férfi posztolt a liftajtó két oldalán, és egy harmadik állt a szoba másik végében. Ám egyetlen ember volt csak a lakosztályban, aki igazán számított.

A jól megvilágított szobában Kat alaposan szemügyre vette.

– Nem számítottam rá, hogy látlak mostanában – mondta a férfinak.

A férfi a testvérétől teljesen idegen módon elmosolyodott. Semmi sem volt Charlie-ból a pillantásában, amikor megszólalt.

– Tisztában vagyok vele.

– Tudod, hogy mit csinált, ugye? – kérdezte Kat.

Eddie nem válaszolt, de a röpke pillantása, amit Maggie-re vetett, sokat elárult.

Kat örömtelenül felnevetett.

– Én úgy tudtam, hogy a Cselovek Pszeudonimát csak különleges esetekben szabad használni. Azt hittem, hogy ez szent dolog. De ő szórakozásból használta, mert nyerészkedni akart, Eddie bácsi – kiabálta Kat. – De lehet, hogy téged ez egyáltalán nem is érdekel… Talán a régi barátnők kivételek a szabály alól.

– Katarina! – figyelmeztette a férfi.

Maggie az őrökhöz fordult.

– Kifelé! – parancsolta. A két testőr elindult az ajtó felé. – De ne menjenek messzire – tette hozzá Maggie, mintha Kat veszélyes lenne. És abban a pillanatban Katnek nevetnie kellett ezen. Mert abban a pillanatban tényleg veszélyes volt.

– Romani nevét használta. Tudtad ezt? – Kat bármit megadott

volna, hogy ne remegjen meg a hangja, a szeme ne teljen meg könnyel. De hiába minden. Átverték, ez ellen már semmit se tehetett.

Kat a nagybátyja szemébe nézett, figyelte, ahogy a férfi Maggie-re pillant. És Kat mindent látott. Fájdalmat. Büszkeséget. Szerelmet. Valamikor régen Eddie bácsi szerelmes volt. Valamikor régen Eddie bácsinak is voltak emberi vonásai. És az összes meló és ellopott dolog közül egyedül Maggie csúszott ki a kezei közül.

– Hát persze hogy tudtad – suttogta Kat. Képtelen volt a nagybátyjára nézni. – Te mindenről tudsz.

A lifthez lépett, és megnyomta a hívógombot. El akart menni innen, de Maggie elállta az útját.

– Nem hiszem, hogy ez jó ötlet.

– Hú, kösz a vendéglátást, Mags, de máshol van dolgom. – Kat Eddie bácsira nézett. – Utána kell néznem az embereimnek.

– A csapatod jól van – mondta Maggie. – Pierre-nek fel sem tűnt, hogy elveszett volna a kulcsa. Buta egy ember. Úgyhogy ne aggódj, kedvesem, tökéletesen biztonságban leszel itt ma este.

Kat nevetett.

– Nem maradok itt. – Az ablakra, majd a bezárt ajtóra nézett, és ökölbe szorította apró kezét. – Félre!

De Maggie csak nevetett rajta. *Hát nem imádni való,* gúnyolódott a hangja.

– Igazad volt vele kapcsolatban – pillantott Maggie Eddie bácsira. – Erős a kicsike. – De aztán tovább bámulta Katet. – Nem engedhetlek el. – Az ablakhoz sétált, széthúzta a

függönyöket, és a távoli dombon álló palota fényeit nézte.

– Holnap reggel nyilvánosan is hitelesítik a smaragdomat, és eladják annak, aki a legtöbbet ígéri érte. – Maggie lassan megfordult. – Addig Kat, kedvesem, vedd úgy, hogy a *vendégem* vagy.

Talán úgy gondolták, úgy helyénvaló – vagy kedvesebb –, ha Eddie bácsi kíséri az apró hálószobába és zárja rá az ajtót. Kat nem hozta szóba Charlie-t. Nem beszélt az árulásról. Egyikük sem mondta, hogy sajnálja. Olyan helyzet volt ez, ahol jobb semmit sem mondani, így hát Eddie megállt az ajtóban, és a lányra nézett.

– Akkor befejezted? – Eddie bácsi mindent tudón nézett rá. Volt egyfajta véglegesség a szavaiban, de kérdés is. Kihívás. Dac.

Kat érezte, hogy arcába tolul a vér.

– Kész, vége.

Az aukció napja

Monte-Carlo,
Monaco

39. FEJEZET

Azon a péntek reggelen, amint a nap felkelt Monacóban, ebben a kis városállamban, mintha az egész világ figyelmét odavonzotta volna. Az utcákat és a tengerpartot ellepték a híradós autók, a külföldi tudósítók és a sztorira éhes újságírók. Az újságok főcímei a bálteremről és a smaragdokról tudósítottak, a megtört átkokról és egy gyönyörű fiatal nőről, aki egy kábelbe kapaszkodva menekült meg a biztos haláltól.

Ám a világot körbejáró híradások közül egyik sem említette, hogy Monaco legelegánsabb szállodájának elnöki lakosztálya ablaka előtt egy helikopter lebegett volna. Arról sem volt szó, hogy kamaszok ereszkedtek volna le az épület falán. Nem robbantottak lyukat az oldalába, és kiszabadítani se akartak senkit lopott szobalány egyenruhában, szervizkocsin, lángvágóval.

Nem, senki sem próbálta elrabolni Kat Bishopot. És amikor a nap felkelt, mindössze egy szobaszervizes tálca és egy váltás ruha jelezte, hogy egyáltalán eszébe jutott valakinek, hogy ott van.

Teljesen rendben van ez így, állapította meg Kat. Sosem tartotta magát olyan lánynak, aki azt akarta volna, hogy megmentsék.

Legalábbis így gondolta, amíg ki nem nyílt apró szobája ajtaja, és Maggie be nem szólt rajta:

– Indulás!

Míg korábban Kat órákat agyalt azon, hogyan juthatna be a hercegi palotába, egy lehetőséget nem vett számításba: túszként. Miközben ott ült Maggie mellett a Bentley hátsó ülésén, arra várva, hogy az őrök átengedjék őket a kapun – amin a Bagshaw fiúk három napja összevesztek, hogyan lehetne a legideálisabb módon a levegőbe repíteni –, megjegyezte magában, hogy a jövőben nem szabad figyelmen kívül hagynia ezt a megoldást sem.

Sosem vette számításba korábban, mi mindent kell lerombolnia azért, hogy bejusson.

– Hol van Eddie bácsi?

– Az ő szerepe itt véget ért, Katarina. Más dolga akadt.

Kat bólintott, és visszafordult az ablakhoz.

– Paraguay – sóhajtotta.

– Azt hittem, Uruguay – jegyezte meg Maggie, aztán bólintott, mintha egyáltalán nem számítana, mert valójában nem is számított. – Mielőtt elment, a bácsikád szavát adta, hogy ennek itt vége.

– Így van. – Kat hangja őszintén csengett. Semmi trükk. Semmi átverés. – Milyen érzés ilyen közel lenni ahhoz, hogy a tied legyen? Majdnem ötven éve hajszolod már, Maggie. Egy csomó szabályon átgázoltál, hogy idáig juss. – Kat nyíltan

ránézett. – És szíveken.

– Ó, milyen fiatal vagy. Milyen naiv. Ha nem vetted volna észre, a bácsikád maga ajánlotta fel, hogy segít. Valójában az ő ötlete volt, hogy hozassuk ide a Kleopátrát, és duplázzuk meg az őrséget és a hírverést. A kockázatot.

– Ja. Ügyes húzás – értett egyet vele Kat. – Azt hiszem, én is pontosan ugyanezt tettem volna.

Maggie elmosolyodott.

– Hát persze, Katarina. Nagyon jó vagy.

– Igen, az vagyok – helyeselt Kat. – De szívtelen semmiképp.

– Dehogynem. Vagy majd az leszel. Ne aggódj Charles és Edward miatt, kedvesem. A bácsikáid és én tudjuk az igazságot – húzta fel a kesztyűjét, és kibámult az ablakon –, hogy a szerelem a legnagyobb átverés.

Kat Maggie-t tanulmányozta az ablakon beszűrődő napsütésben. Csak úgy ragyogott a bőre.

– *Én nem vagyok olyan, mint te.*

Ki is mondta, vagy csak gondolta ezeket a szavakat? Nem volt biztos benne, de nem is érdekelte igazán. Olyan boldog volt, hogy legszívesebben világgá kürtölte volna:

– Én soha nem leszek olyan, mint te.

– Ó, tényleg? – kérdezte Maggie.

– Igen – válaszolta Kat lassan, aztán kinézett a falnál ácsorgó tömegre. Turisták. Tiltakozók, akiknek a kezében lévő tábla műkincsekről, fosztogatókról beszélt, és arról, hogy vigyék vissza a smaragdokat Egyiptomba, ahova tartoznak.

– Én sosem leszek szívtelen vagy kapzsi vagy… Én nem

vagyok olyan, mint te – ismételte Kat, és a felismeréstől úgy ragyogott, akár a nap.

– Ó! – Maggie majdnem felnevetett. – És miben különbözünk ennyire?

Ezernyi ok futott végig Kat agyán, de csupán egy volt, ami igazán számított.

– Abban, hogy én nem vagyok egyedül ebben az egészben.

Ahogy az autó haladt előre, a tömeg szétvált, és Kat tekintete megállapodott egy fiún, aki tökéletesen szabott öltönyt viselt, hosszú, fekete kabátot, és egy filckalapot, amit Eddie bácsi szekrényében látott utoljára.

A kapuk lassan kinyíltak, a királyi őrség intett, hogy haladjanak át, Kat pedig feltérdelt az ülésen, és a sötétített üveg mögül nézte, ahogy Hale eltűnik a tömegben. Látta, hogy a fiú mosolyog, és megérinti a kalapját.

De a kacsintása… a kacsintása azt üzente, *rajta vagyunk*.

40. FEJEZET

Nem Katarina Bishop volt az első tolvaj a hercegi palota falai között. Maggie-re nézett, és megnyugtatta magát, hogy nem is az egyetlen.

Lépteik zaja visszhangot vert az üres folyosó márványpadlóján. Maggie magas sarkú cipőjének kopogása úgy hangzott, mint az ágyútűz, és Kat tudta, hogy Maggie már nem rejtőzködik, nem bujkál többé az árnyékban. Ez volt a nagy meló, az utolsó. Az arcát sokáig nem feledik még ezek után, ahhoz túl hírhedt a sztori. Ha minden a terv szerint halad, akkor Maggie pár óra múlva egy csekkel a kezében és a „Legnagyobb Élő Szélhámos” címmel távozik a Riviéráról.

De soha nem lesz belőle Visily Romani.

Kat a lépéseire koncentrált. Számolta őket az ajtóig.

Huszonhét lépés. Szellőző.

Tizenhárom lépés, duplaszárnyú ajtó.

Másik folyosó.

Tíz lépés.

Át egy másik ajtón.

Az ablakok a sziklára nyílnak.

Öt lépés.

Az épület tervrajza lassan formát öltött a fejében. Emlékezett

mindenre, aztán meghallotta a lift surrogó hangját.

– Katarina! – förmedt rá Maggie, majd megragadta a karját, és berángatta egy nyitott ajtón. – Gyere! – parancsolta.

Kat napokat töltött azzal, hogy kitalálja, hol lehet a palota biztonsági központja, és most belépve a szobába megtalálta. Monitorok borították a szoba három falát. Valós idejű felvételek mutatták az épületeket és az egész területet. Az egyik monitoron a tömeg látszott, és Kat azon kapta magát, hogy a fekete kabátos, kalapos Hale-t keresi, de a fiú köddé vált, és semmi nem árulkodott róla, hogy valaha is ott lett volna.

– Madame Maggie, isten hozta! – sietett elébe LaFont. – Valóban szép napunk van, és…

– Ennyi az egész? – szaladt ki Maggie száján, és úgy nézett körül a szobában, mint aki többet várt.

Kat felnevetett; Maggie átható pillantást vetett rá.

– Ez egy Remington 760-as biztonsági központ mesterséges intelligenciával és biztonsági mentéssel. Ugyanezt használják a Buckingham-palotában is – magyarázta Kat, aztán észbe kapott, hol is van, és kinek látják az emberek, úgyhogy kuncogva hozzátette: – Legalábbis ezt hallottam.

– Arcfelismerő programja is van? – kérdezte Maggie.

– Természetesen! – felelte Kat és a biztonsági főnök egyszerre, kissé felháborodva.

Maggie átkarolta Kat vállát, és megszorította. Kat némán tátogta, hogy ettől zúzódások lesznek rajta, de a szorítás nem enyhült addig, míg Maggie át nem adott egy apró pendrive-ot a biztonsági főnöknek, és az be nem helyezte a gépbe. Hat

ismerős arc villant fel a képernyőn.

– Ezek… gyerekek – mondta a biztonsági főnök, de úgy tűnt, Maggie nem törődik vele.

– Adjon másolatot az embereinek! – parancsolta Maggie. – Ha bármelyikük felbukkanna itt, azonnal hozzák őket oda hozzám.

A biztonsági főnök Pierre LaFont-ra pillantott, mintha elmulasztott volna valamit, és így is volt. Kat azonnal tudta, mit, ahogy villogni kezdtek a monitorok. A lift surrogó hangjára gondolt, és a szellőző méretére. Végül Hale arckifejezésére és a kacsintásra.

– Madame – szólalt meg LaFont. – Madame, Monsieur Kelly van itt.

– Köszönöm, uraim – mondta Maggie a szobában tartózkodó biztonságiaknak. Újra az ajtó, az árverés és a jövője felé fordult. Kicsit erősebben szorította Kat karját. – Nagyon köszönöm.

Van egy érzés, ami bármelyik meló közben rátörhet az emberre. Maggie és LaFont között sétálva a folyosón Kat egyfajta remegést, feszültséget érzett. A karja libabőrös lett, mintha vihar közelegne, mintha a súrlódástól vagy attól, hogy megfogott egy ajtókilincset, szikrák pattantak volna.

– Mi történt? – vizslatta Maggie. – Miért mosolyogsz?

– Te nem érzed? – kérdezte Kat lemaradva Maggie mögött. – Majd fogod.

– Miről beszélsz?

– Majd meglátod.

De úgy tűnt, Maggie nem aggódik – nem, amíg Kat vele van, és őrök veszik körül őket.

Aztán felkiáltott.

– Mr. Kelly! – törte meg a folyosó csendjét a nő erőteljes, dörgő hangja.

Kat látta korábban a monitorokon a zsúfolt előteret, de a palota nagy volt, és olyan, akár egy útvesztő, és tudta, hogy messze vannak az aukció helyétől és a smaragdtól – Kat csapatából senki sem hallaná a kiáltását.

– Tíz percünk van, Madame – jegyezte meg LaFont.

– Köszönöm, Pierre. – Maggie jeges tekintettel mérte végig a jóképű, New York-i férfit. – Nos, Mr. Kelly, mit tehetek önért?

– Elnézést, asszonyom, úgy tudtam, ön akart látni.

– Nem én, drágám – paskolta meg a férfi karját. Mindenek dacára Kat kénytelen volt csodálattal adózni az előtte álló nőnek. Az akcentusa a helyén volt, a szóválasztása egyszerűen kitűnő.

Kelly, ami azt illeti, kevésbé tűnt elragadtatottnak.

– Azt mondták, hogy itt találkozzam önnel, tíz perccel az aukció előtt.

– Nem tudom, mit mondjak erre, kedvesem – válaszolta Maggie. – Talán összetévesztett egy másik dúsgazdag nővel – nevetett teli torokból, de Kelly nem követte a példáját.

– Nagyszerű – mondta a férfi. – Akkor talán, sok szerencsét!

Távozni készült, amikor LaFont odaszólt Maggie-nek:

– Madame, Őfelsége szeretné elrabolni önt egy percre.

Maggie LaFont után indult, ám hirtelen megtorpant, és

visszafordult Kellyhez.

– Azt állítja, hogy valaki arra kérte, hogy itt találkozzon velem? – kérdezte a férfit, aki éppen megnyomta a lift hívógombját.

– Igen – válaszolta Kelly.

Maggie elgondolkodott ezen, miközben kinyílt a lift ajtaja.

– Kicsoda? – kérdezte.

– Az a férfi a biztosítótól. Úgy emlékszem, Knightsburynek hívják.

Maggie egyetlen másodperc alatt felismerte a helyzetet – helyére kerültek a kirakós darabjai. Úgy tűnt, Katnek igaza volt. A hosszú ideig tartó átverések valójában sosem hosszúak – csak több millió egymás után következő pillanatból állnak, és ez a pillanat pont elég hosszú volt, hogy Kat beugorjon Oliver Kelly mellé a liftbe.

Elég hosszú, hogy még odakiálthassa:

– Találkozunk az aukción, Maggie néni!

Elég hosszú, hogy a nő káromkodva figyelje, ahogy Kat eltűnik a becsukódó liftajtó mögött.

Oliver Kelly nem antik tárgyakban utazott. A számláit nem régi festmények és nagymamák ékszereinek eladásából fedezte. Az igaz, hogy a világ szemében így tűnt, de Kelly többet tudott ennél. Ő a részletekre ügyelt. Felfigyelt a megfelelő emberekre. És már küldte is nekik a névjegykártyáját. A hamisítványokat azelőtt észrevette és eltávolította, mielőtt a gyanú árnyéka

vetült volna bármire is a környezetükben.

Ennek ellenére a hercegi palota szűk liftjében suhanva az emeletek között, egyszerűen megfeledkezett róla, hogy egy fiatal lány áll mellette a liftben. Kétségkívül túl szegénynek tűnt, hogy vásárolni akarjon, és túl jelentéktelennek ahhoz, hogy eladjon, így hát a férfi saját magát figyelte a tükrös ajtóban.

Amikor a lift akadozni, zötyögni kezdett, Kelly idegesen rávágott a gombokra. Amikor a lift megállt, erőteljesen nyomogatni kezdte őket. Csak a halk hangot hallva eszmélt rá – ő, a részletek császára –, hogy nincs egyedül ezen a szűk helyen.

– Ez semmi jóra nem vezet.

Mintha enyhe motoszkálás hallatszott volna a fejük felett, és Kelly felnézett.

– Mintha lenne valaki ott fenn – jegyezte meg.

– Talán egy szellem – nevetett a lány, de Oliver Kelly egyáltalán nem találta viccesnek a helyzetet. – Mi a baj? – kérdezte Kat. – Talán nem hisz a szellemekben, Mr. Kelly?

– Nevetséges – mondta a férfi, és dörömbölni kezdett az ajtón. – Hahó! Hahó, van ott kint valaki?

Kat egyáltalán nem tűnt idegesnek, miközben közelebb lépett a férfihoz.

– És mi a helyzet az átkokkal? Hisz bennük?

A férfi megint rávágott a gombokra. Az összesre. A lány ezt viccesnek találhatta, mert a lift falának dőlve nevetett. Kissé oldalra billentette a fejét, úgy folytatta:

– Azt hittem, jobban hasonlít a nagyapjára. Ő nem esett kétségbe olyan könnyen, nem igaz?

Kelly csak ekkor fordult a mellette álló lány felé.

– A nagyapám derék ember volt. Egy látnok.

– Egy tolvaj?

Kat olyan könnyedén ejtette ki ezeket a szavakat, olyannyira szégyenkezés és megvetés nélkül, hogy a férfi megesküdött volna rá, nem jól hallotta, amit a lány mondott. Végül is olyan ártatlannak tűnt, ahogy ott támaszkodott, és mindkét kezével a rácsot fogta maga mellett.

– Tessék? – kérdezett vissza Kelly.

– Nem hiszem, hogy én képes lennék rá. Kirabolni egy sírt a sivatag közepén… Persze tudom, hogy nem volt egyedül, de kis csapattal kellett dolgoznia. És nehéz lehetett… egy amatőrnek… alig pár nap alatt kiüríteni az egész sírkamrát.

– Ifjú hölgy, fogalma sincs róla, miről beszél.

De a lány csak nevetett. Idősebbnek tűnt, amikor mosolyogva válaszolt.

– Történetesen tudom.

A férfi visszafordult a vezérlőpanelhez.

– Kell itt lennie valahol egy… – Nem fejezte be a mondatot, tovább vizslatta a gombokat és a jelzőlámpákat.

– Csak 1972 után kezdték telefonnal ellátni a lifteket – mondta a lány színtelen hangon. – Ez egy Otis 420-as. – A férfi rábámult. – Európában főként a negyvenes években gyártották ezt a típust. – A fejét csóválta. – Nincs benne telefon.

Oliver Kelly ekkor kezdte úgy érezni, hogy elönti a pánik.

– Lélegezzen, Mr. Kelly. Minden rendben van. Biztos vagyok benne, hogy nem lesz semmi baj. Végül is, egyikünk sincs

elátkozva.

– *A Kleopátra-smaragd nincs elátkozva!*

De a lány csak nevetett, mintha jobban tudná. Kék szeme azt sugallta, mindent tud.

– Ellopta, igaz? – kérdezte Kat, miközben Kelly megigazította a nyakkendőjét. – Csak azt nem tudom eldönteni, hogy a nagyapja eleve azért csatlakozott Millerékhez, hogy rászedje őket, vagy csak a hülyék szerencséje kedvezett neki.

– A nagyapám nem volt hülye – mordult rá Kelly.

– Hát persze hogy nem. – A lány olyan nyíltnak, olyan őszintének tűnt, hogy könnyű volt megfeledkezni róla, mit is állított valójában. – Ha engem kérdez – tette hozzá –, a nagyapja egy zseni volt. – A lift megrázkódott, de nem indult el. – Ennyi kincs! Az évszázad rablása lehetett.

– Oliver Kelly nem volt közönséges bűnöző!

A lány elmosolyodott.

– Ki mondta, hogy közönséges volt? – Közelebb lépett a férfihoz, a rendelkezésükre álló tér több mint felét elfoglalva. – Csak árulja el, mint tolvajok gyereke a tolvajok gyerekének. Ezt tette, ugye?

– Ne legyen nevetséges! – horkant fel Kelly, de az aprócska lány csak közelebb húzódott hozzá.

– Oliver Kelly ellopta a követ, és egy egész birodalmat hozott létre rajta.

– A nagyapám…

– Egy látnok volt. Egy úttörő. A férfi, aki beosont a sírkamrába, miközben a Miller család aludt, és megszerezte a

Kleopátra-smaragdot… – A lány még közelebb lépett hozzá, és felnézett rá, egyenesen a férfi szemébe. – Tolvaj volt, nem igaz?

Úgy tűnt, Kelly csapdába esett a liftben. Vagy ezer gondolat kavargott a fejében, miközben a lányra nézett, aki egyáltalán nem számított, és azt sziszegte:

– *Hát persze hogy az volt!*

A lift életre kelt. Az ajtók kinyíltak.

– Katarina? – Maggie arcán kétségbeesés és megkönnyebbülés ült egyszerre. Katre nézett, mintha azt latolgatná, hol itt a csapda, ha egyáltalán van. – Te hogyhogy…

– Itt vagyok? – fejezte be helyette Kat. – Ne aggódj, Maggie. – Megfordult, és elindult az ajtók felé. – Sehol máshol nem lennék szívesebben.

Mint a világ egyik legjobb tolvajának, Kat Bishopnak a vérében volt – nem csak a természetéből adódott –, hogyan maradjon távol a reflektorfénytől. Ám most valahogy rendjén valónak hatott, hogy ott lépked a középső sorban Maggie jobbján, ahogy a zsúfolt terem elejében fenntartott üres helyekre igyekeznek.

Nem, döbbent rá Kat egy pillanattal később. Nem üres. Nem egészen.

Egy fiú ült ott, egy őr állt tőle nem messze.

– Madame, ahogy parancsolta… – kezdett bele az őr, de Maggie egyetlen legyintéssel elhallgattatta, és elfoglalta helyét az első sorban, hagyva, hogy Kat Hale mellé telepedjen.

– Azért jöttél, hogy megments? – kérdezte a lány.

– Talán – mosolyodott el a fiú.

Kat a fiú csuklóján feszülő műanyag gyorskötözőre nézett.

– És, hogy halad a dolog?

A fiú lassan bólintott.

– Több vasat is tartok a tűzben.

– Az jó – bólintott Kat, és előrenézett. – Ha terv is van.

– Ó – eresztett meg a fiú lassan egy könnyed vigyort –, van egy.

Kat a helyéről, a terem elejéből mindent látott – ahogy LaFont elindul a mikrofonhoz, miközben a kikiáltó idegesen fel-alá járkál. A teremben háromszáz ember ült, akik szinte levegőt sem vettek, amikor nyikorogva kinyílt hátul egy ajtó. Mindenki arra fordult, és két őrt láttak, amint a nyakuknál fogva vezetik be a két Bagshaw fiút (ami nem is lett volna olyan feltűnő, ha a fiúk nem kéményseprőnek öltöztek volna).

Kat visszafordult Hale-hez.

– Mary Poppins?

– Akkor jó ötletnek tűnt.

– Ja. Nyilván. Csak hogy tisztázzuk, ez a te nagy terved…

– Itt-ott talán finomításra szorul – ismerte el Hale, és Kat kezéért nyúlt. Ahogy a fiú hozzáért, Kat tudta, hogy átkok nem léteznek. Az emberek saját maguk felelősek a sorsukért – ők maguk uralják a végzetüket. És abban a pillanatban Kat semmin se változtatott volna.

Megpuszilta a fiút. Gyorsan, finoman.

– Ezt most miért kaptam? – kérdezte Hale.

Kat a fiú arcára tette a kezét, és közelebb húzta magához.

– Hogy szerencséd legyen – suttogta.

Mire Kat visszafordult, LaFont már a pódiumon állt.

– Hölgyeim és uraim, *mesdames et messieurs.* – Lassan végigjáratta tekintetét a termen. Ez volt a férfi életének legcsodálatosabb pillanata, Kat jól tudta ezt. Karrierje csúcsa. Az életre szóló tétel.

Kat szomorú is volt miatta, hogy kénytelen romba dönteni.

Ebben a pillanatban kinyílt az oldalsó ajtó. Két őr lépett be rajta; egyikük kezében egy laptop volt, a másik pedig a céklavörös Simont szorongatta.

Maggie Katre pillantva elmosolyodott, de velük szemben LaFont tovább beszélt.

– Mielőtt elkezdenénk, a kikiáltási ár nagyságára való tekintettel úgy döntöttünk, hogy szerét ejtjük még egy hitelesítésnek, itt, tanúk előtt, hogy kétséget kizáróan igazoljuk, ez a híres, régen eltűnt Antonius-smaragd.

A teremben ülőknek ez egyáltalán nem volt újdonság. Az itt összegyűlt gyűjtők és befektetők már ismerősként üdvözölték a kairói Egyiptomi Múzeumot képviselő férfit és az indiai nőt, a világ legelismertebb drágakőszakértőjét. Fél tucat szakértőt szólítottak és mutattak be egyenként, ismertették az érdemeiket, míg végül kinyitották a zöld követ rejtő vitrint.

Annak ellenére, hogy a követ korábban már hitelesítették, a teremben ülők feszült csendben figyelték, ahogy a szakértők köréje gyűltek, pusztán a ceremónia kedvéért.

Maggie-t kivéve. Ő egyenesen Katre nézett.

– Vége van, kedvesem – paskolta meg Kat kezét. – Nagyra

értékelem az elszántságotokat – nézett most Hale-re. – Valóban elhivatottak vagytok, gyerekek. Nagy lehetőséget látok bennetek.

– Igazán? – kérdezte Kat.

– Igen – nevetett Maggie halkan. Szinte kedvesen pillantott rájuk. – Mintha magamat látnám.

– Nem vagyok olyan, mint te – ismételte Kat a szavakat, amiket az autóban is elmondott már párszor, de Maggie továbbra is hajthatatlan volt.

– Dehogynem. Ne szégyenkezz amiatt, hogy ezt a játszmát most elvesztetted. Ahogy már mondtam a bácsikádnak, mielőtt tegnap éjjel elutazott, nagyon jó munkát végzett. Kiváló tolvajt faragott belőled. De természetesen akadnak hiányosságok a neveltetésedet illetően.

– Lennének ilyenek? – kérdezett közbe Hale.

Maggie figyelmen kívül hagyta a megjegyzést.

– Ha ennek vége, velem jöhetsz, Katarina. Rengeteg mindent taníthatok neked.

– Nagyon magabiztosnak tűnsz, Maggie – mondta Kat.

Maggie mosolya egyáltalán nem tűnt kárörvendőnek.

– Az vagyok.

Kinyílt még egy ajtó, és egy újabb őr jelent meg, ezúttal a fekete kezeslábast és ereszkedőhevedert viselő Gabrielle akadt horogra.

Ez nem jelenthetett mást, mint az akció végét. Kat végignézett legyőzött, megvert csapatán, és úgy tűnt, az átok kerekedett felül. Pár perc múlva elkezdődik a licit, majd kitöltenek egy

csekket, és a smaragd egy másik országba, ismeretlen falak közé kerül – talán újabb ezer évre elrejtve az emberek szeme elől.

Majdnem vége volt.

Kat a kezében érezte Hale kezét.

Még csak most kezdődik.

– Hölgyeim és uraim… – Az indiai drágakőszakértő végre a mikrofonhoz lépett. Akaratlanul is a mögötte felsorakozó kollégáira pillantott, majd nagy levegőt vett, és folytatta: –, az itt jelen lévő szakértők mind azon a véleményen vannak, hogy az Antonius-smaragdként ismert drágakő egy csodálatos darab.

Maggie lágyan felsóhajtott – mintha ötven évig visszatartotta volna a lélegzetét, és csak most lett volna képes kifújni.

A szakértő tovább beszélt.

– Ami azt illeti, ez a legkáprázatosabb hamisítvány, amit valaha is láttunk.

41. FEJEZET

Kat nem a *káosz* szót használta volna a helyzet leírására. A káoszról mozgás, akció, félelem jut az ember eszébe. Ez azonban a legnyugodtabb pánik volt, amit Kat valaha is látott.

– Itt valami… De hát hitelesítették a… Itt valami tévedés lehet! – ordította LaFont, ám szavai belevesztek a terem lármájába, ahol pár pillanattal korábban még olyan nyugalom és áhítatos csend honolt, akár egy templomban.

Az emberek beszéltek. Ide-oda forgatták a fejüket. Ha bárki is azt gondolta volna, hogy Margaret Covington Godfrey Brooksnak bármi köze van a történtekhez, elég volt egy pillantást vetnie rá, mindjárt láthatta, hogy ő lepődött meg a legjobban.

Az első pillanatnyi sokk után Maggie felpattant, és a smaragdhoz rohant.

– Madame! – kiáltotta LaFont. – Kérem, üljön vissza a helyére. Nyugodjon meg…

De Maggie-t nem kerülgette az ájulás. Nem fenyegette agyvérzés, a szíve pedig, Kat tudta jól, túl hamis ahhoz, hogy meghasadjon. Maggie állapota nem adott aggodalomra okot, a viselkedése annál inkább.

– Madame, jól van? – érdeklődött LaFont, de az asszony

egyszerűen csak félrelökte, mintha a férfi is csak egy jól kidolgozott hamisítvány lett volna, ami már semmit sem jelent a számára.

– De hát mind itt vagytok… – torpant meg Maggie, és megfordulva Gabrielle-ről Simonra, majd a Bagshaw fiúkra, aztán újra Katre és Hale-re nézett. – Mind itt vagytok!

– Nem, Maggie – rázta meg a fejét Kat. – Egyikünkről megfeledkeztél.

A nagy zűrzavarban könnyen elsiklottak a tekintetek a kamasz fiú felett, aki a terem hátsó végében állt egyenruhás férfiak és egy nagyon elegáns, gyönyörű nő társaságában, akire semmilyen hatással nem volt a felfordulás.

Nick feltűnés nélkül intett Katnek, majd a mellette álló nő felé fordult. Az anyja súgott valamit a fülébe, majd megfordult, és elkiáltotta magát:

– Mr. Kelly!

Először úgy tűnt, hogy Katen kívül senki sem hallotta. Az újságírók a mobiltelefonjukra tapadtak. A szakértők összedugták a fejüket, és próbáltak magyarázatot találni arra, hogyan tűnhetett az Antonius valódinak pár nappal korábban. Emberek önérzete sérült. Vagyonok lettek semmivé. A Kleopátra és az átok senkinek eszébe se jutott, egészen addig, míg egy nő brit akcentussal azt nem kiáltotta:

– Mr. Oliver Kelly!

– Nem nyilatkozom – fordult oda Kelly egy pillanatra, és elutasítóan legyintett.

– Nagy kár. – Amelia keresztbe tette a karját. – Reméltem,

hogy magyarázatot tud adni erre.

Benyomott egy gombot egy aprócska készüléken, és a következő pillanatban dörgő hang zengett a hangszórókból, az emelvény mögötti kivetítőkön pedig egy szemcsés videofelvétel kezdett peregni.

– A Kleopátra-smaragd nincs elátkozva!

– Ellopta, igaz? Csak azt nem tudom eldönteni, hogy a nagyapja eleve azért csatlakozott Millerékhez, hogy rászedje őket, vagy csak a hülyék szerencséje kedvezett neki.

– A nagyapám nem volt hülye.

– Hát persze hogy nem. Ha engem kérdez, a nagyapja egy zseni volt. Ennyi kincs! Az évszázad rablása lehetett.

– Oliver Kelly nem volt közönséges bűnöző!

– Ki mondta, hogy közönséges volt? Csak árulja el, mint tolvajok gyereke a tolvajok gyerekének. Ezt tette, ugye?

– Ne legyen nevetséges!

– Oliver Kelly ellopta a követ, és egy egész birodalmat hozott létre rajta.

– A nagyapám…

– Egy látnok volt. Egy úttörő. A férfi, aki beosont a sírkamrába, miközben a Miller család aludt, és megszerezte a Kleopátra-smaragdot. Tolvaj volt, nem igaz?

A felvétel elég furcsa szögből készült, mintha valaki a lift tetejéről, a szellőzőn keresztül filmezett volna. Az alacsony lánynak csak a fekete haja látszott, ám ahhoz kétség sem

férhetett, hogy a reszkető, nyakkendőjét igazgató férfi Kelly volt, amint éppen beismeri:

– *Hát persze hogy az volt!*

A teremben hirtelen csend támadt, és abban a röpke pillanatban még az Antoniusról is megfeledkeztek az emberek.

– Ahogy már mondtam, Mr. Kelly, Amelia Bennett vagyok, az Interpolnak dolgozom. Ha nem bánja, uram, feltennénk önnek néhány kérdést.

Kat nem maradt ott, nem érdekelték a sztorik és a kifogások, a cáfolatok és a hazugságok. Hale megszabadult a kezét összekötő béklyótól, és ahogy gyengéden átkarolta Kat vállát, a lány érezte, hogy a súly, ami addig nyomasztotta, hirtelen eltűnik. A terem másik végében Hamish és Angus lerázták őreiket, ahogy Simon is az övét. Már csak Gabrielle maradt őrizet alatt.

Kat figyelte, ahogy Nick a Gabrielle mellett álló őrökhöz sétál.

– Velünk van – mondta nekik, és egyszeriben a csapat utolsó tagja is szabad lett. Senki sem állította meg őket az ajtóban. Kint, a kapun túl egyetlen turistának sem tűnt fel a hét tolvaj, akik miután ellopták a világ legértékesebb smaragdját, egyszerűen kisétáltak az épületből. Már megint.

Amióta a Riviérára érkeztek, Kat most először látta igazán a tengert. Érezte a napsütést. A Földközi-tenger gyönyörű, gondolta, miközben a sziklák felé sétáltak.

– Katarina! – hallotta Kat újra az utána kiáltó hangot, és a napsütés és a tengeri levegő ellenére is hirtelen New Yorkba

repítette az elméje. Szinte érezte a hideg szelet és a szitáló esőt, és arra gondolt, mi lett volna, ha akkor nem fordul meg. Megállt, és megrázta a fejét. Hale-re nézett, és ez volt az a pillanat, amikor Kat Bishop végre abbahagyta az agyalást.

– Katarina! – Maggie nem futott sehova. Az Interpol tisztviselőit nem érdekelte az asszony, aki ilyen csúnyán megszégyenült a nagy nyilvánosság előtt. Letelt a neki járó tizenöt perc hírnév, az Antonius pedig továbbra is elveszett marad, elásva valahol, míg a Kleopátra magányosan tündököl a középpontban.

Ami pedig Maggie-t illeti, ő is egyedül sétált ki a napfényre.

– Hogy csináltad? – Mintha fájt volna neki feltenni ezt a kérdést, de nem volt mérges, hangjában nem bujkált fenyegetés. Pusztán szakmai kíváncsiság, míg pillantása vereségről árulkodott. – Még gyerek vagy, Katarina. Egy tehetséges, okos lány, de… még gyerek.

– Tolvaj vagyok, Maggie.

– Igen, persze. De… hogyan?

Kat érzékelte maga körül a csapatát: Hamish átkarolta Simon vállát; Gabrielle finom keze Angus és Nick karján pihent. Kat megfogta hát Hale kezét, ujjaik összefonódtak, tenyerük olyan szorosan simult egymáshoz, hogy Kat biztos volt benne, semmi sem férkőzhetne közéjük. Semmi. A fiúra nézett. Senki.

– Nagyon egyszerű az egész – mondta Kat –, ha nem egyedül kell csinálnod.

– De hát a bácsikád…

– Tökéletesen játszotta a szerepét, nem gondolod? – vetette

közbe Gabrielle. – Szerintem egyáltalán nem bocsátott meg neked. – Kat látta a Maggie szemében megjelenő döbbenetet, miközben az unokatestvére tovább beszélt. – Nélküle talán eszedbe se jutott volna idehozatni a Kleopátrát, és enélkül… nos…

Kat kisöpörte a haját a szeméből, és az asszonyt figyelte, aki akár a saját jövője is lehetne. Esetleg. Ám akkor Kat érezte, hogy Hale megszorítja az ujjait, lehorgonyozva ezzel a jelenben, és tudta, hogy amíg nem engedi el a fiú kezét, addig nem lesz olyan, mint Maggie.

– De… – kezdte Maggie, keresve a szavakat.

– Még mindig nem érted, ugye, Margaret? – Kat majdhogynem szomorúan mosolyodott el. – Egyáltalán nem kellett ellopnunk az Antoniust. Csak a Kleopátra mellé kellett állítanunk, és kicserélni a táblákat.

2 héttel
az aukció
után

Uruguay,
de az is lehet, hogy
Paraguay…

42. FEJEZET

Annak ellenére, hogy az Antonius-smaragd történetével volt tele minden újság, nem az a fajta hír volt, ami sokáig érdeklődésre tartana számot Valle Doradóban. A nyár túl forró volt, az esős évszak pedig túl hosszú, és túl sok munka akadt ahhoz, hogy bárkit is aggasszon egy kétezer éves zöld kő a világ másik végén.

Az emberek legalábbis ezt állították. De a pletykák, állapította meg Kat, a pletykák tűnnek el utoljára.

Hale és Gabrielle között ülve egy kávézóban a tér napos oldalán, Kat igyekezett nem gondolni a lapokra, amelyek érintetlenül hevertek Hale lábánál a földön. Túlságosan is jól tudta, mi állhat bennük…

Hogy az Antonius átverés volt. Egy gyönyörű hamisítvány. Egy kifinomult csalás. Hogy a szakértők, akik először valódinak vélték a követ, most a meghibásodott műszerekre és a jet lagre hivatkoznak.

A Margaret Covington Godfrey Brooks néven ismert asszonyt senki sem találta, hiába keresték. Legalább olyan gyorsan tűnt el, mint az Antonius; felszívódott a turisták között a tömegben, elmosta az ár, mint homokos partot a hullámok, de Kat tudta, hogy ott van valahol. Biztos volt benne, hogy egy nap felbukkan

még, akárcsak az Antonius.

A tér másik odalán egy szökőkút állt Szent Kristóf szobrával, a templom pedig épp kinyitotta kapuit a reggeli mise után. Kat iskolás gyerekeket látott, és árusokat, hallotta a harangokat, amik azt hirdették, ideje továbblépni.

– Mennyi idő még? – kérdezte Hale.

– Három perc – válaszolta a két lány egyszerre.

Az embereknek feltűnt az asztalnál ülő, limonádét rendelő három fiatal. A lányok fehér ruhát viseltek, a fiú pedig szalmakalapot, és ahogy ott ültek és napoztak, pont úgy néztek ki, mintha egy festményhez ültek volna modellt.

Amikor az italok megérkeztek, Gabrielle keresztbe tette a lábát, mire Kat önkéntelenül is megkérdezte:

– Hogy van a bokád?

Gabrielle elmosolyodott.

– Jobb, mint újkorában.

Talán megtört és elillant az átok, de az is lehet, hogy sosem volt igaz. Amit Kat biztosan tudott, hogy vannak dolgok, amiket a legjobb művészek sem képesek hamisítani. Vannak események, amelyekre a legjobb tolvajok sem készülhetnek fel előre. Az igaz szerelmet pedig… az igaz szerelmet nem lehet kettétörni.

Egy pillanatra elgondolkodott az Antoniuson, és valami azt súgta neki, hogy a róla szóló történetek igazak – hogy a kő ott van valahol, elveszett, és arra vár, hogy megtalálják –, de Kat biztosan tudta, hogy nem fog a nyomába eredni.

Amire igazán szüksége volt, azt már megtalálta.

– Eddie bácsira! – emelte fel poharát Hale. – Az igazi beépített emberre.

Gabrielle csatlakozott, de Kat képtelen volt kimondani a szavakat.

– Mi van? – kérdezte Gabrielle.

– Szerinted Eddie bácsi még mindig szereti? – kérdezte Kat, s közben egy jól öltözött férfit figyelt az utca másik oldalán, aki éppen besétált a bankba, szemmel láthatóan észre sem véve az onnan alig hat méterre veszteglő billenőkocsit.

Kat a limonádéjára pillantott.

– Szerintetek elárulta miattunk élete szerelmét?

– Maggie a Romani nevet használta, Kat – válaszolta Gabrielle. – Amúgy meg… – nézett a távolba, és egyfajta békés nyugalommal folytatta: – Mi vagyunk élete értelme. – Újra a magasba emelte a poharát. – A családra!

Ez alkalommal Kat is csatlakozott.

– Nos, nincs még itt az ideje, hogy… – kezdte Hale, de elhallgatott, amikor fél háztömbbel odébb hangos robbanás törte meg a csendet, és fekete füst kezdett gomolyogni az ég felé.

– De – válaszolta Kat.

– És apád biztos benne, hogy a helyi bűnbandának fogalma sincs róla, mekkora vagyonon ül? – kérdezte Hale nyugtalanul.

– Nos, mindjárt kiderítjük – válaszolta Kat, miközben egy férfi odaszaladt a szökőkúthoz, majd pergő spanyol nyelven kiabálta, hogy minden segítő kézre szüksége van a templom mögött. – Hűha! Felix bácsi lába sokkal jobban van.

– Ja – bólintott Gabrielle lelkesen. – Egészen jól mozog már.

Zűrzavar támadt a téren, az emberek kiabáltak, füst szállt fel, de a három kamasz nyugodtan ült a helyén, és várt, miközben Eddie bácsi felmászott a teherautóra, és elhajtott.

– Szóval – nézett Hale a füst és a rohanó Bagshaw fiúk felé. – Hogyan tovább?

Kat felállt, egy hajtásra megitta a limonádéját, az asztalra tette a poharat, és a nap felé fordult.

– Nos, van egy barlang Svájcban, amit meg kellene találnom. – Felvette a napszemüvegét, és már az utca közepén járt, amikor visszanézett Hale-re és Gabrielle-re. – Jöttök?